

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 901

Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε στο κρατάτι. «Όταν οι ομήλικες της επήλυναν στο σχολείο, με τα πόδια παραλυτή αυτή, έμενε στο σπίτι. Το πώς έμενε τα γράμματά που έφερε, είναι θαύμα. Φαινόταν δε αρκετά ικανοποιητική η μορφή της, αν κρίνει κανείς, όχι μόνο από τη συνταγή κι από την ορθογραφία της, αλλά και από τον τρόπο που αναπτύσσει τις σκέψεις της. «Έτι δώδεκα χρόνια έμεινε καρφωμένη ο ένα κρατάτι, στην ίδια θέση. «Όσοτο, φύσις θερμή και ανήλικη...»

Είδε τον πατέρα της να
κρατά στην αγκαλιά του
μια ξένη γυναίκα...

Να δφεται ὁ πατέρας τῆς. Μὲ πόση ἐκθρόπτιση μιλεῖ γι' αὐτόν!
Ἡ ἐκθρόπτις δὲ αὐτῇ, δὲν προσέρχεται, μόνο ἀπὸ τὴν ἀπορροή.
Ἔια τὸν ποῦ τὴν ἔκανε νὰ ζήσει τὴν ἑρωτικὴ σκηνή, τοῦ με τὴν
ζέων γυναῖκα. Τὸν κατηγορεῖ καὶ γιατί τῆς κληροδοῦσε τὰ
πᾶσι. Κατὰ τὸν πατέρα καὶ ἡ κόρη. Ἄς ἦταν νάπαιρνε
κάτι ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς μητέρας τῆς. Λέτε καὶ δὲν ἔλαβε
ἡ μητέρα μέρος στὴν κύηση τῆς κόρης. Τὰ πάντα ἀπὸ τὸν πα-
τέρα. Τίποτε δὲν κληρονομῶμε ἀπὸ τὴν μητέρα, δε τίποτα δὲν
τὴν ἐμπέρασε τὸ καλὸ τῆς παράδειγμα. Αὐτοῦσε τὴν μητέρα
τῆς. Μοιροῦ ἀμὲς ὅτι εἶναι ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἔργο τοῦ
πατέρα τῆς. Ὅσο δὲ βεβαιώνεται γι' αὐτό, τόσο ἐξανίσταται
ἐναντίον τοῦ γεννητῆρα τῆς.

Τώρα ποῦ μεγαλῶς ἐρωθεῖ γι' αὐτόν πόσο πολὺάμωρος ἦταν

Τώρα που μεγάλωσε έρωσε γι' αυτόν πόσο πολύγαμος ήταν

Ενα θέμα που μάς παρουσιάζεται συχνά, είναι η γρήγορη διατήρηση των μέσων που καταγράφουν τις εξεγερσεις. Ισως η γρηγορότερη από τη μνήμη, αλλά και η πιο αξιόπιστα, είναι η φωτογραφία. Η ανάπτυξη άλλων ενδιαιτημάτων, οι επαγγελματικές μεθόδους, που σε κάποιον σαν εμένα, είναι σημείο το μένος εκείνων που κατέχονται από αυτούς τους λατρευτές αλλοδαπών. Όσο για τους άλλους, που σε κάποιον σαν εμένα, είναι σημείο το μένος εκείνων που κατέχονται από αυτούς τους λατρευτές αλλοδαπών. Όσο για τους άλλους, που σε κάποιον σαν εμένα, είναι σημείο το μένος εκείνων που κατέχονται από αυτούς τους λατρευτές αλλοδαπών.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

★
Η σκηνή στο θέατρο 'Αθηνών, όπου ο Λογοθετίδης παίζει από καιρό την κωμωδία «Ένας βλάκας και μισός». Καθώς κατεβαίνει ο κόσμος, μετά την παράστασι, τις σκάλες του θεάτρου, μία δύσκολη κυρία έκφραζε τις απόψεις της στην συντροφιά της:

NUMBER

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific information required.

HMEPOM

Τα δράματα της καρδιάς

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μόλις, ξύπνησε, ο Λεόν σκέφτηκε πού θα περνούσε την Κυριακή του. «Θα μπορούσα να πάω στη μνηστή μου, στη Ζινέτα, να φάω σπύτι της και τ' απόγευμα να βγω με μαζιό». Ου μήθηκε όμως πώς θα τον δεχόταν βέβαια με χαρά, αλλά θα του έλεγε να πάει να βρούμε τη συντροφιά της. Κι' ο μέλλον πεθερός του θα του μιλούσε για μετοχές, για χρήματα, για δουλειές. Ήταν ένας άνθρωπος που είχε εκατομμύρια και μία κόρη μονάχα, που ήταν κι' η κληρονόμος του. Μια κόρη εικόνη πέντε χρόνων, ξύπνη, ζωρή, όμορφη, και μοντέρνα, που ήταν εύκολο να παντρευτεί, φτάνει να βρισκόταν ένας εργάτης και τίμιος νέος. Κι' ο Λεόν ήταν ακριβώς ένας τέτοιος νέος...

«Αλλά, ωστόσο, γνώμη, δεν θα πήγαινε να βρή τη Ζινέτα. Τη βαρύνουν κατά βάθος, κι' αν την είχε άρραστούν, αυτό το είχε γίνει με τα λεφτά της. Ο Λεόν δούλευε στην εταιρεία του πατέρα της. Ήταν απ' τους ανώτερους υπαλλήλους, αφοσιωμένος στη δουλειά του, αποφοτισμένος να προκόψει.

Τρία χρόνια πριν, ο Λεόν έκανε τον πλασιέ και έμενε σε μια θεία του. Τώρα κορόβανι σε μια πολυτελή πασιόν με όλες τις ανέσεις. Κι' όμως, η ζωή του δεν είχε κανένα δέλεαρ. Προτιμούσε την έποική, που ήταν ακόμα ένας μικρός υπάλληλος και αγαπούσε την «Αντριέν». Τότε, ο Κιρκιάκης γιόρταζε τον Λεόν ήταν μια γιορτή, ένα τσάι... Ουμνούν εκείνη τη χαριτωμένη, την αφέλιμη κοπέλα που τον αγαπούσε τόσο και του έλεγε: «Όταν είμαι μαζί σου, θέλω να είμαι μικρή και να τελειώσω ποτέ!» Κι' όταν τη φιλούσε, έβγαζε από συνήθειά του και του ψιθύριζε:

«Σ' αγαπώ τόσο πολύ! Θα σ' αγαπώ και νεκρή ακόμη!».

Εκείνος, ωστόσο της απαντούσε: «Γιατί έρχομαι μαζί μου, αφού ξέρεις πως δεν θα σε παντρευτώ; Έμένα μ' αρέσουν τα

λεφτά, μόνο αυτά αξίζουν στη ζωή. Βλέπεις πώς φωτοζώουμε οι δυο μας; Θέλω λεφτά, λεφτά!...».

Εκείνη δεν έλεγε τίποτα. Κι' όταν ο Λεόν έπαυσε, πήγαινε κοντά του, τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε... Τί όμως φανόταν πού ήταν τότε οι Κυριακές!...

«Εξάφνα, του πέρασε μια ιδέα: Θα πήγαινε να ξαναβρή την παλιά του φίλη, την «Αντριέν», να ξαναθυμηθεί έτσι τα περασμένα. Ήταν τρία χρόνια που δεν την είχε δει. Άραγε θα τον θυμόταν, θα τον αγαπούσε ακόμα; Άραγε θα ήταν ελεύθερη; «Αντριέν, σκέφτηκε, είναι ακόμα καιρός ή είναι πια αργά;».

Ήταν Κυριακή, μά δεν ήταν πια μια μέρα κρίση, άιασρη, ήταν γι' αυτόν μια μέρα με κάποιο σκοπό: να ξαναβρή την αγαπημένη του.

Ο Λεόν πήγε στην πασιόν που έμενε άλλοτε η «Αντριέν». Τον πληροφορήσαν όμως πως είχε φύγει από εκεί, πριν τρία χρόνια. Μά είχε αφήσει τη διεύθυνσή της: «Παναγιώτη Φλωράκη».

Ετρεξε και στην πασιόν Φλωράκη. Μά, δυστυχώς, κι' εκεί του απάντησαν πως είχε αλλάξει από καιρό κατοικία. Τού έδωσαν όμως τη διεύθυνσή του. Μά και στην καινούργια αυτή διεύθυνση, δέ βρήκε την «Αντριέν».

Απελπισμένος ο Λεόν θυμήθηκε μια φίλη της, την κυρία Ματλάν Φαρέκ. Μήπως έμενε εκεί; Ήταν η τελευταία του ελπίδα. «Ετρεξε άμέσως στο σπίτι της. Τον υποδέχτηκαν εκεί με χαμόγελο.

— Τη διεύθυνση του σπιτιού της, του είπε η κ. Φαρέκ, δεν την έχω. Μπορώ όμως να σας πω πού θα τη βρήτε. Αν πάτε τώρα, θα μπορέσετε να μιλήσετε μαζί της ελεύθερα. Ο κόσμος δεν είναι πολός.

— Δεν καταλαβαίνω... απόρησε ο Λεόν.

— Θέλω να πω, εξήγησε η κ. Φαρέκ πως στο κέντρο όπου δουλεύει η «Αντριέν, την ώρα εκείνη δεν είχε κόσμο.

— Θάθελα να μιλήσω με την δεσποινίδα «Αντριέν Φλωράκη...».

— «Α, με την «Αντριέν; Αμέσως, κύριε, θα την ειδοποιήσω...».

Σε λίγο, ο Λεόν είδε να τον πλησιάζει μια γυναίκα. Ήταν ώρα, βαμμένη έντονα, λικνίζοντα στα ψαλάκια της, κουνώντας μια αλυσίδα, που κολούσε στο σώμα της.

— Γεια σου, Λεόν, του είπε και κάθισε στο τραπέζι του.

— Έσύ σαι, «Αντριέν; ψιθύρισε.

— Είω είμαι. Πώς τα κατάφερες και μ' ανακάλυψες; Της διηγήθηκε με λίγα λόγια την περιπέτειά του.

«Δεν ξαναβρήκα την «Αντριέν, σκεφτόταν, αυτή είναι μια άγνωστη, μια άλλη».

— Μά γιατί έψαχνες να με βρεις; Εσύ σαι η διεύθυνση του κέντρου; της είπε ο Λεόν.

— Σχεδόν. Είμαι η φίληνά σου, η Ισοκλήτη του κ. Έχω, όπως βλέπεις, έτι θέλω! (Και του δείχνει τα χρυσά βραχιόλια, τα μαργαριτάρια, τα διαμάντια, τα φορέμα).

Ακολουθώντας, όπως κι' εσύ, το δικό μου δρόμο. Μοιμάσε πώς τα λεφτά είναι το πέν στην ζωή. Για μια κοπέλα όμορφη, όπως εγώ, μόνο ένα μέσο υπήρχε για να αποκτήσει ό,τι όνειρεύεται. Καταλαβαίνεις καλά, τι θέλω να πω: να γίνω φίληνά ενός πλούσιου. «Ε! δεν τα κατάφερα κι' άσχημα, τί λές; Είδες πόσο τράβηξα μπροστά από το πού βγαίνουν τις Κυριακές μαζί; Τώρα έχω ένα διαμέρισμα δικό μου, φορέματα, μπιζού, λεφτά κι' όλους τους άντρες γονατιστούς στα πόδια μου.

— Φτάνει πιά, ξανάει ο Λεόν. Άρκετες άνοησίες είπες! Πήγαινε να ρίξεις κάτι πάνω σου για να κρύψεις τη γύμνια σου. Κατάλαβες;

Εκείνη τον κύτταξε, μά δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

— Τι θέλεις από μένα; τον ρώτησε σιγά.

— Δεν θάθελες ν' αλλάξεις ζωή; Να παρατηρήσεις τον πλούσιο φίλο σου, τα λούσα σου, τα λεφτά και νάρθεις μαζί μου;

— Για να ψωφίσω της πείνας; Όχι, Λεόν, δεν είμαι πιά η «Αντριέν που ήξερες. Άλλαξα ζωή και ιδέες. Τα λεφτά είναι το πέν! Έσύ δεν μου το είπες;

Και πρόσθεσε ξεδιάντροπα: — Τον πολύ πολύ, αν θέλεις μπορεί νάρθω κανένα βράδυ σπίτι σου... Είμαι πάλι όμορφη από άλλοτε. Όλοι οι άντρες με κυνηγούν... Έσύ δεν με θέλεις;...

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Θυμήθηκε κοπάτη τη Ζινέτα, τη μνηστή του και κουρασμένος, απελπισμένος, τράβηξε για το σπίτι της.

Ο Λεόν είχε κιντριώσει. Σηκώθηκε άδοτομα.

— Φεύγεις; του είπε η «Αντριέν. Κρίμα! Φαντάστηκα πως θα περνούσαμε τη βραδιά μαζί.

— Γεια σου, «Αντριέν. Δεν θα με ξαναβρεις πιά. Καλή τύχη.

— Καλή τύχη, Λεόν. Έδώ είμαι κάθε βράδυ, αν θέλεις... Όταν βήγεις στο δρόμο, ο Λεόν, ένοιωσε πως τοβρυγε από πάνω του ένας βραχνάς. Ή πρώτη του άγασή! Πού είχε, αλήθεια, καταλήξει!... Κι' ήταν αυτός ο αίσχος, με τις ιδέες του για τα λεφτά.

Ἡ ὁ Ντινός, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ πῆρε τὸ αὐτὸ λεωφορεῖο καὶ εἰς τὸ σπίτι. Ἐκεῖ πῖπτον αὐτὸς εἰτοιμία γιὰ τὸ γάμο. Στὴν ἀρχὴ Κραῖθος ἀσκέσθηκε ν' ἀντιδρῶν. Ἀλλὰ πρῶτονθεκε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο καὶ δέχτηκε τὸ γάμο. Ὁ μαρτυρὴν Βασίλης τὸν εἶδωσε, μάλιστα, τριάντα λίρες γιὰ προίκα. Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Παῦλος κ' ἡ Καίτη ἀνέβησαν εἰς τὴν Κηφισιά κ' ἔμειναν λίγο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα. Ἐπειτα, πῆγαν εἰς τὸ χωριὸ γιὰ νὰ τελεσθῇ ὁ Παῦλος τὴ δουλειά του. Ἀπὸ τῆ σκεψὶ τοῦ ὅμως δὲν ἐφευγε ἡ Λιλίαν.

— "Όλο άφηρημένος είσαι! — του είπε
το βράδυ της πρώτης μέρας που άνέβηκαν
στο χωριό. — Μά, επί τέλους, τί έχεις;
Τί βάσανο σε δουλεύει;...

— Καὶ σπᾶς τὸ κεφάλι σου, γι' αὐτοὺς.
Δὲ σ' ἀναγνωρίζω... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ
ζητήσης ἀέρα... Δὲν εἶναι τίμιον. Ὁ ἀ-
δείσσης τὰ διαμερίσματα καὶ θὰ φέρῃ
τὰ πράγματα σου στὸ σπῆτι...

Ἀνύποπτη γὰρ τὶς ψευτιὲς τοῦ Παύλου
πίστευε πάντα στὰ λόγια του.

Τὸ μοιραῖο ταξίδι

— Είπα, ὁ μηχανικός — εἶπε στὴν κα-
μαριέρα ποῦ τοῦ ἀνοίξε — ποῦ ἔχουν πα-
ραγγεῖλει τὰ σχέδια γιὰ τὴν πολυκατοικία.
Τὰ σχέδια εἰν' ἔτοιμα... Θέλω νὰ τοὺς τῶ
• στείλω... Ποιὰ εἶναι ἡ διεύθυνσί τους στὴν

— Σταύρο, έχω ένα καλεπούρι για σένα! Και του εξήγησε... Είχαν την ίδια ηλικία και σχεδόν το ίδιο ανάστημα... Ομοίωσαν να του χρησιμοποίησε ακόμα και την σωσίσις στην ανάγκη. Μά τέτοια περιπτώσεις δεν προβλεπώτανε... Τα συμφωνήσανε μιά χαρά... Τώρα, μετά την επίσκεψη του στο σπίτι της Λίλιαν, έπρεπε και το βόρκει. Ή καμιαρέρα βάλεγε σιγούρα στο Βέρτσι, το μεσημέρι, ότι πέρασε ο αρχηγός και να τα αγενιά... Έπρεπε, λοιπόν, να

"Ονειρα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

να σταθῇ πλάι της, ν' ανασάνῃ τὸ μεθυστικό της ὄρωμα, νὰ προσπαθήσῃ νὰ τ

Τὴν εἶδε μ' ἓνα μαγὶὸ καὶ μιὰ σκούφια νὰ

ροχωρή από την καμπίνα στην άμμουδιά...

Τὴν εἶδε μ' ἓνα μαγὶὼ καὶ μιά σκούφια νὰ προχωρῇ ἀπὸ τὴν καρμὶνα στὴν ἀμμουδιά.

νίτη... Τώρα φύγε, στη στιγμή!...

Ο Παύλος υπάκουσε τυφλά. Κολύμπησε ως το μέρος που είχε τα ρούχα του, ντύθηκε γρήγορα και περίμενε. Το γκρενά μαγιό δεν άργησε να φανεί στο μπαλκόνι. Με βήματα ανοιχτά τότε προχώρησε στο σπίτι, γλίστρησε από το πίσω πορτάκι κι ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Στο πλατύσκαλο τον περίμενε η Λίλιαν. Φορούσε μια καλακαρινή μεταξωτή ρούπα και πασουμένακια από το ίδιο ύφασμα γαρνιρισμένα με χρυσή νταντελλίτσα. Είχε καλά ζωσμένη τη ρούπα στην τάγια της. Άρπαξε τον Παύλο από το χέρι και τον τράβηξε στην κάμαρά της.

Τον κάθισε αντίκρου της κι' αντί να του δώσει εξηγήσεις, άρχισε την ανάκρισι: — Πώς έμαθες σε ποιο χωριό είμαστε και σε ποιά σπιτί καθόμαστε;

— Ζήτησα τη διεύθυνσι από το σπίτι σου.

— Και πώς ήρθες; Πώς τόλμησες ναρθής; Τι θάκανες, αν ήταν ο άντρας μου εδώ;

— Ήξερα πως δεν θα ήταν... Από το σπίτι σου μου είπαν ότι είχε γυρίσει στην Αθήνα... Έπληρα σήμερα το πρωί το αεροπλάνο και ήμουν!

— Με τί ήρθες ως εδώ;

— Με αυτοκίνητο... Τά αφησα στην είσοδο του χωριού και κατέβηκα με τα πόδια έως εδώ για να κάμω όσο μπορούσα λιγώτερη φασαρία...

— Σ' ευχαριστώ γι' αυτή τη φροντίδα σου για μένα... Μά δεν έπρεπε νάρθης... Τό χωριό τό ξέρει αυτή τη στιγμή!... Και τό σουσούρα και τό κουτσομπολιό θάχη άρχισει!...

— Συχώρεσέ με!... Έκαμε, ζεστά—μά δε μπορούσα να κάμω άλλοιώς... Τίποτα δεν ήταν δυνατόν να μ' άναχαίτιση... Λίγες μέρες μετά τό γάμο μου έφυγα, μ' ένα σωρό ψευτιές, ναρθώ να σε βρώ, να σε ιδώ, να μιλήσουμε...

— Όστε παντρεύτηκες την Καίτη;...

— Ναί... Δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά... Ήτανε σ' ενδιαφέρον... Άν δεν την έπαιρνα, θα γινότανε οικογενειακό δράμα... Αυτός ο προϊστάμενός μου μπήκε στη μέση... Θλιβερά ιστορία... Σάν τρελλός έκανα να φύγω, άγάπη μου, ναρθώ να σε βρώ, κι' άς ήτανε, μακάρι, ν' άντικρύσω τό λάνατο!

Τούσφιξε τό χέρι καί, για μία στιγμή, τον κύτταξε τρυφερά.

— Και τώρα πές μου — της είπε με πάθος — γιατί θέλεις να φύγης... να τραβήχης από μένα; Γιατί θέλεις να διαλύσης τόσο άπότομα, μάλιστα, ένα όνειρο γλυκό, που άρχισαμε να ζούμε μαζί;

— Γιατί — του είπε, σιάζοντας, τάχα με άφέλεια, τό άνοιγμα της ρούπας της, — φοβάμαι για τόν έαυτό μου...

— Τι φοβάσαι; — τη ρώτησε, κυττάζοντας την με πυρίνο βλέμμα.

— Ό,τι έγινε αυτό τό βράδυ — του εξήγησε — ήτανε μία παραφορά... Ένα γλύστρομα... που ποιάς ξέρει ποιά ιδέα σου έδωσε για μένα. Άνεξάρτητα από σένα και την αντίληψή που θα μπορούσες να σχηματίσης... ο έαυτός μου επαναστάτησε για τό παραπάτημα... Τό χαλίνο πούσπασε, για μία στιγμή, τόν έδεσα και ξαναπήρα σφικτά τό ήνία... Νά κρατήσω τόν έαυτό μου... στην αξιοπρέπεία του και στα χρέη του...

— Μά συ έχεις εξηγηθή σ' αυτό με τόν άντρα σου... Τού έχεις πη σταράτα, πριν παντρευτήτε, πως ή ζωή σου, ή πιό στενά δική σου, ή έντελώς άτομική σου, άνηκε μονάχα σε σένα και σε κανένα δεν έπιτρέπεις να σου κάνει, στην περιοχή αυτή τόν έλεγκτή... Μου τό είπες αυτό ξάστερα, όσο παίρνει...

— Και είναι άλήθεια!... — φώναξε η Λίλιαν — είμαι τίμια σ' αυτό τό κεφάλαιο! Άλλά φύλαξα πάντα τη θέσι του... Δεν τόν υπέβαλα ποτέ στην ταπεινώσι να ξέρη και να συγχωρή... Εφρόντισα ν' άγνοή και προσπάθησα να μην υποτιμείται...

— Και είδες κίνδυνο στη σχέση σου μαζί μου;

— Όχι από σένα, αλλά από κείνη που είναι σήμερα γυναίκα σου και σου έτοιμάζει παιδί... Η ζήλεια της παρά λίγο να κάνει τόν άντρα μου να μπη σ' άνησυχία... Δε θέλησε να σε στεφανώσω, που θα δικαιολογούσε μία κοινωνική έπαφή στα μάτια τού κόσμου... και δεν άφησε να πάρη τη δουλειά που σου προσέφεραμε, που θα σκέταζε την ίψη μου μαζί σου... Και τόκανε με τόσ πάθος, που αν προχωρούσα, ήτανε κίνδυνος να καταλήξη σε σκηνές... Τί θα της πής τώρα, που θα γυρίσης;... Πού ήσωνα;...

— Τό παραμύθι έχει είπωθή κιόλα! — έκαμ' ο Παύλος.

— Τό πίστεψε;

— Άπόλυτα... Κι' αν είναι άπ' αυτή ο φόβος τού σκανδαλού έφθασε άδικα στην άπόφασή της φυγής... Και πάντως με πολλή μονομέρεια... Δεν με σκέφτηκες καθόλου... Δε λογάρισες τόν πόνο μου!...

— Τόκανα και για σένα... Για να σε σώσω από περιπέτειες... που θα μπορούσαν να σε βλάψουν άπάνω στην αρχή τού σταδίου σου!

Και, πιάνοντάς του ζεστά τό χέρι πρόσθεσε:

— Ναί, Παύλο!... Πρέπει για μένα, για σένα, για όλους να πούμε άπόψε τ' όριστικό «χαίρε» στα όνειρά μας!...

Και τάλεγε αυτά όλα, κυττάζοντάς τον με τόση φλόγα, που τά μάτια της διέφεναν τά λόγια της και τού λέγανε: «Γιατί δεν μ' άρπάξεις σαν λάφυρο έρωτικής όρ-

γής παρά μ' αφήνεις να φυλαρώ άνησεις, ενώ σε θέλω, άγάπη μου, όσο άλλοτε ποτέ»;

— Όχι! — της φώναξε, άκούγοντας τη γλώσσα τών ματιών της κι' όχι τό στόμα της—κι' αν άκόμη ήτανε να βρώ τό θάνατο!... Έτσι κι' έτσι σ' αυτόν θάφθανα, αν σ' έχανα!... Όχι ποτέ, δεν θα πρόδινα την άγάπη για φόβους χιμαϊρικούς...

Και την άρπαξε ξαφνικά στην άγκαλιά του, πούγινε γύρω της άσταλμένος κλοιός...

Άκουσαν βήματα στη σκάλα. Η μαγείρισσα γύριζε από τά ψώνια. Η Λίλιαν πετάχτηκε τρομαγμένη, έβαλε γοργά τη ρούπα της και βγήκε, λέγοντας χαμηλόφωνα στον Παύλο:

— Κρύψου πίσω από τό ριντώ!...

Ήτανε στη μία πλευρά τού κρεβατιού ένα παραπέτασμα από μπλε σατέν. Ο Παύλος εξαφανίστηκε πίσω από τίς πτυ-χές της. Η Λίλιαν παράλαβε τά ψώνια κι' έστειλε τη μαγείρισσα κάτω, στην κουζίνα, να τά βάλη στο ντουλάπι και να έτοιμάση τό φαγητό:

— Θα μου σερβίρης στην κρεβατοκάμαρά μου... με κούρασε τό σμερμένο μάτι... Καί, κύτταξε, βάλε μου κάτι παραμύθιο... Έχω μία πείνα που δε σε βλέπω! Γυρίζοντας στον Παύλο, τόν τράβηξε, άπό τό παραπέτασμα, κοντά της, άφου έκλεισε από μέσα την πόρτα:

— Παληόπαιδο... Παληόπαιδο! — τόν μάλωσε τρυφερά, χαϊδευτικά — άφησες ξεκλειδωτή την πόρτα... και παραλίγο να πάθουμε μεγάλο ρεζιλίκι... Εύτυχώς άκουσες τά βήματα της μαγείρισσας από τη σκάλα... Παληόπαιδο!... Που με παράσυρες σε πράγματα που είχα την άπόφασή ν' άποφύγω...

Ός την τελευταία στιγμή τού είχε δώσει την έντύπασή πως είχε να παλέψη άπεγνωσμένα, πως είχε νικήθι από τό δυνατότερο σε ελίκρινή άγώνα. Έτσι τώρα βρισκότανε πλάι της, νικήτης, με τό μπράτσο της για μαξιλάρι και με τό αίσθημα πως την είχε κατακτήσει για πρώτη φορά. Πήρε τό χείλη της σ' ένα φιλι άτελείωτο, σφραγίζοντας μ' αυτό την επανάκτηση τού άγαθού, που θεωρούσε για χαμένο. Κι' άπό τό μέρος της η Λίλιαν έβαλε όλη την έρωτική της τέχνη για να τού άφήση άξέ-χαστη αυτή την συνάντησι.

— Δε θα φύγης άπόψε — του είπε τρυφερά — δεν πρέπει να σε ίδούν καθόλου στο χωριό... Θα φύγης όταν χαρώ... όταν δε θάχη ζήτησις ακόμα κανείς...

Έτσι τόν κρατούσε αϊχμάλωτο, για πολλές ώρες τού πάθους της, που έκανε πως γυρεύει τάχα να τ' εφεύγη, ενώ, στην πραγματικότητα δεν ήθελε παρά να τό φουντώσιν. Και γι' αυτό ακριβώς δεν άφησε τόν Παύλο να χορτάση τη δάσιν νίκη του, που δεν ήτανε παρά δική της έθελούσια ήττα. Όπως όλες οι μεγάλες φιλάρεσκες, ήξερε, ότι ο κόρος, ο χορτασμός, είναι ο μεγάλος έχθρος — έχθρος θανάσιμος — της άγάπης.

Σε κάποια από τίς μακρές παρενθέσεις γαλήνης, που τού έπέβαλλε, τόν ρώτησε για την πολυκατοικία:

— Βρήκες άνθρωπο να παρουσιάσθι πως παίρνει τη δουλειά, αντί για σένα;

— Έγαν παλιό φίλο και συμμαθητή μου, τό Σταύρο Σταβά... Τόν έστειλα κιόλας με τά σχέδια στον άντρα σου...

— Ναί... τού έχω μιλήσει... Θα ύπογράψουν, μου φαίνεται, κάποιο συμφωνητικό... Είπα, μάλιστα στον άντρα μου να μετρούσε σ' αυτόν που θα παρουσιαζότανε — δεν τού είπα, φυσικά, ότι πρόκειται πιά για σένα — μία προκαταβολή για τά πρώτα ύλικά... Άπ' αυτό τό ποσόν μπορείς να πάρης ένα μέρος... Φαντάζομαι, ότι τώρα, με τό γάμο, θάχης πολλές άνάγκες...

— Ευχαριστώ — μουρμούρισε ο Παύλος, κοκκινίζοντας.

— Πάρα πέρα, που η δουλειά θα προχωρήση — συνέχισε η Λίλιαν — θα ίδουμε πως θα καγωνισθούν αυτά τά πράγματα...

Μ' αυτά όλα όμως και μ' όλα όσα είχανε γίνει δεν έπαψε η Λίλιαν να τόν μαλώνη ότι δεν έπρεπε να πάη ούτε να θέλη να ξαναρχίσουν, γιατί αυτό θα ήταν επικίνδυνο και για τούς δύο τους. Όταν η μαγείρισσα χτύπησε την πόρτα, φέρνοντας τό φαί, ο Παύλος κρύφτηκε πίσω από τό παραπέτασμα. Η μαγείρισσα έβαλε τό δί-ρσκο πάνω σ' ένα τραπέζακι πλάι στο κρε-

βάτι κι' άποτραβήχτηκε. Η Λίλιαν έκλεισε την πόρτα κι' έβαλε, γελώντας σιγά για να μην άκουστή, τόν Παύλο να καθισθ αντί-κου της, σε μία καρέκλα:

— Έλα να μοιραστούμε τά μπριζόλακια σαν άδέρφια — τού είπε — εύτυχώς είναι άκόρετά!

Τούδωσε τό πιστάκι τού φρούτου' και περισσότερο από τό μισό της φαί:

— Τί κρίμα — είπε — ενώ ή ζωή είναι τόσο λίγη και ή χαρά άκόμη λιγώτερη, να υπάρχουν τόσα εμπόδια!... Γιατί τώρα να μην είμαστε έλεύθεροι... να βγούμε σ' αυτή την ωραία θεράντα, που βλέπει στη θάλασσα... και να φάμε κεί πέρα;... Εύτυχώς, που υπάρχει αυτό τό παράθυρο...

Σηκώθηκε, πέρασε τη ρούπα της κι' άνοιξε τό παράθυρο... Ο μπάτης, ο μεσημεριάτικος, άρμησε μέσα στην κάμαρα, τη γέμισε δροσιά κι' άλημ θαλασσινή, ανέμισε τίς κουρτίνες, χάιδεψε τά λυμένα μαλλιά της Λίλιαν, που είχανε χυθεί πρὸς τούς ώμους της σαν μεταξένιο κυματάκι και ζωγόνησε την άτμόσφαιρα.

Η Λίλιαν ήρθε και κάθισε άντίκρου από τόν Παύλο, πήρε ένα μπριζολάκι και τώ-τρωσε με τό χέρι της. Ο Παύλος θαύμαζε τίς όμορφίες της, τά κάσασπρα δοντάκια της, που φάνταζαν κάτω από τό σαρκωμένο, άπάνω χείλος της, τά μάτια της τά μεγάλα και τά φεγγερά, με μία έκφρασι φρέσκη και σχεδόν παιδιόστικη' τό λαιμό της, τό ντεκολιέ της, που άσπρογάλλιαζε κορνιζαρισμένο από τη ρούπα, που είχε άφήσει έπίτηδες άνοιχτή, τό στέρθος που φύσκιωνε και ξεφούσκωνε ρυθμικά σε κάθε άνάσα της, τ' άφράτα μυστήρια της, που βγαίνουν σαν λαιμοί κύκνων από τά φαρδιά μανίκια της ρούπας — σαν ένας φιλάργυρος πούχνη τούς θησαυρούς του μπροστά τού σωριασμένους και τούς μετράει, άργά-άργά, κουνουδίνοντας ένα — ένα τά χρυσά νομίσματα:

— Δεν τρώς καθόλου — τού είπε, χαμογελώντας. — Μην κυττάς έμένα... Έγώ κάνω μία σχετική δίαιτα γιατί δε μ' άρέσει να παχύνω...

— Μά δε με βλέπεις;... Τρώω... με τά μάτια... Αυτά είναι τά πηρούνια μου και τά μαχαίρια μου... Και τό πιάτο μου είσαι σι!...

Όταν τελείωσαν τό φαί (που δεν τό είχαν φάει) η Λίλιαν έβγαλε τό τραπέζακι με τό δίσκο έξω από την κάμαρα, για να μη τούς ενοχλήσιν πιά ή μαγείρισσα...

Είχε μουράσει καλά και μία μπόξ όμί-χλη τούς είχε τυλίξει, όταν η Λίλιαν έμπνησε τόν Παύλο, που κοιμότανε. Έπρεπε, μόλις νύχτωνε, να πηγαίνε να ειδοποιη-σθ τό σωφέρ του, να τόν περιμένει, να τού πη την ώρα που θάφευγέ τη νύχτα και να ιδή από ποιά δρόμο και πού θα τόν άνά-μωνε. Μόλις νύχτωσε, ο Παύλος γλίστρησε πρὸς την έξοδο τού χωριού, άφου έχασε δύο φορές τό δρόμο. Τόν βρήκε, γιατί ο σωφέρ είχε την πρόνοια ν' άφήση τά μικρά του φώτα άναμμένα. Πήγε και γύρισε στη Λίλιαν, από τό πίσω πορτάκι, με χίλιες προφυλάξεις βγάζοντας τά παπούτσια του κάθε φορά να μην άκουστή, στη σκάλα, από τη νύχτα, ήτανε συγκλονιστικός, άργά τη δήλωσε, ότι αυτή ή φορά, που βλέπονταν έτσι θα ήταν η τελευταία... Δεν πρόσεζε όμως — ούτε τό κατάλαβε διόλου — ο Παύλος, όταν είχε γείρει κάποια στιγμή, πριν φύγει από κοντά της, ότι η Λίλιαν είχε τυλίξει με τρόπο δύο τρίχες τών μαλλιών της στο άπάνω κομψί τού σακκακιού του... Την τελευταία στιγμή της είπε:

— Καλά... ή φορά αυτή είναι η τελευταία!... Άν όμως με ξαναπάσθι ή τρέλα κι' έρθω πάλι εδώ, πως θα ξέρω ότι είσαι εδώ... και ότι ο άντρας σου λείπει; — Σε παρακαλώ... σε ίκετεύω... — έκα-με η Λίλιαν με λαχτάρα, μισή άληθινή και μισή προσποιητή — ούτε να τό διανοη-θής!...

— Κι' αν τό διανοηθώ;... Άν δεν μπορέ-ω να κάμω άλλοιώς;...

— Άν άναμ χαμηλώσε τά μάτια.

— Άν ιδής άπλωμένα στο μπαλκόνι ά-σπρόρρουχα, θα σημαίνει πως μπορείς νάρ-θης!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Για πρόσεχε πως μιλάς γιατί είμαι ναύαρχος!...

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ μεθυσμένες ιστορίες

Ο έχθρος τού «ναύαρχου»

Κάποια άποκορητικό βράδυ βρεθήκαμε με τόν Άλέκο Σακελλάριο στην ταβέρνα τού Μπουράκου.

Κόσμος πολός και έκλεκτός, άτμόσφαι-ρα έορταστική, συντροφίες ευθύμες, ξεφω-νιτά, χάχανα, σερπαντίνες κλπ. κλπ.

Τά μεθυστικά άρώματα τών κυριών άνα-κατενονταν με την γαργαλιστική κνίσσα που ξεχυνόταν από την κουζίνα και πλημ-μύριζε όλόκληρη την αίθουσα, ενώ ή «αξιό-τιμος πελατεία» χτυπώντας πόδια και χέ-ρια, κρατούσε τόν δαιμονισμένο ρυθμό έ-νός τραγουδιού που έκτελούσαν — με την καλή σημασία της λέξεως — οι τρεις Ρου-μάνοι μουσικοί, γεμάτοι νοσταλγία για την πατρίδα τους: — Κόστικα, Κόστικα, Κόστικα...

Άλλά τό άτιμο «μικρόβιο της παρεξη-γήσεως», που λίγο πολύ τό έχουμε όλοι μέσα στις φλέβες μας, καλοί μου συμπα-τριώτες — ιδίως όταν είμαστε πιαμένοι — καιροφυλακτούσε ύπουλα και, στο τέλος, τά κατάφερε να θυματουργήση και πάλι.

Η παρεξήγησις δημιουργήθηκε άσπρα-πιαία, με την καταπληκτική ταχύτητα που συντελούνται όλα τά παρόμοια «θαύματα» τού περιφημού «μικρόβιου» μας.

Και για να βρήτε την άφορμή της πα-ρεξήγησιν — ακολουθήστε τόν μοναδικό κι' αλάνθαστο τρόπο:

Ζήτησατε τη γυναίκα!

Η, μάλλον, τίς γυναίκες! Γιατί δύο ήταν οι κυρίες, που, χωρίς να τό επι-διώκουν ή να τό επιθυμούν, έγιναν άφορμή να κεντρισθ όδυνηρά τό φιλότιμο τών κα-βαλλιέρων τους, ο ένας από τούς όποιους ήταν φίλος μου και συμπολεμιστής στην Άλβανία, ενώ ο άλλος, ο έκλεκτός καλλι-τέχνης της Λυρικής Σκηνής Κ. Δ., ήταν γνωστός τού Σακελλάριου.

Τό... αντίπαλο στρατόπεδο τό αποτελού-σε μία συντροφιά από τρεις άντρες και μία γυναίκα. Και μέσα σε μία στιγμή, σε χι-λιοστά τού δευτερολέπτου σχεδόν, τά γει-τονικά τραπέζια τους τά νόρισε μία άδυσ-σος έχθρότητος και ένα βάραθρο μ' όσους!

Τά έπεισόδια που επικολούθησε ήταν έλληνοπεσπέστατα και τά διτυμειθέντα δε-άπέστησαν από τά... πατρ' παράδοτα!

— Γιατί, κυττάτε, ρέ, τίς γυναίκες;
— Ποιάς κυττάτε, ρέ, τίς γυναίκες;
— Έσείς κυττάσατε τίς γυναίκες!

— Όχι! Δέν τίς κυττάσαμε τίς γυναί-κες!

Την πρωτοβουλία και τό πρόσταγμα εί-χε αναλάβει έλέω... ρετινας ο φίλος μου, ενώ ο Κ. Δ. τηρούσε μίαν άπόλυτα συντη-ρητική και διαλλακτική στάσι.

Κι' εξεμάνη μόνον όταν ένας από τούς... «έχθρους», ο πιό ηλικιωμένος, φώναξε άύ-στηρά στον μαινόμενο «σύμμαχό» του:

— Για πρόσεχε πως μιλάς, γιατί έγώ είμαι ναύαρχος!

Άλλά ούτε τό παρουσιαστικό του, ούτε τό ντύσιμό του, ούτε ή έκδηλη δειλία του — πρό παντός αυτή! — έπέτρεπαν να γίνει πιστευτό τό... ναυαρχίλίκι του.

— Βρέ, για κυττάτε ένα ναύαρχο! έ-κάγχασε περιφρονητικά ο Κ. Δ.

Και παίρνοντας φόρα, τόν περιέλουσε με τά κοσμητικότερα επίθετα και τού... περι-ποιήθηκε δεόντως τά φανταστικά γαλόνια του!

Κι' αυτό ήταν τό φινάλε τού έπεισοδίου, που όπως άρχισε, έτσι και τελείωσε: έλ-ληνοπεσπέστατα, μ' άνταλλαγή δηλαδή έ-κατέρωθεν φρικιαστικών άπειλών, αλλά χω-ρίς έυλο και αίματοχυσίες.

Μόνο που την άλλη μέρα, πρωί - πρωί μάλιστα, ο καλλιτέχνης δέχτηκε ένα τηλε-φώνημα:

— Ο κύριος Κ. Δ.;

— Ό ίδιος.

— Έδώ ναύαρχος Δείνα! Σου τηλεφώνώ για να σε πληροφορήσω ότι θα τιμωρήσω με τόν δικό μου τρόπο την χθεσινή αθά-δείά σου! Και σου συνιστώ να φυλάγεται!

Και χράπ!... έκλεισε ο... Σακελλάριος τό τηλέφωνο! Γιατί αυτός τηλεφώνησε, χρη-σιμοποιώντας ένα άνυπαρκτό όνομα. Κι' ο δυστυχής ο Κ. Δ. έδωλε από τότε ναυή κι' άλλαξε, όχι άπλώς πεζοδόρο, αλλά συνοικία! Είχε πιστέψει, βλέπετε, ότι όλοι οι ναύτες που συναντούσε ήταν βαλτοί από τόν άμειλικτο έχθρό του, τό «ναύαρχο»!...

*
Όλοι οι μπάρμαν έχουν χιούμορ. Χιού-μοριστας, λοιπόν, έκ πεποιθήσεως και εξ' ιδιοσυγκρασίας είναι και ο συμπαθέστατος Σιδέρης, ο «κέρβερος» τού πολιτισμένου και πολυσύχναστου μπάρο τού «Πράσιν».

Πειραμένος, «άτσινδα», άεικίνητος, σερβίρει, κάνει λογαριασμούς, είσπραττει, δίνει ρέστα, προσέχει τους πάντες, άκούει τά πάντα και, που και πού, πετάει και την παρόλα του.

Νά ένα πρόσφατο ανέκδοτό του:

Πριν από λίγο καιρό, κατασταλάξανε άργά τό βράδυ στο μπαρ τού «Πράσιν» δύο νέες Έλληνοαμερικανίδες. Ήπιανε με την ήσυχία τους τίς μπυρίτσες τους κι' έτίμη-σαν δεόντως τά πικάντικα μεζεδάκια έκ-φραζοντας μεγαλοφώνως κι' έλληνοαμερικα-νιστί τόν... γευστικό θαυμασμό τους. Κι' όταν έφτασε ή... Ιερά στιγμή τού λογαρια-σμού, έβγαλαν από τίς τσάντες τους διά-φορα έλληνικά χαρτονομίσματα, ζητώντας πληροφορίες για την αξία τους.

— Αυτός;

— Αυτά είκοσι.

— Αυτά;

— Αυτά πενήντα.

— Και τούτο;

— Έτούτο μόνο δέκα.

Κι' άφου τελείωσε ή... δίδωνά τού Σιδέ-ρη, τίς παρεκάλεσε να τού δώσουν ένα εί-κοσάρι κι' ένα δεκάριο για τόν λογαρια-σμό που ήταν 26.50.

— Κι' αυτά; άπόρησαν βλέποντας τά κέρματα που τούς έδωσε για ρέστα ο Σι-δέρης.

Κι' εκείνος πονηρότατα, μ' επίπλοστη άμνησιν:

— Όσο γι' αυτά... θέλετε τά παίρνε-τε... θέλετε τ' άλλάτε...

Τίς κυττάε γλυκά στά μάτια και συμ-πλήρωσε, με καθησυχαστικό τόνο αυτή τη φορά:

— Άλλά μάλλον πρέπει να τ' άφήσετε! Τό σκαμένο τό μεσοκόμιστο! Πόσα περ-τίπια χρειάζονται για να βγή τό άφιλό-τιμο!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Χρησιμοποιώντας βυθ πλωτήρες άπ' αυτούς που ο άμερικανικός στρατός διέθετε για την κατασκευή προχειρών γεφυρών πάνω σε ποτάμια, ο Άμερικανός δόκτωρ Ρούτερ κατα-σκεύασε μία σχεδία που θα έπιτρέπη στα αυτοκίνητα να διασχίζουν με τά ίδια τους τά μέσα υδάτινες έκτάσεις. Ειδικά πτερύγια εφαρμόζονται στις πίσω ρόδες τού αυτοκι-νήτου, οι όποιες περιστρεφόμενες, εξασφαλίζουν την προώθησι της σχεδίας. Τό τιμόνι, διευθύνεται από τόν σωφέρ χάρις σε άλυσίδες που συνδέονται με τό βολάν. Ο άφενε-της λογαριάζεται πως ή σχεδία που μπορεί να άνοησθή ταχύτητα 20 χιλιομέτρων την ώρα και μπορεί να προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες τόσο στο στρατό όσο και στους ιδιώτες.

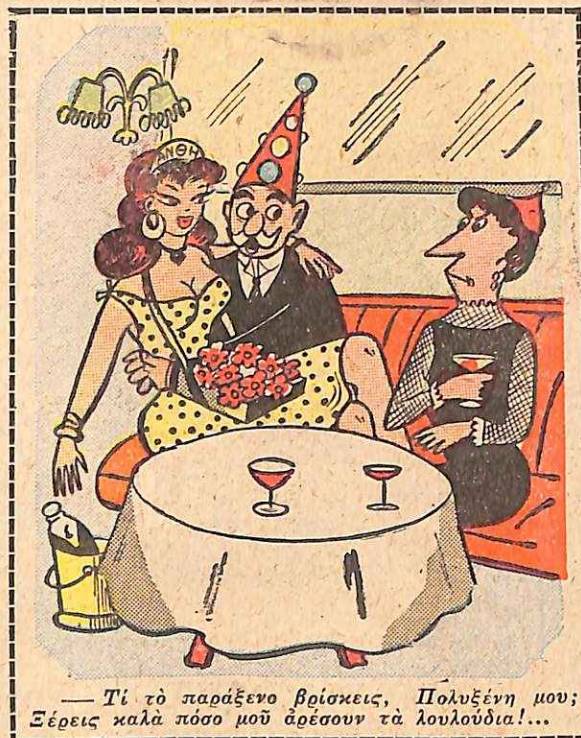
Τὰ σύρματα πού φανερώνουν
τὰ θαμμένα μέταλλα

— Όλοι αυτοί μεταχειρίστηκαν
τις έρευνές τους ένα είδος ραδι-
οαθητικής μεθόδου, που μπορείτε
να την εφαρμόσετε εύκολα και σεις:
Παίρνετε δυο κομμάτια σύρμα, μη-
κους 35 πόντων. Λυγίζετε τὸ κα-
θένα, ώστε να σχηματισθῇ ἓνα Γ,
μέ το ἓνα σκέλος μακρύτερο ἀπ’
τὸ ἄλλο. Παίρνετε τώρα στο κάθε
χέρι σας ἓνα ἀπ’ τὰ λυγισμένα αυ-
τὰ σύρματα καὶ τὸ κρατάτε σάν πι-
τσόλι, στο ὕψος τοῦ στήθους σας,
μὲ τὸ μακρύτερο σκέλος πρὸς τὰ
ἑμπρός. Ἡ χουφτωμένη τὰ σύρμα-
τα ἔτσι, ὥστε τὸ μακρύτερο σκέλος
να προσέχει ἀπ’ τὸ μικρὸ δάχτυλο
καὶ κάθε χεριοῦ σας, πρὸς τὰ ἐμ-
πρός, καὶ οἱ κλειδώσεις τῶν δαχτύ-
λων σας νὰ εἶναι γυρισμένες πρὸς
τὰ κάτω. Ἐτσι, τὰ δυο μακρύτερα
σκέλη θὰ εἶναι παράλληλα καὶ σ’
ἀπόστασι 15 πόντων περίπου τὸ ἓ-
να ἀπ’ τὸ ἄλλο.

λαρύτερα τὰ δύο συρραβία.
Περὶτὸ νὰ ποῦμε ποῦ χρῶσιν
εἶναι αὐτὴ ἡ ἱκανὸς ποῦ ἀγγλικὴ
ἡλεκτρικὴ ἑταιρεία ποῦ ἀναφέρουμε
πιο πάνω, ἤθελε νὰ βρῇ τὴ θεοὶ ἐ-
νός ὑπογεῖου ἡλεκτρικοῦ καλωδίου.
Οἱ ἐργάτες τῆς εἶχαν σκάψει μιά
τρυφὴ 20 μέτρων, ἀλλὰ δίκως ἀπο-
τέλεσμα. Μὲ τὴ μέθοδο λοιπὸν ποῦ
εἶπαμε, τὸ καλωδίο βρέθηκε σὲ 3
λεπτὰ τῆς ὥρας!

τὴ θαμπὴ μαρμαρυγὴ τοῦ
ἀπ' τὸν οὐρανὸ στῇ γῆ του,
καὶ γλυστράει ντροπισμένο
— "Ἄς γεμίσω τὸ ποτήρι!... —
γιὰ νὰ πάη μισοσβέσσιμο
στὴν ἀγκάλῃ σου νὰ γείρη...
Νύχτα φεγγαρολουμένῃ!...
Μί' αὖτ' ἀνάλειψέ τ' ἀδάμα.

πιο κάθε θαμένο μεταλλίνο αντικείμενο, ακόμα κι' από παλιοσιδερά και σκουριασμένα κουτιά κονσέρβας.

— Τί τὸ παράξενο βρίσκεις, Πολυξένη μου;
Ξέρεις καλὰ πόσο μοῦ ἀρέσουν τὰ λουλούδια!...

ΚΟΝΙΑΚ, ΤΣΙΓΑΡΟ, ΚΙ' ΕΣΥ!...

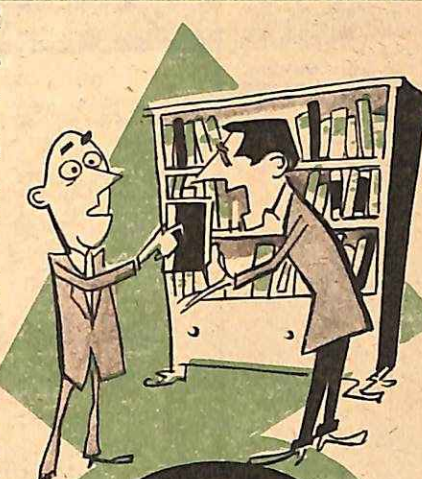
Ἄρτε γὰρ τὴν καμαρά μου!...
Κε' ὠρεβονὰρ στὰ ὄνειρά μου... ΧΑ!

Ἀπίστευτες περιπτώσεις τσιν-
χουνιάς

Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

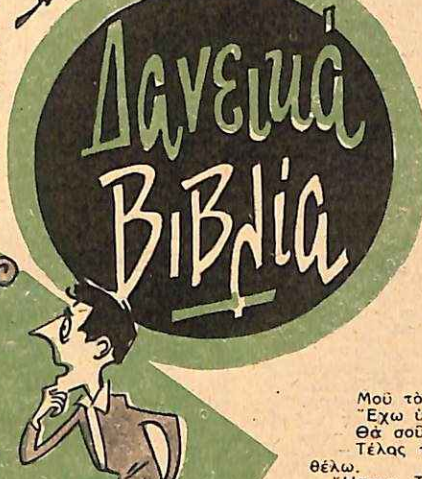
— Ξέρεις, Κωστάκη, μ' αυτό το βιβλίο συνέδη και κάτι που αφορά τη ζωή μου... Μέσα στις σελίδες του έχει μερικώς υπογραμμισμένες φράσεις... (Η καρδιά του πήγε να σπάσει). Δεν ξέρω αν πρέπει να σου πω... (Κοιμάρες στα γόνατα). Αλλά σου έχω

Το ξονοχό βιβλίο τ'όχω ακόμη στη βιβλιοθήκη μου, σάν ανάμνησι τής πρώτης μου σοδαφής χιλόπιττας.

γω, για να κάνω ρεκλαμά και στο φίλο μου συγ-
 γραφέα.
 Δίνεις να το διαβάσω;
 Σχευθ' πώς θα το διαβάσω εγώ.
 Το φέρω γρήγορα. Ξέρεις, έχω τα βιβλία τὰ τρώω,
 κιντών. Παρτο Λέλη, αλλά μέχρι το Σάββατο, το
 φέρω. Τὴν Παρασκευή πάλι εἶναι ἡμερὰ ἡμέ-

Είσαι παλιάνθρωπος! τὸ φῶτα κατὰ
τρα. γιὰ νὰ τὸν προσβάλω.
Ἡ ἀνάγκη, Κωστήκη μου..

Ο Άρης Πετεινάρης μεδούσε την καλή του μέρα. Ένα έκαμα την καλή μέρα του Αλή. Άλλα τι έγινε μ' αυτό; Σ' τη συνείδηση ενός συγγραφέα έγινε κορέλι.

Είχα και μία καλή συλογή από αστυνομικά μυθιστορήματα. Κι' έλενε οι άλλοι ότι θέλουν. Έγώ για τα αστυνομικά μυθιστορήματα έχω την καλύτερη ιδέα. Πιστεύω, δηλαδή, ότι έχουν ήθικολογικά αποτελέσματα, γιατί, για μέν περιγράφονται διαρρήξεις κι' εγκλήματα, αλλά στο τέλος οι ένοχοι ανακαλύπτονται και τιμωρούνται ασπύρτα και θριαμβεύουν ή αρπύ, οι νόμοι και οι αστυνομικοί. Και τόσο πιστεύω σ' αυτή την άρα, ώστε, αν ήτανε στη δικαιοδοσία μου, θα τα έβαζα και ως διδακτικά στα σχολεία, μαζί με τη γραμματική, τη γεωγραφία και τη Χρηστομάθεια. Κι' έτσι, λοιπόν, ευχαριστήθηκα πολύ όταν ο Γιαννάκης, ο γυιός που κυρ - Θανάσης του γείτονα μου, ένας μαθητής δέκα πέντε χρόνων, μου ζήτησε να διαβάσω αστυνομικά μυθιστορήματα.

— Νά παίρνεις δα θέλεις, Γιαννάκη, του είπα. Νά, κύττα και διάλεξε!

— Ξεχώρισε δέκα, — Πάρε θά τα διαβάσεις βρε Γιαννάκη, δι' αυτά;

— Ούί... Κάθε μέρα κι' από ένα!

— Μούφερε αυτά τα δέκα, πήρε άλλα τόσα.

— Σπουδαία είναι! μου είπε. Ξυπνάει ο άνθρωπος με ποῦτα. Τάβινε στο Γιαννάκη με μεγάλη ικανοποίηση.

Είχα τη συναίσθηση πως συντελούσα με τ' αστυνομικά μυθιστορήματα στο να γίνω καλός άνθρωπος.

Ένα βράδυ, λοιπόν, άκούω κάτι συνταρακτικά ξεφωνητά. Κάποιος πρέπει να έτρωγε πολύ ξύλο. Οι φωνές έρχόντουσαν από τα αντικρινά παράθυρα της αλλη, από το σπίτι του κυρ - Θανάση. Και σε λίγο να κι' ο κυρ - Θανάσης στο σπίτι μου. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Θά σέ καταγγείλω στην αστυνομία! ήταν η πρώτη κουβέντα που πέταξε.

— Γιατί κυρ - Θανάση μου; Τι σου έκανα;

— Βάλες και να κάνης το γυιό μου γκάγκστερ. Έγώ πασιζώ πως και πως να τον κάνω άνθρωπο και του λόγου σου τον οδηγώ στο εγκλημα.

— Έγώ, κυρ - Θανάση μου;

— Μάλιστα. Έσύ δεν πού δίνεις τα εγκληματικά μυθιστορήματα, που διαβάζει και ξεχνιχτεί με δαῖτα;

— Ναι, έγώ πού τα δίνω. Για να τον διδάξω.

— Άρασι τόν διδάξεις! Μου άνοίξε με άντληίδι το συρτάρι και μούκλεψε τετρακόσιες δραχμές. Διαρρήκτης σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων. Πού την έμαθε την τέχνη; Με τα εγκληματικά βιβλία που του

δίνεις, κοτζάμ άνθρωπος. Άντι να του δώσης δυο κατράπακις και να με ειδοποιήσης κι' άλλας, να λάβω τα μέτρα μου.

— Μία στιγμή, κύριε Θανάση. Τα αστυνομικά βιβλία, κατά την έμμη γνώμη, έχουν ήθικολογικό περιεχόμενο, που περιγράφει εγκλήματα;

— Τι μου λές; Ήθικολογικό περιεχόμενο, που περιγράφει εγκλήματα; — Ναι, αλλά στο τέλος έπέρχεται ο δριάμβος της άρετης. Οι εγκληματίες φονεύονται, κορατομούνται ή οδηγούνται εις τās φυλακάς. Άρα — συμπεράσμα — δεν συμφέρει να γίνη κανείς εγκληματίας. Έκεί αποδέλω! Όπως έπιμωρήθη ο υιός σας πρό άλλου, γιατί, αν δεν απαθώμαι, οι γοερές κραυγές, που ήκουσα, ήταν κραυγές τιμωρημένου διά το διαπραχθέν εγκλημα. Αυτό δά του γίνη μάθημα.

Ο κυρ - Θανάσης όμως δεν έπαυρε από τέτοια βαθεία έπιχειρήματα. Έτριξε τα δόντια του και έλεε αποφασιστικά:

— Αυτές τις βλακείες να τις κρατήσεις για τόν έαυτό σου και να τις εφαρμόσης στο γυιό σου, αν θά κάνης ποτέ. Έγώ ένα έγω να σου δηλώσω. Ότι αν ξαναδω τέτοιο παληοβιβίο στα χέρια του δικού μου, μα έσύ του τόχεις δώσει, μα άλλος, έσύ θά τις φάς, Κι' έχω βαρύ χέρι, να τόχεις ύπ' όψη σου.

Τό σήκωσε για να ζυγίση τη βαρύτητα του.

— Έν τάξει, κύριε Θανάση μου. Αναθρέψτε το παιδί σας με τις παλιές παιδαγωγικές άρχες. Έγώ δεν έπεμβαίνω πλέον. Μόνο σας παρακαλώ να μου επιστρέψετε τα μυθιστορήματά μου.

— Τάκαμα!

Σε λίγες μέρες έμαθα και άλλα κατορθώματα του Γιαννάκη. Είχε κλέψει ένα στυλογράφο, ένα ρολόι και κάτι άλλα από τους συμμαθητές του. Και στο τέλος της χρονιάς, έπειδή ένας δάσκαλος πόν άπέριψε, συγκέντρωσε άλλους τέσσερις μαθητές - κουμπούρες, μήπε άρχηγός, έστησαν μαζί καρτέρι στον άνύποτο εκπαιδευτικό λειτουργό και τόν μαύρισαν στο ξύλο Τιμωρήθηκε, όμως, ο Γιαννάκης γιατί τόν απέβαλαν άπ' όλα τα Γυμνάσια. Δεν έξρω τι άπόγινε κατόπιν γιατί άλλας άσπί, — Ό,τι και νάκανε όμως, μία μέρα θά δώση λόγο τών πράξεών του και θά δικαιωθώ άπέναντι του κυρ - Θανάση.

— Νά γιατί δεν δανείζω πιά βιβλία χρηστάκη μου, είπα στο φίλο μου. Γιατί δεν έξρω τι συνέπειες μπορεί νάχη ένα βιβλίο. Έπί τέλους άμα θέλεις να διαβάσης, γιατί δεν πάς ν' αγοράσης; Έδω είναι τα βιβλιοπωλεία.

Έγώ δηλαδή, γιατί αγοράζω; Κορόϊδο είμαι!

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΛΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 578

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1 Έορτάζει μέσα στο πρώτο δεκαήμερο του Νοεμβρίου. — Έργασία τών γεωργών.
- 2 Αφροίμες. — Ένα μέρος της σελίδος αυτής.
- 3 Άνεστραμμένο άρθρο. — Δεν προσφέρει τίποτα στην άσφαρπι. — Βρίσκεται στο πρόσωπο. — Νόμισμα της Κίνας.
- 4 Επώνυμον στάρ του γερμανικού κινηματογράφου. — Μία

4 Έκει βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Είναι επικίνδυνος για την υγεία μας.

5 Περιήγηση άγγλική κολλέγιο. — Η γυναίκα του μετεδλήθη σε στήλην άλατος. — Διπλοαζόμενο δηλώνει βιασύνη.

6 Κατάλογος. — Γεωμετρικό σήμα. — Πρόσστιο τών Αθηνών.

7 Σενικό έπιφώνημα. — Άνόμοιο. — Δέντρο που άγαπά το νερό.

8 Έχουν δώσει άποδείξεις της γενναιοτήτς τους. — Ένας... θηλυκός λίθος.

9 Άπαραιτήτη συνήθως σ' ένα χορό. — Συμβάλλει στην καθάριστητα.

10 Δεν έχει μεγάλο πλάτος. — Θεός τών Μωαβιτών.

11 Ήθιοιός του κινηματογράφου. — Ξύλο που... τιμωρεί.

12 Χρονικός σύνδεσμος. — Άπ' όλους σεβαστός. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία.

13 Είναι άπαραίτητο σε μία φράση. — Μισοκαπνισμένο... πούρον. — Ζωοτροφή.

14 Χωρίς να εξαίρεθι κανένα. — Ένα από τα πολλά που υπάρχουν στην αγορά. — Άνθος.

15 Κτητική άντωνυμία. — Την άνεیرهναί κάθε άρρωστος. — Μέρος της Μικράς Άσίας. — Νότα.

16 Αυτό που έδωσε το όνομά του σε μυθικό λαό. — Η κάτοικος έλληνικού νησιού.

17 Παχύ στρώμα χιονιού. — Έργασία της νοικοκυράς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΣ

Η λύσις του 577

στη σελ. 82

●●

Ενέσεις Β12 στις θηλάζουσες μητέρες

Νεώτερες έρυνες που έγιναν σε θηλάζουσες γυναίκες απέδειξαν ότι η βιταμίνη Β12 που περιέχεται στο γάλα τους ελαττώνεται βαθμιαία κι' ότι τόν 4ο ή 5ο μήνα εξαφανίζεται τελείως. Για το λόγο αυτό, οι Γάλλοι γυναικολόγοι συνιστούν ένδομυϊκές ενέσεις Β12 έπειτα από τόν 5ο μήνα σε όλες τις θηλάζουσες μητέρες ή και πρωτίτεραι έφ' όσον το παιδί είναι πολύ αδύνατο.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1 Ακάθαρτος. — Ιούλιος. ... Γάλλος ιστοριοδίφης του δεκάτου έννάτου αιώνα.

2 Είναι άποκρουστικό. — Άποτελείται από πολλά πρόσωπα.

3 601. — Άπ' όλους αγαπητός. — Το αντίθετον του ξενιθιού. — Άρθρο.

4 Έκει βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Είναι επικίνδυνος για την υγεία μας.

5 Περιήγηση άγγλική κολλέγιο. — Η γυναίκα του μετεδλήθη σε στήλην άλατος. — Διπλοαζόμενο δηλώνει βιασύνη.

6 Κατάλογος. — Γεωμετρικό σήμα. — Πρόσστιο τών Αθηνών.

7 Σενικό έπιφώνημα. — Άνόμοιο. — Δέντρο που άγαπά το νερό.

8 Έχουν δώσει άποδείξεις της γενναιοτήτς τους. — Ένας... θηλυκός λίθος.

9 Άπαραιτήτη συνήθως σ' ένα χορό. — Συμβάλλει στην καθάριστητα.

10 Δεν έχει μεγάλο πλάτος. — Θεός τών Μωαβιτών.

11 Ήθιοιός του κινηματογράφου. — Ξύλο που... τιμωρεί.

12 Χρονικός σύνδεσμος. — Άπ' όλους σεβαστός. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία.

13 Είναι άπαραίτητο σε μία φράση. — Μισοκαπνισμένο... πούρον. — Ζωοτροφή.

14 Χωρίς να εξαίρεθι κανένα. — Ένα από τα πολλά που υπάρχουν στην αγορά. — Άνθος.

15 Κτητική άντωνυμία. — Την άνεیرهναί κάθε άρρωστος. — Μέρος της Μικράς Άσίας. — Νότα.

16 Αυτό που έδωσε το όνομά του σε μυθικό λαό. — Η κάτοικος έλληνικού νησιού.

17 Παχύ στρώμα χιονιού. — Έργασία της νοικοκυράς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΣ

Η λύσις του 577

στη σελ. 82

●●

Ενέσεις Β12 στις θηλάζουσες μητέρες

Νεώτερες έρυνες που έγιναν σε θηλάζουσες γυναίκες απέδειξαν ότι η βιταμίνη Β12 που περιέχεται στο γάλα τους ελαττώνεται βαθμιαία κι' ότι τόν 4ο ή 5ο μήνα εξαφανίζεται τελείως. Για το λόγο αυτό, οι Γάλλοι γυναικολόγοι συνιστούν ένδομυϊκές ενέσεις Β12 έπειτα από τόν 5ο μήνα σε όλες τις θηλάζουσες μητέρες ή και πρωτίτεραι έφ' όσον το παιδί είναι πολύ αδύνατο.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1 Ακάθαρτος. — Ιούλιος. ... Γάλλος ιστοριοδίφης του δεκάτου έννάτου αιώνα.

2 Είναι άποκρουστικό. — Άποτελείται από πολλά πρόσωπα.

3 601. — Άπ' όλους αγαπητός. — Το αντίθετον του ξενιθιού. — Άρθρο.

4 Έκει βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Είναι επικίνδυνος για την υγεία μας.

5 Περιήγηση άγγλική κολλέγιο. — Η γυναίκα του μετεδλήθη σε στήλην άλατος. — Διπλοαζόμενο δηλώνει βιασύνη.

6 Κατάλογος. — Γεωμετρικό σήμα. — Πρόσστιο τών Αθηνών.

7 Σενικό έπιφώνημα. — Άνόμοιο. — Δέντρο που άγαπά το νερό.

8 Έχουν δώσει άποδείξεις της γενναιοτήτς τους. — Ένας... θηλυκός λίθος.

9 Άπαραιτήτη συνήθως σ' ένα χορό. — Συμβάλλει στην καθάριστητα.

10 Δεν έχει μεγάλο πλάτος. — Θεός τών Μωαβιτών.

11 Ήθιοιός του κινηματογράφου. — Ξύλο που... τιμωρεί.

12 Χρονικός σύνδεσμος. — Άπ' όλους σεβαστός. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία.

13 Είναι άπαραίτητο σε μία φράση. — Μισοκαπνισμένο... πούρον. — Ζωοτροφή.

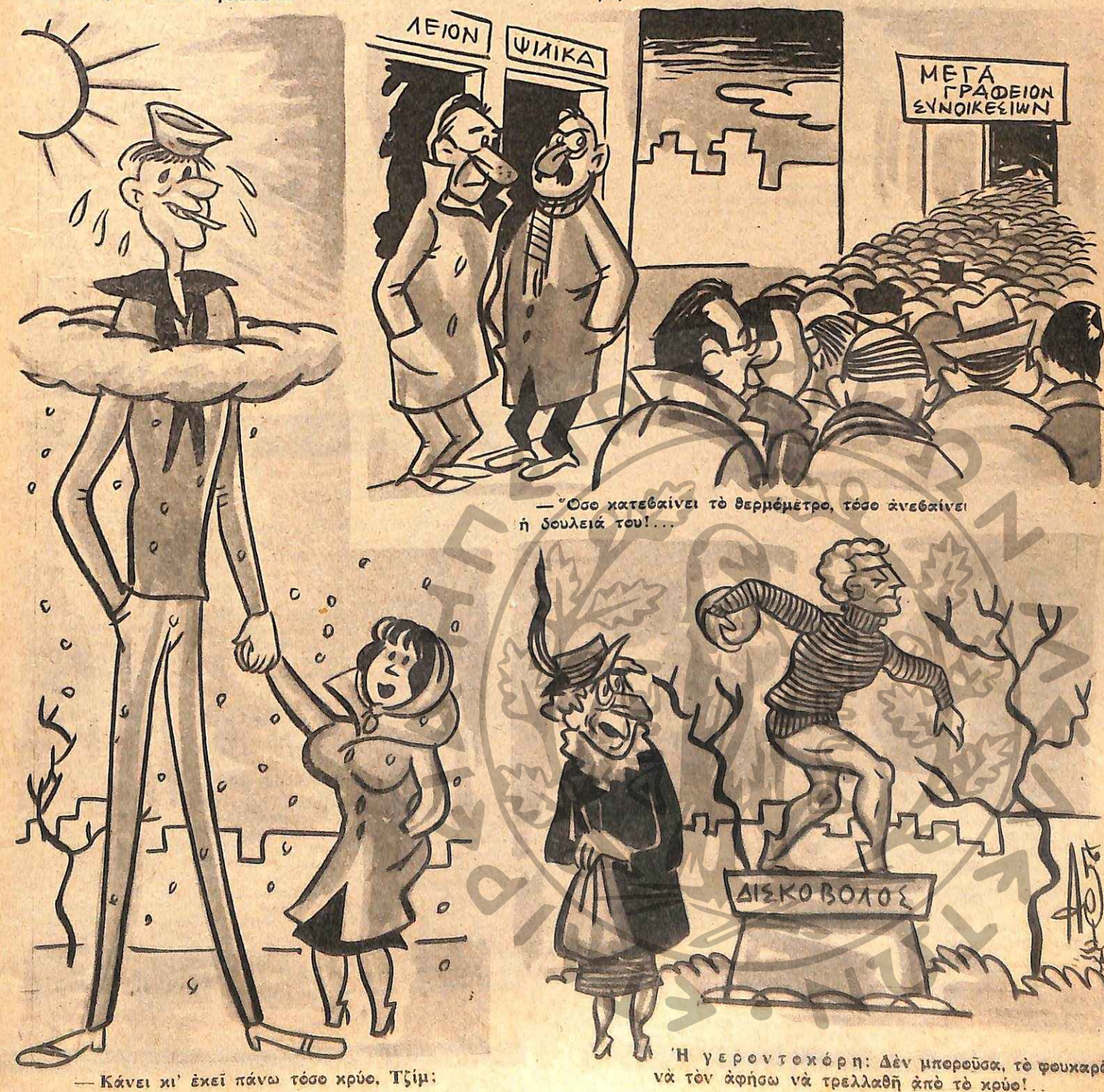
14 Χωρίς να εξαίρεθι κανένα. — Ένα από τα πολλά που υπάρχουν στην αγορά. — Άνθος.

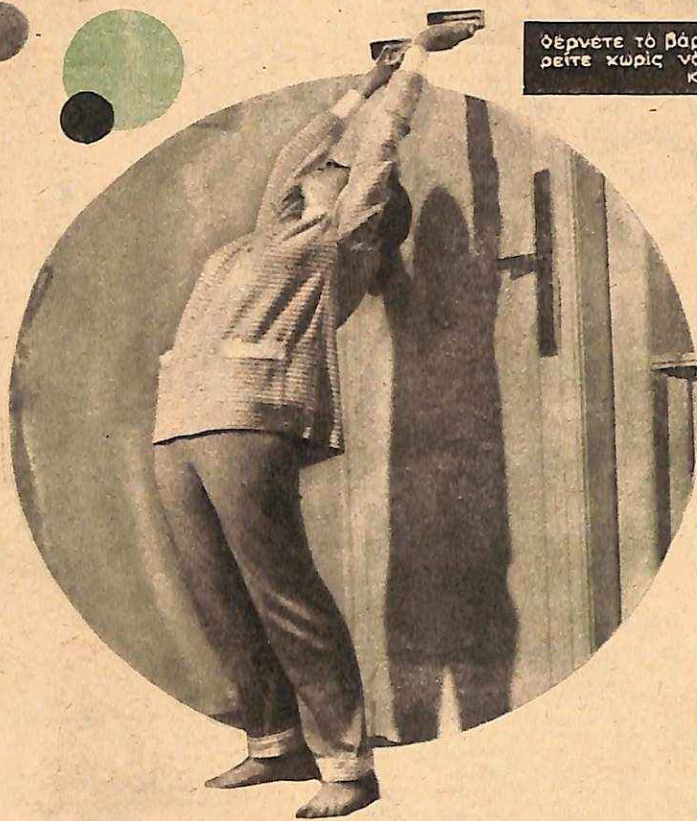
15 Κτητική άντωνυμία. — Την άνεیرهναί κάθε άρρωστος. — Μέρος της Μικράς Άσίας. — Νότα.

16 Αυτό που έδωσε το όνομά του σε μυθικό λαό. — Η κάτοικος έλληνικού νησιού.

17 Παχύ στρώμα χιονιού. — Έργασία της νοικοκυράς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΣ

«Αν θέλετε ν' αδυνατίσετε ή να παχύνετε

1) Γυμναστικές ασκήσεις του «προγράμματος των έξι εβδομάδων» του Τέρρυ Χουντ έρχονται να συμπληρώσουν το διαιτολόγιο που σας υποδείξαμε στο προηγούμενο τεύχος. Θα προτιμήσετε, φυσικά, τις προοριζόμενες για το μέρος του σώματός σας που παρουσιάζει τις μεγαλύτερες ατέλειες. Δεν θα παραλείψετε όμως και τις υπόλοιπες, αν θέλετε ναχετε καταφανή αποτελέσματα σε έξι εβδομάδες.

Επαναλαμβάνετε καθημιά απ' αυτές δέκα φορές, ξεκουράζετε λίγα λεπτά κι' έπειτα ξαναρχίζετε. Επιδιώχετε να φτάσετε έτσι τις 60 φορές εν όλω, για κάθε άσκηση και κάθε μέρα, χωρίς όμως να κουράζεστε πολύ.

Μην κάνετε ποτέ γυμναστική πριν περάσουν δυό ώρες απ' το φαγητό. Και μην παίρνετε ποτέ ζεστό μπάνιο ή ντους άμεσα μετά τη γυμναστική, προτού η καρδιά σας ξαναβρεί τον κανονικό ρυθμό της.

Α) ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ

- 1) Στέκεστε με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο. Τεντώνετε το αριστερό χέρι όσο ψηλότερα μπορείτε, κολλητά στον τοίχο. Το ίδιο κάνετε ύστερα με το δεξιό. Επαναλαμβάνετε 10 φορές. 'Η επιτυχία της άσκησης αυτής εξαρτάται απ' το τέντωμα των μυών, που πρέπει να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο.
- 2) Στέκεστε με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια τεντωμένα προς τα πλάγια, στο ύψος των ώμων. Τα γόνατά σας θα είναι τελείως αλύγιστα. Σκύβετε μπροστά και στρίβετε το σώμα σας, ώστε ν' αγγίξετε την άκρη του αριστερού ποδιού σας με το δεξιό χέρι. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση σας. Ύστερα αγγίζετε το δεξιό πόδι με τ' αριστερό χέρι.
- 3) Ξαπλώνετε χάρω ανάσκελα, με τα γόνατα λυγισμένα και τα πόδια λίγο ανασηκωμένα. Ταλαντεύετε τα πόδια σας από αριστερά προς τα δεξιά, χωρίς ν' αγγίξετε το πάτωμα με τους μηρούς σας. 'Η πλάτη σας κι' οι ώμοι σας θα μένουν κολλημένα στο πάτωμα.

Β) ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

- 1) Ξαπλώνετε ανάσκελα. Ανασηκώνετε τα πόδια περίπου 20 πόντους. Φέρνετε το αριστερό πόδι όσο ψηλότερα μπορείτε, με τα γόνατα αλύγιστα. Ύστερα κάνετε το ίδιο με το δεξιό, έναλ-λάσσοντας τα δυό πόδια, με μια κίνηση ψαλιδιού.
- 2) Ξαπλώνετε ανάσκελα, με τα γόνατα λυγισμένα και πατώντας καλά τα πόδια σας στο πάτωμα. Φέρνετε τα γόνατά σας προς το στήθος σας, με τις άκρες των δαχτύλων προς τα ταβάνι. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση. Εισπνέετε απ' τη μύτη όταν χαμηλώνετε τα γόνατα, και εκπνέετε απ' το στόμα όταν τα ανασηκώνετε.

Γ) ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗΡΟΥΣ

- 1) Στέκεστε με τα πόδια ανοιχτά. Χαμηλώνετε το σώμα σας, ώπου να μισοκαθίσετε, με την πλάτη σας αλύγιστη και πατώντας καλά χάρω. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση. Εισπνέετε απ' τη μύτη, όταν ανασηκώνεστε, και εκπνέετε απ' το στόμα, όταν μισοκαθίσετε.
- 2) Ξαπλώνετε χάρω ανάσκελα και κουνάτε τα πόδια σας στον αέρα, σαν να γυρίζετε τα πεντάλ ποδηλάτου.

Δ) ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΦΟΥΣ

- 1) Στέκεστε μπροστά στον τοίχο. Σηκώνετε το δεξιό πόδι και

φέρνετε το βάρος όσο πιο πίσω μπορείτε χωρίς να λυγίσετε τους αγκώνες...

το δεξιό χέρι πλάγια, όσο περισσότερο μπορείτε, χωρίς να λυγίσετε τα γόνατα ή τους αγκώνες. Εισπνέετε απ' τη μύτη όταν κατεβάζετε χέρι και πόδι, εκπνέετε απ' το στόμα όταν τα ανασηκώνετε.

- 2) Ξαπλώνετε ανάσκελα. Φέρνετε το αριστερό πόδι πάνω απ' το δεξιό, προσπαθώντας ν' αγγίξετε το πάτωμα με τα δάχτυλα, δίχως να λυγίσετε τα γόνατα. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση κι' επαναλαμβάνετε με το δεξιό πόδι. Εισπνέετε απ' τη μύτη ενώ φέρνετε το κάθε πόδι στη θέση του, εκπνέετε απ' το στόμα ενώ το σταυρώνετε πάνω απ' το άλλο.

- 3) Ξαπλώνετε χάρω με το δεξιό πλευρό, ώστε όλο το βάρος του σώματός σας ν' ακουμπάει στον αγκώνα και στο μηρό. Διαγράφετε κύκλους στον αέρα με το αριστερό πόδι σας, με το γόνατο αλύγιστο. Γυρίζετε έπειτα στο αριστερό πλευρό και κάνετε το ίδιο με το δεξιό πόδι.

- 4) Στην ίδια αυτή θέση, κουνάτε τα πόδια σας σαν να γυρίζετε πεντάλ ποδηλάτου.

Ε) ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΝΗΜΕΣ

Οι ασκήσεις είναι οι ίδιες, είτε για να παχύνουν λίγο είτε για ν' αδυνατίσουν οι γάμπες.

- 1) Πατάτε στην άκρη ενός χοντρού βιβλίου, έτσι ώστε οι φτέρνες σας να βρίσκονται στον αέρα. Ανασηκώνεστε στα δάχτυλα, όσο ψηλότερα μπορείτε. Ύστερα ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση σας.

- 2) Εκτελείτε την άσκηση 1 για τους μηρούς, αλλά πατώντας με τις άκρες των δαχτύλων σας πάνω σ' ένα χοντρό βιβλίο.

ΣΤ) ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

- 1) Στέκεστε όρθια, κρατώντας ένα βάρος σε κάθε τεντωμένο χέρι (ένα τουβλό, ένα χοντρό βιβλίο ή ένα σίδερο του σιδερώματος). Το κρατάτε στην αρχή οριζόντια μπροστά, κι' ύστερα το ανασηκώνετε πάνω απ' το κεφάλι σας και το φέρνετε όσο πιο πίσω μπορείτε, δίχως να λυγίσετε τους αγκώνες. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση. Εισπνέετε απ' τη μύτη ενώ σηκώνετε τα βάρος, εκπνέετε απ' το στόμα ενώ τα χαμηλώνετε.

- 2) Γονατίζετε πάνω σ' ένα σκληρό κρεβάτι, τεντώνετε μπροστά τα χέρια σας και πιάνετε σφιχτά τα κάγκελλα του κρεβατιού. Ύστερα σκύβετε σιγά-σιγά προς τα εμπρός, ώπου να φτάσει το πρόσωπό σας όσο το δυνατόν χαμηλότερα, αλλά χωρίς να λυγίσετε τους αγκώνες σας ή να μετακινήσετε καθόλου τα χέρια σας απ' την αρχική θέση τους. Ξαναγυρίζετε σιγά-σιγά στην αρχική θέση. Εισπνέετε ενώ ανασηκώνεστε, εκπνέετε ενώ σκύβετε.

- 3) Ξαπλώνετε στο ίδιο κρεβάτι, έτσι ώστε τα πόδια σας να πατάνε στο πάτωμα. Κρατάτε ένα βάρος σε κάθε χέρι σας, ψηλά και σε όρθια γωνία με το στήθος σας. Χαμηλώνετε τα χέρια σας προς τα εμπρός, με τους αγκώνες αλύγιστους. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση, αφού διαγράψετε ένα ολοκληρωμένο κύκλο. Εισπνέετε όταν αρχίζετε την κυκλική κίνηση προς τα εμπρός, εκπνέετε όταν

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

για τις γυναίκες

τη συμπληρώνετε φέρνοντας προς τα πάνω τα χέρια σας από το πίσω μέρος.

- 4) Ξαπλώνετε στο κρεβάτι, κρατώντας τα βάρος ψηλά, με τα χέρια τεντωμένα. Χαμηλώνετε τα μπράτσα σας προς τα πλάγια, ως το ύψος των ώμων, προσπαθώντας να φτάσουν τα βάρος στο πάτωμα, με τους αγκώνες αλύγιστους. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση. Εισπνέετε όταν χαμηλώνετε τα χέρια σας, εκπνέετε όταν τα ανασηκώνετε.

- 5) Κάθεστε χάρω, με τα πόδια τεντωμένα μπροστά. Τα χέρια σας είναι λυγισμένα, ώστε ν' ακουμπάνε χάρω οι παλάμες σας, πίσω απ' το σώμα σας. Ανασηκώνετε σιγά-σιγά τον κορμό σας, ώπου να τεντώσετε τους αγκώνες σας. Ξαναγυρίζετε ύστερα στην αρχική θέση. Εισπνέετε ενώ ανασηκώνετε τον κορμό σας, εκπνέετε ενώ τον ξανακατεβάζετε.

Αν επιδιώκετε να χάσετε βάρος, κάνετε τις ασκήσεις αυτές γρήγορα και κάθε μέρα. Αν θέλετε απεναντίας να παχύνετε λίγο, τις κάνετε πολύ αργά και μέρα πω' ημέρα.

ΟΟ

Χρήσι και διατήρησι αρωμάτων

Τ' αρώματα επηρεάζονται από το φως. Μην τ' αφήνετε, λοιπόν, εκτεθειμένα πάνω στην τουαλέτα σας, αλλά να τα βάζετε μέσα στα συρτάρια. Αν το έρωμα του μπουκαλιού έχει επιάσει και δεν ανοίγει, μην προσπαθήτε να το βγάλετε με δύναμη ή με απότομες κινήσεις. Μπορεί να σπάσει το μπουκαλάκι και να χαθεί το άρωμα. Στάξτε λίγο λάδι γύρω στο γυάλινο πώμα και σε λίγες ώρες θα μπορέσετε να το ξεβουλώσετε χωρίς δυσκολία.

Ποτέ μη στάζετε άρωμα στα ρούχα σας. Μπορεί να λεκιάσουν. Έξ' άλλου έπειτα από δυό μέρες μπορεί το άρωμα να πάρη μια δυσάρεστη μυρωδιά. Γι' αυτό βάζετε το άρωμα στην επιδεσμίδα σας. Από μια σταγόνα στους καρπούς των χεριών, στα λαιμό, και πίσω στα γόνατα. Θα μοσχοβολάτε ολοκληρω!

Μην κάνετε κατάχρηση. Σκεφθείτε ότι οι γύρω αντιλαμβάνονται το άρωμα περισσότερο από όσες που το έχετε.

Το τριώδιο άρχισε

Το Τριώδιον άνοίγει κι' όπως, πάντοτε, προβάλλει το φαιδρό, κατά κανόνα και υπερίσσο καρναβάλι, που δέναντα σου παρχει τους καυμούς ν' αποκηρύξουν, να φωνάξουν «πέρα βρέχει» και στο γλέντι να το ρίξουν...

Να γλεντήσης άνευ όρων, να μεθύσης, να χορέψης, έντελώς ν' αλλάξης όψη κι' έν πολλοίς να... μουντα- (ρέψης)!

Κοροΐδια θεωρείται, λένε οι πιο προσγειωμένοι, το Τριώδιο κανέναν, εύλαδώς, να περιμένη και τους μυαλλούς, δέκα μήνες, πώς και πώς να καρτερή, για να ρίξη σερπαντίνες και κορδέλλες να χαρή.

Όταν βλέπη, κάθε μέρα, τόσες άστατες κοπέλλες που μυστράρουν όλο «κόνες», κορδελλάκια και... κορ- (δέλλες)!

Αλλ' έντός αυτών, προσέχεις και τους δώδεκα τους (μήνες, πλείστες όσες δεσποσύνες, Νίτσες, Ρένες, Λίνες, Μίνες, που τις αποσιωμώνας σ' έναν άντρα κάνουν πάντα κι' είναι περιπελεγμένες με τριάντα και σαράντα, τους όποιους, έννοείται, τους περνάνε για τσανάκια κι' όλο τα έρωτικά τους περιπλέκουν «γαι- (τανάκια)»!

Ροβάρος, έξ' άλλου, λόγος δέν ύφίσταται κανείς, καρδιοχτύπι να σέ δέρνη και ιταλικές όλοχρονίς ώπου νάρθη καρναβάλι κι' ή «καμήλα» να προβάλλη...

Τη στιγμή που βλέπεις μέσα στις πολλές τις άλλες νύκτες εϊς τους δρόμους της Αθήνας αϊείραστες... γκαμήλες. Και ένώ ή άλλη βγαίνει τις Αποκήρες και μόνο, τις γκαμήλες που σάς λέμε τις κυτάν όλο το χρόνο. Και το μόν καλοκαιράκι στ' άκρογιάλια με μαγιώ, το χειμώνα δέν στα κέντρα, που χορεύουν «μπαγιό».

Όσον άφορά τη μάσκα, τη μπουτσόνα δηλαδή, και αυτην μπορεί, κανέναν, κάθε μέρα να την δη τη στιγμή που τόσες τσάτσες, μ' επιμέλεια, φροντίζουν τις μορφές τους και τις φάτσες έμφανώς να... χρωματίζουν κι' έτοιμάζονται πολλές τους, ή έν επιθυμής, με ποικίλες αλοϊφές τους... προαλείφονται για «μίσ»!

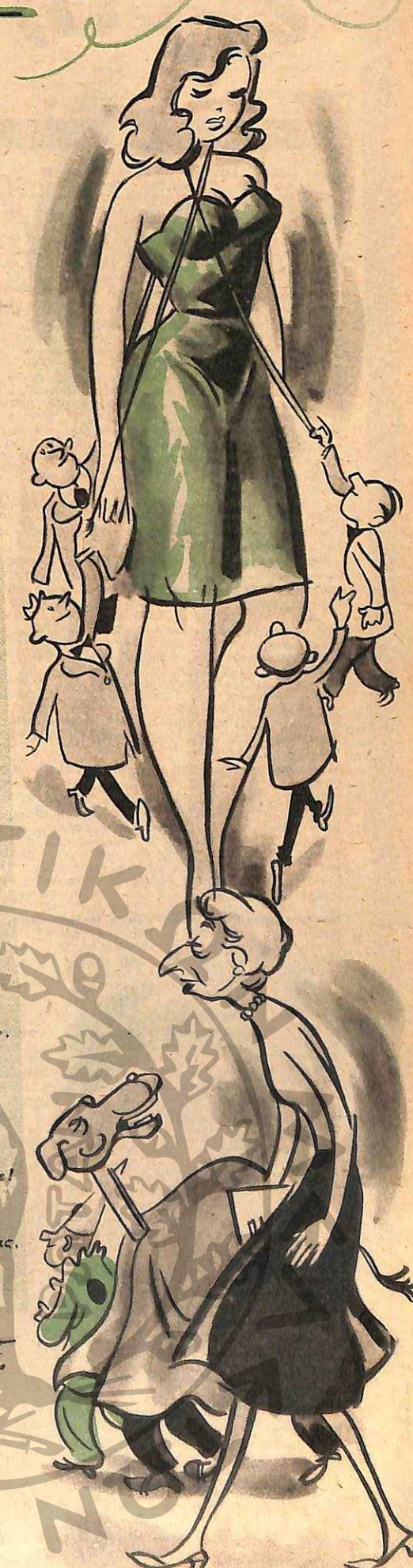
Έτόν καιρό μας, με δυό λέξεις ντόμπρες ίσιες και (σταράτες, τετριμμένο θέαμά μας έχουν γίνει οι μασκαράδες!... Και μπορεί να δη κανείς πλείστους όσους παντρεμένους, με οκρό... ύπομονής κι' ως τα μπουνία φωτωμένους, πράγμα, που του επιβάλλει, ν' αποβάλη το σαρακι, πούχει για τών Αποκήρω το γνωστό τό... «γαϊδουράκι».

Το Τριώδιον άρχίζει, μέσ' σ' αυτη την έβδομάδα, μα τελείως έχει χάσει την παλμη του νοστιμάδα, έπειδή κι' αυτοί, άκομα, οι μοντέρνοι πιερότοι, «άγκαξ» την κολομπινα, την βουτάνε με την πρώτη κι' άγκαζάρουν τραπέζια στα μπουζουκομαγαζάκια, όπου μέχρι βαθύτατον ξημερώματος γλεντάνε και συχνά και κάτι «μάγκες», με τις σφαίρες σε κυτάνε! Κι' αν σέ βρούν καλά οι «μυαλλες» τότε πιά δέν ξαναβλέπεις τις Αποκήρες τις... άλλες!

Με δυό λόγια, μη ύπαρξούσης για γλεντάκι εύκαιρίας, μάλλον κούας τας προβλέπω και αυτās τας Απο- (κίρας) και δέν βλέπω έλπίδα άλλη, παρά μόνο των καινούργιων έκλογών τό... καρναβάλι!

Επιστητογράφος
Μα. Τάβλια

Ε. Σουχοζάτς Γ.

Στην πλωτή κόλασι τοῦ «Φόν Μπράνερ»

Αὐτοὶ ποὺ σώθηκαν ἦταν, ὁ κοπετάν Λευτέρης Χελιώτης, ὁ ὑποπλοίαρ

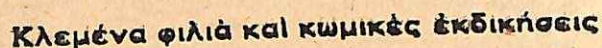
Ἡ φωνὴ τὸν ἦταν γεμάτη εὐφροσύνη καὶ σαρκασμό. Ὁπότερ ἐδῶκεν ἐντολὴν νὰ δέσουν τὸ Μπουρὸ στὰ ῥαλὶα τῆς γέφυρας. Ὑποτέρ πρῶτον νὰ τὸν τοιφεκίσουν, ἀφού παράταξ ἐπὶ σειρά τὸς Ἑλλήνας σὺντακτοὺς τὸς. Ἐπειμὲν ἀπεινὸν καὶ ἀνυπεύθυνον, μὰ πὶ μπουρὸς νὰ κἀνουν. Ὁ λατὰ ὅπλα ἦταν στραμμένα ἐναντίον τὸς καὶ ἔσαν ὁ Χόλτ ἐβῶσε πρὸ παράλλου καὶ πῦρ. ὁλοι γύρισαν τὸ πρόσωπον αἰλλοῦ. Μανθὰ ὁ καπετὰν Χελλάρης καὶ ὁ Σαμουὴλ στέκονταν ἀκίνητοι, προσευχόμενοι βοῦθα γιὰ τὸ πταχὸ μούτο. Ὁ Χόλτ, ἔπεε τότε νὰ πετάξουν τὸ οὐρομὲν στὴ θάλασσα καὶ διάταξε τὸς θηματικοὺς Κώστα Μοηκὸ, Κυριάκον

Τὰ τελευταῖα λόγια ἱκανοποίησαν τὸ Ρίχ Χόλτ καὶ πρόσταξε νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὴν καρφουσιέρα, καὶ τοὺς ὅραον νὰ φάει καὶ νὰ τοὺς δῇ φρούτα καὶ πλουσιὸν καὶ νὰ ἑρπύσει τοὺς ὅραον οἱ ἑλληνικοὶ ναυτικοὶ καὶ ἑλπίται ἀπὸ τὴν ἀντιδοχὴν μὲσα στὴν πύλην εἶναι ἐκεῖναι οἱ ἄλλοι κάτω ἀπὸ τὴν πύλιν ἀπὸ τὴν ἀντιδοχὴν βρέθηκαν ἐξωφικὰ καὶ ἐκεῖναι οἱ ἄλλοι ρούχα καὶ μὲ τὸ σπομῶν γινώσκω, σὲ μιὰ μεγάλῃ φαυλῇ καμπίνῃ. Ἐνῶς γιὰρπὸς ἦρθε νὰ τοὺς δῇ. Τὸν ἔβδωε ἀπὸ μερικὲς ἀνυμνωτικὰς «βιταίνες» καὶ τοὺς βεβαίωσε πὺς ὅλοι τοὺς ἵπταν καλά, ἐν ὅλῳ θ.

Από τους Γερμανούς σπύραχνι οι περισσότεροι, καμιά τριανταπενταριά άντρες, που άναμνασά τους ήταν πολλοί δεισιμακτοί. Όλοι αυτοί δικτακτούσαν και οι Βρετανικοί στρατοδίκαιοι στο Άμσδούργιο το Νοεμβρίου του 1945 ως συμμέτοχοι στο φόνό των μελών του πληρώματος της «Φρέντς Άλμπερτ». Εκτός από τρεις δεισιμακτούς, που καταδικάστηκαν, ήταν έξη χρόνια ελεύθει, όλοι οι άλλοι απηλλάλγησαν. Κι' αυτό χάρις στον Άγγλο δικηγόρο Ουάλλ Νιούπορτ και στις καταθέσεις του υποπλοίαρχου Άντονι Σομβερλάιτ και του μηχανικού Λευτέρη Ναυακού που δήλωσαν ότι το πλοίο μας το «Φόν Μπράντς» δεν ένεκρίνε μάλλον ποτέ στην Ρίχ Χολτ. Έτσι έσωσαν το κεφάλι τους...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ένας άλλος, πάλι, επίμονος και τολμηρός θαυμαστής της γνωστής στὰρ Τζέην Ράσσελ, πού από καιρό της ζητούσε μιὰ φωτογραφία της μέ μαγιώ, σκέφτηκε νὰ

Χ. ΦΙΛΙΠΣ

Ἡ Κολλὶν Μίλλερ, ὅπως ἐμφανιζόταν ἀπὸ νυχτερινὸ
κέντρο τοῦ Λας Βέγκας.

* Ο Φράνκ Σινάτρα

Τὰ νεώτερα
τῶν ἀστέρων

Σύντομες εισησούλες

★ Στη νέα έκδοσι τοῦ «Μπέν Χούρ», τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας θὰ

Ἡ σὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΓΚΡΗΣ ΚΕΛΛΥ

φίλμ μας «Ευτυχισμένη αχτίδα».

★ Ένας συνάδελφός της Γκρέ-
ης Κέλλυ έκανε ένα παράε-
χολογισμό, τον οποίο και απεκα-
λυψε άμεσως στη μελλούσα πρι-
κήπισσα. Η Έκαστι που πριγκιπά-
του του Μονακό είναι μόλις 2½
φορές μεγαλύτερη από την Έκαστι
που καλλιπύου τα στουντίο της
«Μέτρο - Γκλόντινιερ - Μάγιερ» στο
Χόλλυγουντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φυγὴ πρὸς τὸ φῶς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνάβητε νευρικά ἔνα τσιγάρο): Αὐτὴ ἡ ὁμορφίη της ἀκριβῶς εἶναι πού μου προκαλεῖ ἀπάνταστον ἐξευτελισμὸς... Γιατί νὰ σὸ κρῦψω; Ξέρω πὼς ἔχει φίλο 'Ο κόσμος

Ἡ σύζυγός: Καθώ
τσα μου...!

ραίνει απάνω σ' όλα σχεδόν
τα μοντέρνα αντρώγινα της ε-
ποχής μας, μπορεί να ξεκαθα-
ρίση σ' ένα δευτερόλεπτο μί-
α μικρούλα, τόσο, δε, άποφα-
σι... 'Ο άνθρωπος κάθε άλλο εί-
ναι παρά αιώνιος στη γη, κι' έ-
χει έπιταχτική υποκρούσει να έ-
ξασφαλίζει για τα λίγα του χρό-
νια κάποια σχετική ευτυχία. 'Α-
μα δίνω ο ίδιος τα χέρια του

Ἡ σὺ ζυγος: Καθὼς χορεύαμε, μπλέχτηκε στὴν κάλ-
τσα μου...

20

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ζιλέτ φανερώνει στον πατέρα της την αγάπη της για το Μανφρέδο. Ο Τριβουλέτος υπόσχεται στη θετή κόρη του ότι θα γυρίσει το επόμενο βράδυ για να την πάρει και να φύγουν μαζί. Στο μεταξύ, η δούκισσα ντ' Ετάμπ επισκέπτεται την τρελλή Μαργαρίτα στην τρώγλη, όπου μένει και της υπόσχεται ότι θα της παραδώσει την κόρη της γυναίκας, που της έκλεψε την καρδιά του Φραγκίσκου για να την εκδικηθεί. Ο Τριβουλέτος, πιστός στην υπόσχεσή του, εξασφάλισε να φέρει στην Ζιλέτ, προσπαθώντας να ξεφορτώσει ένα Γερμανό φρουρό των ανασφαλών, προσφέροντάς του χίλια σκούδα, για να τον αφήσει να βγει από το Λούβρο μαζί με τη Ζιλέτ. Ο φρουρός αρχίζει να κάμπτεται.

Χίλια σκούδα των ξη λιβρών! Μπορώ μ' αυτά να αγοράσω ένα σπίτι, ένα λειβάδι, αγελάδια, έπιπλα, έργα τέχνης!

Και μαζί μ' όλα αυτά θάχης και την αγαπημένη σου Κατερίνα. Χίλια σκούδα των ξη λιβρών! Μιά ολόκληρη περιουσία!

Ω, κύριε Τριβουλέτο!

Το μόνο που σου ζητάω είναι να μ' ανοίξεις την πόρτα.

Λυπηθήτε με, κύριε Τριβουλέτο!

Να σε λυπηθώ; Είπε ο Τριβουλέτος. Άλλ' εγώ ήρθα για να σου προσφέρω την ευτυχία...

Η μήπως νομίζεις πως θα σου παρουσιασθώ και δεύτερη φορά αυτή η ευκαιρία;

Ο Γερμανός στρατιώτης δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί περισσότερο.

Θα είμαι και πάλι μπροστά σ' αυτή την πόρτα από τις έντεκα το βράδυ ως τις δυο το πρωί, είπα με βραχνή φωνή.

Καλά. Θα είμαι εδώ τα μεσάνυχτα με τα χίλια σκούδα των ξη λιβρών. Θα μω ανοίξεις;

Ναι.

Ο Τριβουλέτος απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα. Ήταν τόσο η χαρά του που δάγκωνε τα χείλη του για να μην φωνάξει.

Η ημέρα του φάνηκε χρόνος. Έτρεξε δεξιά κι αριστερά μέσα στο ανάκτορο για να τον βλέπουν κι έλεγε στους αυλικούς που συναντούσε ότι την άλλη μέρα θα πηγαινε να πιάσει από πόδια του βασιλιά για να τον παρακαλέσει να τον συγχωρήσει.

Κατά τις εννιά ξαναγύρισε στο δωμάτιό του κι άρχισε να κάνει τις προετοιμασίες του.

Εδώ τα χρήματα του καλού Λουιτβίχ, ψιθύρισε. Θαυμάσιος άνθρωπος αυτός ο Λουιτβίχ!... Άς είναι ευτυχισμένος με την Κατερίνα του... Θα πάρω αυτό το μανδύα για τη Ζιλέτ. Αυτές οι γούστες με την ομίχλη είναι τρομερές... Κι' αυτό το έγκλειστο στη ζώνη μου... Ά, κόρη μου, ο Θεός να δώσει να φύγουμε από δω...

Το μεγάλο έγκλημα του Λούβρου σημαίνει δέκα. Έπειτα έντεκα.

Η ώρα πλησιάζει, ψιθύρισε ο Τριβουλέτος. Η δεσποινίς ντ' Εταμπ θαρθεί να με πάρει... Άλλά γιατί τρέμω;... Όχι, δεν πρέπει να τρέμω...

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε θόρυβος και φωνές στους διαδρόμους του Λούβρου.

Ο Τριβουλέτος έλασε το χρώμα του. Στο τέλος, βλέποντας πως ο θόρυβος δυνάμωνε ολοένα, άνοιξε την πόρτα του και ρώτησε μια γυναίκα που έτρεχε στο διάδρομο μ' ένα κερί στο χέρι:

Τι συμβαίνει;

Ω, κύριε Τριβουλέτο, απάντησε αυτή. Η δούκισσα του Φοντανεμπλά εξαφανίστηκε από το ανάκτορο.

Ο Τριβουλέτος έμεινε σαν απολιθωμένος.

Η καρδιά ενός έρωτευμένου

Εκείνο το βράδυ, ο Μανφρέδος κι' ο Λαντεναι ήταν ολομόναχοι μέσα στο μικρό σπιτάκι της Αλφής των Θαυμάτων, όπου είχαν καταφύγει έπειτα από την επίθεσι εναντίον του Λούβρου.

Ο Μανφρέδος, χάρις στις περιποιήσεις της τσιγγάνας, είχε θεραπευθεί τελείως από το τραύμα του.

Από το τρομερό εκείνο βράδυ, δεν είχαν μιλήσει ούτε για τη Ζιλέτ ούτε για το βασιλιά Φραγκίσκο.

Άλλ' ήταν συνηθισμένοι να διαβάζουν ό ένας μέσα στη σκέψη του άλλου κι' ο Λαντεναι έμάντευε πως ο φίλος του, ο αδελφός του, πάλευε για να καταπνίξει μια αγάπη, που, ωστόσο, θέριευε ολοένα μέσα στην ψυχή του.

Ο Μανφρέδος πήγε σε κάποια στιγμή στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Η νύχτα απλώνεται ολόμαυρη.

Κανένα άστρο στον ουρανό! Ψιθύρισε.

σε. Κι' ωστόσο, η νύχτα δεν είναι τόσο μαυρή όσο η καρδιά μου.

Μανφρέδο!

Ως κι' ο ουρανός μου αρνιέται ένα χαμόγελο!

Ηρέμησε, σε παρακαλώ, του είπε ο Λαντεναι. Δεν μπορείς να βασανίζεσαι διάδοχα από τις ίδιες σκέψεις.

Άκουσε, απάντησε ο Μανφρέδος. Χτες η προχτές—δεν θυμάμαι ακριβώς, γιατί όλες οι μέρες μοιάζουν ή μία με την άλλη—συνάντησα δυο μοναχούς, που μου ζήτησαν να τους δείξω το δρόμο κάποιου μοναστηριού. Τους τον έδειξα, φροντίζοντας να μείνουν σε κάποια απόσταση, γιατί δεν μ' αρέσει αυτό το είδος των ανθρώπων. Με εύλογησαν για να μ' ευχαριστήσουν...

Η ευλογία τους μαύρεσε μια αναούλα... Πήγα μια άλλη μέρα να πω ένα μπουκάλι κρασί στην ταβέρνα του Γκρεγκουάρ. Η γυναίκα του, καθώς μου γέμιζε το ποτήρι μου, με φίλησε στο στόμα... Αισθάνθηκα και πάλι την ίδια αναούλα...

Καθώς έβγαينا από την ταβέρνα, είδα τον Ζαν λε Πιέρ, που έβγαине από το σπίτι της Μαλάντρ. Ξέρεις, βέβαια, πως του έχω σώσει τη ζωή...

Πριν από ένα χρόνο, τον έβγαλα από το Σηκουάνα, όπου είχε πέσει για να πνιγί.

Από τότε με χαιρετάει μ' έγκαρδιότητα...

Ο Ζαν λε Πιέρ ήρθε, λοιπόν, κοντά μου και μουσφίξε τα χέρια... Τον κύτταξα... Εκλάιγε...

Από χαρά, μου είπε. Με χαρά του Ζαν λε Πιέρ μου αναστάτωση τα σωθικά σαν να είχα πιή ένα δηλητηριασμένο κρασί...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. Έσφιξε κατόπιν τη γραμιά του κι' άπλωσε το χέρι του προς το παράθυρο.

Ο Παρίσι, βουτηγμένο στη ντροπή, την ατιμία και το έγκλημα! Είπε. Μου προκαλείς αηδία με τα σπίτια, με τους δρόμους σου, με τους θορύβους και τη σιωπή σου, με τις νεαρές κοπέλλες σου, που προσφέρουν την αηδιαστική σάρκα τους σ' εκείνον που τους δίνει τα περισσότερα.

Άρπαξε μια μπιτολιά και την έκσπενδόνισε στον τοίχο.

Σωριάστηκε κατόπιν σε μια καρέκλα κι' έγειρε το κεφάλι του στο στήθος. Ο θυμός του είχε περάσει.

Ο Λαντεναι κύτταξε με συμπόνοια το φίλο του.

Η άρρώστια σου δεν είναι σοβαρή, του είπε προσπαθώντας να τον γλυτώσει από τις βασανιστικές σκέψεις του. Κι' άλλωστε, έχεις το φάρμακο στα χέρια σου. Είπες ότι το Παρίσι σε στενοχωρεί. Άλλά μπορείς να φύγεις... Ο κόσμος είναι μεγάλος...

Τί είπες; ρώτησε ο Μανφρέδος ανατριχιάζοντας.

Είπα ότι είσαι ελεύθερος, απάντησε ο Λαντεναι. Δεν έχεις ούτε καθήκοντα, ούτε υποχρεώσεις που να σε δένουν όπως έμένα. Δόξα σοι ο Θεός, έχεις ένα καλό αλογό κι' ένα γερό σπαθί...

Ο κόσμος είναι γεμάτος από πρόβατα κι' από λύκους... Θα βρης ένα μεγάλο ενδιαφέρον, προσπαθώντας να γλυτώσεις τα πρόβατα από τους λύκους... Όσο για μένα, θα λυπηθώ που θα χάσω τον αδελφό μου... Άλλά' αφού δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά...

Η φωνή του έτρεμε καθώς έλεγε αυτά τα λόγια.

Ο Μανφρέδος άρχισε, ξαφνικά, να κλαίει με λυγμούς.

Μάντεψες, λοιπόν; Είπε στο Λαντεναι. Ναι, το Παρίσι με σκοτώνει... Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο... Συχώρεσέ με, γιατί πρέπει να σ' αφήσω... Θα πεθάνω μένοντας εδώ.

Πού σκέφτεσαι να πάς; ρώτησε ο Λαντεναι προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του.

Μήπως ξέρω; Ίσως στο Βορρά, Ίσως στο νότο... Ίσως στις χώρες της ομίχλης, ίσως στις χώρες του ήλιου... Άρκει

σε. Κι' ωστόσο, η νύχτα δεν είναι τόσο μαυρή όσο η καρδιά μου.

Μανφρέδο!

Ως κι' ο ουρανός μου αρνιέται ένα χαμόγελο!

Ηρέμησε, σε παρακαλώ, του είπε ο Λαντεναι. Δεν μπορείς να βασανίζεσαι διάδοχα από τις ίδιες σκέψεις.

Άκουσε, απάντησε ο Μανφρέδος. Χτες η προχτές—δεν θυμάμαι ακριβώς, γιατί όλες οι μέρες μοιάζουν ή μία με την άλλη—συνάντησα δυο μοναχούς, που μου ζήτησαν να τους δείξω το δρόμο κάποιου μοναστηριού. Τους τον έδειξα, φροντίζοντας να μείνουν σε κάποια απόσταση, γιατί δεν μ' αρέσει αυτό το είδος των ανθρώπων. Με εύλογησαν για να μ' ευχαριστήσουν...

Η ευλογία τους μαύρεσε μια αναούλα... Πήγα μια άλλη μέρα να πω ένα μπουκάλι κρασί στην ταβέρνα του Γκρεγκουάρ. Η γυναίκα του, καθώς μου γέμιζε το ποτήρι μου, με φίλησε στο στόμα... Αισθάνθηκα και πάλι την ίδια αναούλα...

Καθώς έβγαينا από την ταβέρνα, είδα τον Ζαν λε Πιέρ, που έβγαине από το σπίτι της Μαλάντρ. Ξέρεις, βέβαια, πως του έχω σώσει τη ζωή...

Πριν από ένα χρόνο, τον έβγαλα από το Σηκουάνα, όπου είχε πέσει για να πνιγί.

Από τότε με χαιρετάει μ' έγκαρδιότητα...

Ο Ζαν λε Πιέρ ήρθε, λοιπόν, κοντά μου και μουσφίξε τα χέρια... Τον κύτταξα... Εκλάιγε...

Από χαρά, μου είπε. Με χαρά του Ζαν λε Πιέρ μου αναστάτωση τα σωθικά σαν να είχα πιή ένα δηλητηριασμένο κρασί...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. Έσφιξε κατόπιν τη γραμιά του κι' άπλωσε το χέρι του προς το παράθυρο.

Ο Παρίσι, βουτηγμένο στη ντροπή, την ατιμία και το έγκλημα! Είπε. Μου προκαλείς αηδία με τα σπίτια, με τους δρόμους σου, με τους θορύβους και τη σιωπή σου, με τις νεαρές κοπέλλες σου, που προσφέρουν την αηδιαστική σάρκα τους σ' εκείνον που τους δίνει τα περισσότερα.

Άρπαξε μια μπιτολιά και την έκσπενδόνισε στον τοίχο.

Σωριάστηκε κατόπιν σε μια καρέκλα κι' έγειρε το κεφάλι του στο στήθος. Ο θυμός του είχε περάσει.

Ο Λαντεναι κύτταξε με συμπόνοια το φίλο του.

Η άρρώστια σου δεν είναι σοβαρή, του είπε προσπαθώντας να τον γλυτώσει από τις βασανιστικές σκέψεις του. Κι' άλλωστε, έχεις το φάρμακο στα χέρια σου. Είπες ότι το Παρίσι σε στενοχωρεί. Άλλά μπορείς να φύγεις... Ο κόσμος είναι μεγάλος...

Τί είπες; ρώτησε ο Μανφρέδος ανατριχιάζοντας.

Είπα ότι είσαι ελεύθερος, απάντησε ο Λαντεναι. Δεν έχεις ούτε καθήκοντα, ούτε υποχρεώσεις που να σε δένουν όπως έμένα. Δόξα σοι ο Θεός, έχεις ένα καλό αλογό κι' ένα γερό σπαθί...

Ο κόσμος είναι γεμάτος από πρόβατα κι' από λύκους... Θα βρης ένα μεγάλο ενδιαφέρον, προσπαθώντας να γλυτώσεις τα πρόβατα από τους λύκους... Όσο για μένα, θα λυπηθώ που θα χάσω τον αδελφό μου... Άλλά' αφού δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά...

Η φωνή του έτρεμε καθώς έλεγε αυτά τα λόγια.

Ο Μανφρέδος άρχισε, ξαφνικά, να κλαίει με λυγμούς.

Μάντεψες, λοιπόν; Είπε στο Λαντεναι. Ναι, το Παρίσι με σκοτώνει... Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο... Συχώρεσέ με, γιατί πρέπει να σ' αφήσω... Θα πεθάνω μένοντας εδώ.

Πού σκέφτεσαι να πάς; ρώτησε ο Λαντεναι προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του.

Μήπως ξέρω; Ίσως στο Βορρά, Ίσως στο νότο... Ίσως στις χώρες της ομίχλης, ίσως στις χώρες του ήλιου... Άρκει

να βρίσκωμαι μακριά απ' αυτήν που πρόδωσε την αγάπη μου... Ά, νά, πήρα την απόφασή μου... Θα πάω στην Ίταλία... Η χώρα αυτή με τραβάει ακαταγώνιστα... Γιατί; Δεν το ξέρω. Θέλω να την ιδω και να την γνωρίσω από κοντά... Η τσιγγάνα μου έχει μιλήσει κάμποσες φορές για τη Ρώμη... Κάθε φορά που την ακούω μου φαίνεται πως ξαναβλέπω ένα γνώριμο περιβάλλον... Ναι, πρέπει να πάω στη Ρώμη.

Πότε φεύγεις; ρώτησε ο Λαντεναι κάνοντας τον αδιάφορο.

Ο Μανφρέδος δεν απάντησε.

Θέλεις να φύγεις αύριο; του ξαναείπε ο Λαντεναι.

Αύριο.

Ναι, δεν είπες πως τα αποφάσισες;

Ναι, το αποφάσισα, απάντησε ο Μανφρέδος, που το πρόσωπό του ξαναγίνε σκυθρωπό. Η Ίταλία, ωστόσο, μου φαίνεται πολύ κοντά...

Σηκώθηκε σε λίγο, έζωσε το ξίφος στη μέση του και φόρεσε την τσάκα με το μαύρο φτερό στο κεφάλι του.

Θά βγής; τον ρώτησε ο Λαντεναι ανήσυχος.

Ναι, θέλω να πάρω αέρα, απάντησε ο Μανφρέδος. Ω, μην φοβάσαι για μένα. Η αποψινή νύχτα είναι πολύ σκοτεινή κι' οι στρατιώτες του Μονκλάρ κρύβονται από φόβο μήπως πέσουν σε καμιά ένεδρα. Έτσι, το Παρίσι είναι δικό μας ως αύριο το πρωί.

Ο Λαντεναι πήγε κοντά στο παράθυρο και κύτταξε έξω.

Ο αέρας που φυσάει θα διώξει τα σύννεφα και, στο μεταξύ, η σελήνη θα χι άνεδη αρκετά ψηλά στον ουρανό, είπε.

Μπρά, η σελήνη δεν θα κάμη απόψε την εμφάνισή της, απάντησε ο Μανφρέδος. Διευθυνθηκε κατόπιν προς την πόρτα και βγήκε.

Περπατούσε γρήγορα χωρίς να σκέφτεται και τα βήματά του τον έφερναν ασυναίσθητα προς το Λούβρο.

Τι πήγαινε να κάμη εκεί; Δεν θα ήταν σε θέσι να το πη.

Περιφρονούσε τη Ζιλέτ, που την θεωρούσε σαν πουλημένη κι' ωστόσο δεν κατάφερνε να την ξεριζώσει από την καρδιά του.

Όταν έφτασε στο Λούβρο, άρχισε να περπατάει άργα κι' έκαμε το γύρο του μεγάλου οικοδομήματος. Έτσι έφτασε στην πτέρυγα που έδλεπε στο ποτάμι.

Μερικά παράθυρα ήταν φωτισμένα στην πλευρά αυτή.

Η άρρωστη φαντασία του του έδειχνε το βασιλιά Φραγκίσκο να σφίγγει στην αγκυλιά του τη Ζιλέτ, που ξεχόταν αδιαμαρτύρητα τα χέρια του. Κι' ήταν τόσο ζωηρή αυτή η εικόνα, που νομισε πως την είδε πραγματικά πίσω από ένα παράθυρο!

Καταραμένη Ζιλέτ! ψιθύρισε υψώνοντας τη γραμιά του προς το φωτισμένο παράθυρο.

Απομακρύνθηκε έπειτα με άργα βήματα. Εκείνη τη στιγμή, η σελήνη προβάλε στον ουρανό, φωτίζοντας το παλιό Παρίσι με τα μυτερά σπίτια του, που φαινόταν σαν ν' ακουμπούσαν πάνω στους τεράστιους πυργούς της εκκλησίας της Παναγίας.

Μια βάρκα κατέβαινε γρήγορα το Σηκουάνα. Μια βάρκα αυτή την ώρα ήταν κατί το ολότελα ασυνήθιστο.

Ο Μανφρέδος αποτραβήχτηκε άμέσως προς τα πίσω κι' έτρεψε να κρυφτεί στη ζώνη της σκιάς που σχημάτιζαν οι μεγάλες λεύκες.

Από κει μπορούσε να βλέπει χωρίς να τον βλέπουν.

Ο Μανφρέδος διέκρινε δυο κωπηλάτες, που τραβούσαν τα κουπιά. Ένας άλλος, που καθόταν στο πίσω μέρος, κρατούσε το τιμόνι.

Η βάρκα πέρασε μπροστά από το μέρος όπου στεκόταν ο Μανφρέδος και πλεύρισε στην όχθη, κοντά στη μικρή ταβέρνα.

Ο άνθρωπος που κρατούσε το τιμόνι πήδησε άμέσως έξω. Φαινόταν νέος και πολύ ευκίνητος. Ο Μανφρέδος τον αναγνώρισε χωρίς δυσκολία.

Ο μαρκήσιος ντ' Εταμπ! ψιθύρισε.

Πραγματικά, αυτός ήταν. Ο Μανφρέδος δεν είχε καμιά άφορη εναντίον του νεαρού μαρκησιού. Κι' ωστόσο, εκείνη τη στιγμή, σκέφτηκε πως ο άνθρωπος αυτός ήταν υπεύθυνος για όλα. Για την άρπαγή της Ζιλέτ, για την προδοσία της, για το δικό του μαρτύριο. Βγήκε τότε από τη σκιά κι' έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος του Σανσάκ.

Χαιρετίζω το μαρκήσιο ντ' Εταμπ, που είναι το καύχημα των ευγενών! Είπε σαρκαστικά. Μαρκήσιε, ποιά όμορφη νέα κλέψατε άπόψε;... Ά, όχι για λογαριασμό δικό σας, αλλά για τον άφέντη σας... Ξέρω, βέβαια, πως ο Φραγκίσκος σας καλοπληρώνει.

Η πόρτα της ταβέρνας άνοιξε ξαφνικά.

Άπάνω του! ακούστηκαν πολλές φωνές.

Καμιά δεκαπενταριά άνθρωποι ώρμησαν άμέσως έξω, με τα σπαθιά στο χέρι.

Ο Σανσάκ τους έδειξε το Μανφρέδο.

Άπάνω του! βρυχήθηκε.

Διάβολε! είπε ο Μανφρέδος. Αυτοί οι ευγενείς είναι πιο δειλοί από ότι φανταζόμουν.

Έδγαλε ταυτόχρονα το ξίφος του.

Έτσι τουλάχιστον θα τελειώσω με τη ζωή, ψιθύρισε. Χαίρε, αδελφέ μου Λαντεναι...

Σκοτώστε τον!... Άπάνω του!

Εμπρός, λοιπόν, ανανδρικοί! φώναξε ο Μανφρέδος. Εμπρός, πουλημένοι φονιάδες!

Κι' άρχισε να σκορπίζει χτυπήματα δεξιά κι' αριστερά. Σε κάθε χτύπημά του, ακουγόταν μια κατάρα ή ένα μωγκρητό.

Ο Μανφρέδος δεν άστειευόταν. Το ξίφος του έκανε θραύσι μεταξύ των αντιπάλων του. Άπομακρύνόταν ταυτόχρονα από την όχθη και διευθυνόταν προς το μέρος του Κεραμεικού. Τέσσερις από τους αντιπάλους του είχαν κυλιστή κι' όλας στο χώμα.

Οι υπόλοιποι δεν είχαν πιά τον ίδιο ζήλο όπως πριν.

Άπάνω του! ξεφώνιζαν κάθε τόσο για να παρακινήσουν ο ένας τον άλλον, αλλά κανείς δεν αποφάσιζε να πλησιάσει.

Εμπρός, λοιπόν, άθλιοι! ούρλιαξε ο Σανσάκ. Τί περιμένετε;

Ο Μανφρέδος έκαμε στο τέλος την ύπομονή του και ρίχτηκε μ' όλη του την όρμη πάνω στους αντιπάλους του.

Η συγκρουσι ήταν τρομερή. Τρεις απ' αυτούς έπεσαν άμέσως.

Δεν ξέρετε να διαλέγετε τους δολοφόνους σας! φώναξε στο Σανσάκ. Νά κι' άλλος ένας!

Ένας ακόμη από τους αντιπάλους του

κυλίστηκε στο χώμα. Οι άλλοι τρέβαν στα πόδια και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι. Ο Μανφρέδος ξεσπάσε τότε σ' ένα ηχηρό γέλιο.

Γιατί δεν γελάτε μαζί μου, μαρκήσιε; φώναξε.

Δεν θα γελάσης για πολύ ακόμη! απάντησε ο Σανσάκ που τράβηξε το ξίφος του.

Άλλά δεν ήταν πιά μόνος του. Δυο άλλοι, που κρατούσαν γυμνά επίσης τα ξίφη στα χέρια τους, είχαν πλησιάσει.

Ά, τώρα δεν λείπει κανένας! είπε ο Μανφρέδος αναγνωρίζοντας τους. Κι' εγώ ανησυχούσα γιατί δεν ήξερα τι είχαν άπογίνει οι δυο άλλοι κλέφτες... Κωλοπτέρα, κύριε ντ' Εσσέ. Κωλοπτέρα, κύριε ντ' Εσσέ. Φαίνεται πως τις προάλλες, στο Λούβρο, δεν σας εξώφλησα όλο το λογαριασμό μου...

Άπάνω του! ούρλιαξε ο Σαταινεραι. Τρεις ή τέσσερις από τους πληρωμένους δολοφόνους, βλέποντας τους τρεις ευγενείς έτοιμους να έπιτεθούν, έτρεξε κοντά τους.

Άλλά ο Μανφρέδος άρχισε πρώτος την επίθεσι.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Σανσάκ κυλίστηκε στο χώμα χωρίς να βγάλη λέξι από το στόμα του.

Δαίμονα! ούρλιαξε ο Έσσέ.

Κι' άλλοι δολοφόνοι είχαν τρέξει από το καπλίλο.

Ο Μανφρέδος είχε τώρα όκτώ ή δέκα ξίφη μπροστά του.

Τον κρατάμε! φώναξε ο Σαταινεραι. Κι' έκαμε ένα τρομερό πήδημα προς τα εμπρός.

Άλλά το ξίφος του συνάντησε το κενό. Ο Μανφρέδος είχε εξαφανιστή.

Η νεκρή του Μονφωκόν

Η τελευταία φάσι της συμπλοκής είχε ξετυλιχτή μπροστά σ' ένα σπίτι, που περιβαλλόταν ολόγυρα από κήπο.

Ο Μανφρέδος βρισκόταν έξω από μια μικρή ξύλινη πόρτα και μοίραζε χτυπήματα δεξιά κι' αριστερά.

Άλλά, ξαφνικά, η πόρτα αυτή άνοιξε κι' ένα χέρι τον τράβηξε μέσα. Έπειτα η πόρτα ξανακλείσε.

Ακούστηκαν άμέσως φωνές και κατάρες.

Άς σπάσουμε την πόρτα! πρότεινε ο Έσσέ.

Όχι, απάντησε ο Σαταινεραι με σιλλογισμένο ύφος. Το παιχνίδι χάθηκε γι' άποψε. Το σπίτι αυτό είναι ίσως ένα κρησφύγετο κακοποιών. Άς φύγουμε.

Ο Μανφρέδος, μπαίνοντας στον κήπο,

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε κι' ένα χέρι τον τράβηξε μέσα...

βρέθηκε μπροστά σε μια γυναίκα, που δεν ήταν άλλη από τη Μαγδαληνή Φερρον.

Αυτή είχε ανοίξει κι είχε κλείσει την πόρτα.

Είχε ιδη από το παράθυρό της τη συμποική κι είχε παρακολουθήσει όλες τις φάσεις της. Η τολμη και το θάρρος αυτού του αγνώστου, που αγωνιζόταν μόνος εναντίον δεκαπέντε άλλων, είχαν προκαλέσει το θαυμασμό της.

Είδε, τέλος, ότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα μπορούσε ν' αντέξει περισσότερο. Και τότε έτρεξε και του άνοιξε την πόρτα.

Τον έπιασε κατόπιν από το χέρι και τον ώδηγησε μέσα στο σπίτι.

Ο Μανφρέδος βρέθηκε, ξαφνικά, μέσα σ' ένα δωμάτιο, που ήταν επιπλωμένο με πολυτέλεια και γούστο.

— Κυρία, είπε, είσατε γυναίκα ή νεράιδα;... Άλλα τι σημασία έχει; Το μόνο που έρω είναι πώς με σώσατε... Χωρίς εσάς, δεν θα ζούσα ίσως αυτή τη στιγμή.

— Δεν είμαι νεράιδα, απάντησε η Μαγδαληνή. Είμαι μόνο γυναίκα!...

— Είσατε τότε η ωραιότερη και καλύτερη του Παρισιού, φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Μανφρέδος.

— Ωραία; ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα. — Ίσως... Άλλα για πόσον καιρό ακόμη;... Καλή; Δεν πρέπει να δίνετε πίστι στην εμφάνισή μου.

— Είσατε τόσο όμορφη, κυρία, που για το κατήρι σας θα πήγαινα πρόθυμα στην κόλαση, είπε ο Μανφρέδος. Άλλα ποιά είσατε;... Θέλω να το μάθω...

Η Μαγδαληνή πήρε ένα κροππήγιο και το σήκωσε ψηλά. Το πρόσωπό της λουσθήκε στα φως.

— Δεν μ' αναγνωρίζετε; είπε. Εγώ σας αναγνωρίζω μόλις μπήκατε σ' αυτό το δωμάτιο.

Η Μαγδαληνή έλαμπε από όμορφια. — Όπως κρατούσε το κροππήγιο στα χέρια της, έμοιαζε εκείνη τη στιγμή με άγαλμα. Ένας άγαλμα που η γοητεία του ήταν ακαταγώνιστη.

Ο Μανφρέδος την κίτταξε με θαυμασμό.

— Α, μ' αναγνωρίζετε τώρα; Είπε η Μαγδαληνή. Το βλέπω στα μάτια σας...

Η τρυφερή σκηνή που μόλις έκανε να συναντηθούν είχε από κείνες που δεν ξεχνιούνται...

— Κυρία, θέλω να πιστέψετε... — Πάψετε, του είπε με επιτακτικό ύφος. Το βλέπω καλά ότι με αναγνωρίζετε.

Η γενναίωσή σας μόνο σας κάνει να προσποιηθείτε το αντίθετο... Είμαι η νεκρή του Μονφωκόν!

— Η νεκρή! τραύλισε ο Μανφρέδος νοιώθοντας το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες του.

— Είσατε γενναίος, συνέχισε η Μαγδαληνή. Η καρδιά σας όπως και το χέρι σας δεν τρέμουν. Σας έθαψα πρωτήτερα όταν σας είδα να φτάνετε ένα αδιάπεραστο τείχος με το ξίφος σας μπροστά σας και να κατακεραυνώνετε τους αντιπάλους σας. Σας θαυμάζω ακόμη περισσότερο τώρα γιατί βλέπω πώς είσατε ένας άνθρωπος με ευγενικά αισθήματα. Μάθετε, λοιπόν, πώς είμαι η νεκρή! Από το τρομερό εκείνο δράμα δεν μου επιτρέπεται να έχω άλλο όνομα.

— Ναί, έχετε δίκιο, σας αναγνώρισα, κυρία, είπε ο Μανφρέδος. Δεν είδα την όμορφη σας, παρά μία στιγμή μόνο. Άλλα δεν θα μπορούσα να την ξεχάσω, ακόμη κι αν ζούσα χίλια χρόνια. Κι' εκτός από την όμορφη σας, δεν θα μπορούσα επίσης να ξεχάσω τη γλυκιά και θερμή σαν χάδι φωνή σας... Μου είχατε μιλήσει γι' αυτό το σπίτι και μου είχατε πη ότι θα μπορούσα να είχα όποτεδήποτε εδώ, για να ζήσω καταφύγιο ή προστασία... Βλέπετε πώς δεν ξεχάσα τίποτα. Μου λέτε τώρα ότι είσατε η νεκρή. Σέβομαι το μυστικό σας... Άλλα για μένα είσατε ένα ζωντανό πλάσμα, ένα πλάσμα που ακτινοβολεί από όμορφια και που η ψυχή του πλημμυρίζει από καλωσύνη... Είσατε η γυναίκα που ένας άνδρας μπορεί να την αγαπήσει και να θυσιάσει γι' αυτήν...

— Δυστυχισμένη! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή. Δεν καταλαβαίνετε πώς φέρνω μέσα μου το θάνατο;

Αυτά τα λόγια ο Μανφρέδος δεν τα άκουσε. — Η κι' αν τα άκουσε, δεν κατάλαβε τη σημασία τους.

Συνέχισε με παραφορά: — Γιατί σας έσωσα; Γιατί με σώσατε και σεις; Α, κυρία, δεν νομίζετε πώς τα δύο αυτά περιστατικά μιλάνε μόνο τους; Δεν βλέπετε, λοιπόν, πώς είνε θέλημα της μοίρας να ενώσωμε τη ζωή μας και να περπατήσωμε πάνω στον ίδιο δρόμο; Οι δολοφόνοι ρίχτηκαν πάνω μου στην όχθη κι' εγώ τους έφερα ως εδώ, χωρίς να ξέρω πώς αυτό ήταν το στίγί σας. Έτσι, σας έδωκα την ευκαιρία να με σώσετε. Νομίζετε, λοιπόν, πως όλα αυτά τα περιστατικά ήταν τυχαία; Όχι, κυρία, ένα μυστηριώδες ένστικτο με ώδηγησε ως εδώ... Το ένστικτο της αγάπης...

Αυτή η λέξη, που είχαν προφέρει τα χείλη του, τον τρόμαξε.

Ένα σωρό σκέψεις ξαναγύρισαν στο μυαλό του. Και πάνω σ' όλες αυτές τις σκέψεις κυριαρχούσε η εικόνα της Ζιλέτ.

Άλλα γιατί τάχα έπρεπε να τον βασανίζει η σκέψη της γυναίκας που τον είχε προδώσει; Όχι, τίποτε πια δεν τον ένωσε μαζί της. Έπρεπε να την βγάλει μέσα από το μυαλό και την καρδιά του.

— Ναί, κυρία, συνέχισε. Σας αγαπάω... Η ζωή μου είνε δική σας.

Είπε πιασέν τα χέρια της Μαγδαληνής και τα έσφιγγε μέσα στα δικά του.

Η νεαρή γυναίκα, νικημένη απ' αυτή την έκρηξη του πάθους, δεν διαμαρτυρόταν, ούτε προσπαθούσε να τα τραβήξει.

Κι' ωστόσο, αυτό το άποτομο ξέσπασμα ήταν πολύ περίεργο. Τι άρα γε κρυβόταν πίσω απ' αυτά; Ήταν στιγμές που θάλεγε πώς τα λόγια και τα βλέμματα του νέου δεν απευθύνονταν σ' αυτήν αλλά σε κάποιον άλλον.

Αυτά τα λόγια κι' αυτές οι ματιές ωστόσο, την συγκινούσαν και την ένθουσιαζαν. Κανείς ως τότε, δεν της είχε μιλήσει με τόσο πάθος και δεν την είχε κίτταξε με τό βλέμμα αυτό που την αναστάτωνε.

Για μία στιγμή, η εικόνα του Φραγκίσκου ξαναγύρισε στο μυαλό της. Άλλα ποιά συγκρίσεις υπήρχε ανάμεσα στον πενηντάχρονο βασιλιά, με τα χοντρά και βανάνα χαρακτηριστικά και σ' αυτό το νέο, που έλαμπε από ομορφιά και δύναμη;

Έπειτα από μερικά λεπτά, η Μαγδαληνή βρισκόταν στην αγκαλιά του Μανφρέδου. Τα χείλη τους έσμιζαν σ' ένα παράφορο φιλή που τους γέμισε από ευτυχία.

Η Μαγδαληνή σκεφτόταν: — «Ω, ν' αγαπήσω ακόμη και να ξαναγεννηθώ κάτω από τα γλυκά χέρια της αγάπης! Ναί, θέλω να ξαναρχίσω μία καινούργια ζωή!»

Ο Μανφρέδος, από τ' άλλο μέρος, συλλογιζόταν: — «Θα την ξεχάσω! Αυτή η γυναίκα που είνε τόσο όμορφη θα μου χύσει τη γλυκύτητα της αγάπης... Την αγαπάω!... Θέλω να την αγαπήσω και ν' αγαπηθώ απ' αυτήν!»

— Σ' αγαπάω! της ψιθύρισε σφιγγοντας την στην αγκαλιά του.

— Σ' αγαπάω! του απάντησε μισοκλεινοντας τα μάτια, ενώ μία γλυκιά ανατριχίλα απλωνόταν σ' όλο της το κορμί.

Ούτε αυτή, ούτε εκείνος εύρισκαν πια παράξενο το ότι αυτή η αγάπη είχε φουντώσει τόσο γρήγορα μέσα στις ψυχές τους. Ήταν πια τόσο ήρεμο, θα την εύρισκαν ύπνο, ψευτική ειρήνη. Άλλα εκείνη τη στιγμή δεν είχαν τη δύναμη να σκεφτούν.

— Είσαι δική μου! της είπε ο Μανφρέδος.

— Ναί, δική σου! του απάντησε με σδυμένη φωνή.

Άλλα, ξαφνικά, καθώς έγεννε πάνω της η Μαγδαληνή τινάχτηκε όρθια και τον έσπρωξε μ' όλη της τη δύναμη.

— Φύγε! του φώναξε. Φύγε!

— Να φύγω; Αφού σ' αγαπάω και μ' αγαπάς; — Φύγε!

— Είσαι δική μου!

— Ποτέ!... Ω δυστυχισμένη εγώ!

Προσπάθησε να την αγκαλιάσει.

Άλλα η Μαγδαληνή έτρεξε στην άλλη άκρη του δωματίου, έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια της και ξέσπασε σε λυγμούς.

— Εκλαίγε σαν το μικρό παιδί. Ήταν σαν η ψυχή της να έφτανε μαζί με τα δάκρυά της.

Ο Μανφρέδος σταμάτησε ανατριχιάζοντας κι' έφερε το χέρι στο μέτωπό του, που ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα.

— Θεέ μου, τί έκαμα; ψιθύρισε. Σίγουρα όνειρεμουν...

Άλλα που είνε η Ζιλέτ; Κίτταξε γύρω του και είδε αυτή τη γυναίκα που έκλαιγε πάντα. Κατάλαβε τότε πώς κι' αυτή είχε πλανηθεί κι' είχε μιλήσει γι' αγάπη, ενώ μέσα στην ψυχή της φώλιαζε η μαύρη απελπισία.

Άλλοίμονο, ήταν κι' οι δυο τόσο δυστυχισμένοι!

Πήγε κοντά της και την άγγιξε με το χέρι του στον ώμο.

— Κυρία, συχωρέστε με, της είπε με τρυφερή φωνή.

Ανασήκωσε λίγο το κεφάλι της κι' απάντησε χωρίς να τον κιντάξει: — Φύγετε... και μην ξαναγυρίσετε ποτέ πια εδώ!

«Θα ξαναγυρίσω, σκέφτηκε ο Μανφρέδος. Θέλω να μάθω...»

— Χαίρετε, κυρία, είπε δυνατά.

Βγήκε άμέσως κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός μέσα στο σκοτάδι.

Η Μαγδαληνή εξακολούθησε ακόμη να κλαίει.

— Ω δυστυχισμένη εγώ, ξεφώνιζε ανάμεσα στους λυγμούς της.

Ήταν και πάλι μόνη της μέσα στο σπίτι αυτό, που της θυμίζει τόσο πράγματα από το παρελθόν!

Η αναχώρησι

Το άλλο πρωί, ο Μανφρέδος άποχαιρέτησε τον Λαντενάι.

Η επιθυμία του Λαντενάι ήταν να συνοδεύσει τον αδελφό του ως τον πρώτο σταθμό.

Άλλα ο Μανφρέδος αρνήθηκε, λέγοντας ότι ήθελε να είνε μόνος του.

Η τσιγγάνα είχε παρακολουθήσει τη συζήτηση των δυο νέων μ' ενδιαφέρον που προσπαθούσε να κρύψει.

— Δεν θα σε συνοδεύσω λοιπόν, είπε με περίλυπο ύφος ο Λαντενάι.

— Είνα καλύτερα έτσι, συμβούλευσε η τσιγγάνα με φωνή που έκαμε τον Λαντενάι ανατριχιάσει.

— Γιατί; ρώτησε ζωηρά.

— Γιατί θάμενα όλομό;... Ποιός ξέρει; Ο Μανφρέδος ίσως κατάφερε να σε παρασύρει μακριά... Δεν θα είχα τότε κανένα...

Γύρισε στον Μανφρέδο.

— Που θα πάς; τον ρώτησε.

— Στην Ιταλία...

— Στην Ιταλία! είπε άργα η τσιγγάνα.

«Εμεινε κάμπορες στιγμές συλλογισμένη. Έπειτα άνασχεκώς τους ώμους της και δεν είπα τίποτε άλλο.

Ο Μανφρέδος δεν είχε προκαλέσει ποτέ τό ενδιαφέρον της. Μόνον ο Λαντενάι άπορροφούσε όλη τη σκέψη της.

— Να σε συνοδεύσω τουλάχιστον ως την πύλη, είπε ο Λαντενάι. Ποιός ξέρει;... Μπορεί να έχω κάποια δυσάρεστη συνάντηση...

— Μπα! απάντησε ο Μανφρέδος. Ο Μονκλάρ είνε καθώς πρέπει άστυνόμες και δεν θα σκεφτή ποτέ ότι έχω την άναίδεια να διασχίσω έφιππος το Παρίσι, σαν φίλημος πολίτης.

Ο άποχαιρέτισμός ήταν σύντομος. Οι δυο φίλοι ήθελαν ν' άποφύγουν τις μάταιες διαχύσεις και τα κλάματα. Γι' αυτό προσπαθούσαν να φανούν ψυχροί και συγκρατημένοι.

Ο Μανφρέδος βγήκε έφιππος από την Αύλη των Θαυμάτων. Στεκόταν ολόσιος πάνω στ' άλογό του κι' ανταπέδιδε δεξιά κι' άριστερά τους γαιρειτισμούς των φίλων και των γνωστών του.

Καμιά έκασοστή μέτρα πιδό πέρα από την Αύλη των Θαυμάτων στάθμευε ένα άμαξι.

Ο Μανφρέδος ήταν τόσο άπορροφμένος εκείνη τη στιγμή από τις θλιβερές σκέψεις του, που δεν μπορούσε να προσέξη τίποτε.

Άλλα ένα άμαξι στη συνοικία αυτή της φτώχειας και της δυστυχίας ήταν ένα φαινόμενο πολύ περίεργο. Χωρίς να το καταλάβει, λοιπόν, έσκυψε λίγο πάνω στη σέλα και κίτταξε στο έξωτερο κίον άμαξιού. Είθε τότε πάνω στα μαξιλάρια μιδό όμορφη γυναίκα, που φαινόταν σαν να πέριμενε κάποιον.

Την ίδια στιγμή, ο Μανφρέδος άκουσε μιδό φωνή πλάι του:

— Τράβα το δρόμο σου!

Ο άνθρωπος που είχε πη αυτά τα λόγια ήταν καθισμένος στη θέσι του άμαξά.

Ο Μανφρέδος τον κίτταξε από τό κεφάλι ως τα πόδια. Του φαινόταν παράξενο πώς ένας άνθρωπος είχε τόλμησει να του μιλήσει μ' αυτό τον τρόπο.

— Θέλεις να σε πιάσω από τ' αυτιά και να σε κατεβάσω από τη θέσι σου; ρώτησε ήρεμα.

Ο άνθρωπος ανέδοκατέβασε δυό - τρεις φορές τις δυνατές μασσέλες του και μουρμούρισε μερικές ακατάληπτες λέξεις. Έπειτα είπα δυνατά:

— Μά τον Άγιο Παγκράτιο, θα σου δείξω εγώ πώς κατεβάζουν έναν καβαλλάρι από τό άλογό του!

Κι' έκαμε να κατεβή για να πραγματοποιήσει την άπειλή του.

Άλλα, την ίδια στιγμή, άκούστηκε η φωνή της κυρίας που βρισκόταν στο έσωτερικό του άμαξιού:

— Λορέντζο!

Ο Λορέντζος έμεινε άκίνητος στη θέσι του.

Ο Μανφρέδος ήταν έτοιμος να τον είρωνευθή, όταν είδε τα μάτια της κυρίας να σπληνώνονται με μιδό σιωπηλή παράκληση πάνω του.

Αυτό τό βλέμμα σταμάτησε τα λόγια στα χείλη του. Εβγαλε άμέσως την τόκτου με τό μαύρο φτερό και ύποκλήθηκε με σεβασμό μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα. Συνέχισε έπειτα τό δρόμο του.

— Καταραμένη ληστή! μούγκρισε ο Λορέντζο. Έπρεπε να μ' άφήσουν για να σοί δείξω τί αξίζεις!

Η κυρία παρακολούθησε με τό βλέμμα της τον Μανφρέδο ώσπου χάθηκε στη γωνία κάποιου γειτονικού δρομίσκου.

Τη στιγμή εκείνη, ένας άνθρωπος βγήκε από τό άπέναντι σπίτι. Ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε σώσει τον Μανφρέδο από τό όστεοφυλάκιο του Μονφωκόν και του είχε πη ότι λεγόταν ίππότης ντε Μπριέν.

Ο ίππότης ανέβηκε στο άμαξι που ξεκίνησε άμέσως.

Η κυρία που καθόταν πλάι του τον κίτταξε σιωπηλά, περιμένοντας ν' άκούση κάποια λέξη από τα χείλη του. Άλλα ο συνοδός της δεν της είπα τίποτε. Περιωρίσθηκε μόνο να κουνήσει το κεφάλι του με άπογοητευμένο ύφος.

Στό μεταξύ, ο Μανφρέδος εξακολούθησε να προχωρή ήρεμα.

Δεν φαινόταν να βιάζεται καθόλου και δεν έπαυε καμμιά από τις προφυλάξεις που του είχε συστήσει ο Λαντενάι.

Άλλα εύτυχώς δεν είχε καμμιά δυσάρεστη συνάντηση. Πέρασε, τέλος, την πύλη και μόνον τότε σπηρνούσε τό άλογό του, που άρχισε να καλπάζει πάνω στο μεγάλο έξοχικό δρόμο.

Μισή ώρα άργότερα, ο Μανφρέδος σταμάτησε σ' ένα ύψωμα κι' από κεί έριξε μιδό ματιά στο Παρίσι.

Ήθελε ν' άποχαιρέτηση τη μεγάλη πόλη, που ίσως δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πια. Από αυτή την άπόσταση, τό Παρίσι φαινόταν σαν ένα χάος από σπίτια. Άνάμεσα σ' αυτά ξεχώριζαν δυό μεγάλα κτίρια: ή εκκλησία της Παναγίας και τό Λούβρο.

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Χαίρε, Ζιλέτ, ψιθύρισε.

Έπειτα ξανάφανε προς τό μέρος του Μεντόν.

«Εκεί τουλάχιστον, σκέφτηκε, θ' άκούσω τα παρηγορητικά λόγια του ανθρώπου που φώτισε τό μυαλό μου και που ή σοφή διάνοιά του διατύπωσε αυτό τό μεγάλο άφορισμό: «Ίδιον του ανθρώπου είνε να γελάς».

Τό βλέμμα του Μανφρέδου σταμάτησε πάνω στη βολή γραμμής του ανακτόρου.

Τα ωραιότερα ευρωπαϊκά

1. **ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ.** Σκούφια από βελούδο κόκκινη και κορσάζ από βελούδο μαύρο. Φούστα θαλασσιά, σταμπρισμένη με λουλούδια. Μπλουζά και ποδιά άσπρες. Απαιτούμενο ύφασμα: θαλασσιά, 1 πήχυς 5)8, μονό φάρδος. Άσπρο, 1 πήχυς 5)8, μονό φάρδος. Βελούδο 3)8, μονό φάρδος. Κόκκινο, 3)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 2 ως 4 ετών.
2. **ΜΑΝΙΤΑΡΙ.** Μαύρο βελούδινο ζιλέ χωρίς μανίκια κάτω από άσπρη μπλουζά με όρθιο πλισέ γιακαδάκι. Φούστα με πολύ σφιχτή μέση, σε χρώμα κόκκινο της φωτιάς με μεγάλα άσπρα πουάν. Μικρές πράσινες κάλτσες. Καπέλλο από το ίδιο ύφασμα με τη φούστα. Απαιτούμενο ύφασμα: Κόκκινο, 2 πήχεις 6)8, μονό φάρδος. Άσπρο, 1 πήχυς 6)8, μονό φάρδος. Μαύρο, 1 πήχυς, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 4 ως 6 ετών.
3. **ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ 1930.** Πουαντιγιέ φορεματάκι με γαρνιτούρα από βελούδο και νταντέλλα. Στα μαλλιά ψεύτικα λουλούδια. Παντελόνι άσπρο. Απαιτούμενο ύφασμα: Άσπρο, 2½ πήχεις, μονό φάρδος. Πουαντιγιέ, 5 πήχεις, μονό φάρδος. Νταντέλλα, 1 πήχυς 2)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 6 ως 8 ετών.
4. **ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ 1930.** Άσπρο πουκάμισο, κοντό σακκάκι και μακρύ παντελόνι κορρά. Απαιτούμενο ύφασμα: Σακκάκι, 1 πήχυς 5)8, διπλό φάρδος. Παντελόνι, 1 πήχυς 5)8, διπλό φάρδος. Πουκάμισο 1 πήχυς 5)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για παιδιά 6 ως 8 ετών.
5. **ΚΑΟΥ ΓΚΕΡΑ.** Φαρδιά κόκκινη φούστα με φράντζα. Άσπρη μπλουζά με φαρδιά κόκκινη γοαδάτα. Απαιτούμενο ύφασμα: Κόκκινο, 2 πήχεις 3)8, μονό φάρδος. Άσπρο, 1 πήχυς 5)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 8 ως 10 ετών.
6. **ΚΑΟΥ ΜΠΟΥ'Υ.** Παντελόνι φαρδύ, κεντημένο στα πλάγια

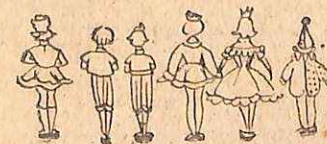

ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

μοντέλα για τὸ 1956

- και γαρνιρισμένο με μικρές φούντες. Μπολερό από καφέ ντιβελίνα. Πουκάμισο κορρά σε ζωηρά χρώματα. Απαιτούμενο ύφασμα: Μπολερό και παντελόνι, 1 πήχυς 7)8, διπλό φάρδος. Πουκάμισο, 1 πήχυς 7)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 8 ως 10 ετών.
7. **ΤΣΕΡΚΕΖΑ.** Κόκκινο φόρεμα με πολύ φαρδιά κλός φούστα. Μικρές εξωτερικές τσέπες στο κορσάζ. Γούνινη γαρνιτούρα και γούνινος σκούφος. Απαιτούμενο ύφασμα: 5 πήχεις 2)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 10 ως 12 ετών.
- 8 ΚΑΙ 9. **ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.** Πρωτότυπο κοστούμι για δίδυμα, αποτελούμενο από μακρύ και φαρδιά μπλουζά, μεγάλο κίτρινο φιόγκο και τρουά κόρο κορρά παντελόνι. Άσπρα, 1 πήχυς 6)8, μονό φάρδος. Φιόγκος 3)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 10 ως 12 ετών.
10. **ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ.** Λίλα βελούδινη ρεντιγκότα, γαρνιρισμένη με άσπρη γούνα και χρυσά κουμπιά. Άσπρο πλαστρον και μακρές άσπρες κάλτσες. Απαιτούμενο ύφασμα: Βελούδο 6 πήχεις 3)8, μονό φάρδος. Άσπρο, ½ πήχυς, μονό φάρδος. Μοντέλο για παιδιά 12 ως 14 ετών.
11. **ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ.** Θαλασσί μεταξωτό φόρεμα, γαρνιρισμένο με φιόγκους και νταντέλλες, που η φούστα καταλήγει σε τσά. Μανίκια μπουφάν. Απαιτούμενο ύφασμα: 4 πήχεις 5)8, μονό φάρδος. Μοντέλο για κοριτσάκια 12 ως 14 ετών.
12. **ΚΑΟΥΝ.** Κοστούμι για πολύ μικρά αγοράκια, το μισό μονόχρωμο το μισό φανταζι. Μιτερός σκούφος και δρόλος γιακάς πλισέ κολλωρισμένος. Απαιτούμενο ύφασμα: Μονόχρωμο, 1 πήχυς 6)8, μονό φάρδος. Φανταζι, 1 πήχυς 6)8, μονό φάρδος. Γιακάς, 3)8, μονό φάρδος.

Το στόμα είναι καθρέφτης της υγείας

Φανερώνει 25 διάφορες ασθένειες

Θα έχετε παρατηρήσει, ασφαλώς, ότι ο γιατρός εξετάζει πολλές φορές το εσωτερικό του στόματος του άρρωστου, ενώ τα ενοχλημένα του έντονα φαίνονται σε έντελως διαφορετικά μέρη του σώματος.

Πραγματικά, μπορεί να γίνει ακριβής διάγνωση 25 διαφόρων ασθενειών, απ' τα σημάδια που υπάρχουν στη γλώσσα, στα χείλη, στα ούλα ή στο βάθος του λαιμού.

Δεν μπορεί, βέβαια, να κάνει κανείς μονάχος του αυτές τις διαγνώσεις. Καλό είναι όμως να ξέρει τα χαρακτηριστικότερα σημάδια του στόματος, ώστε, αν τυχόν τα παρατηρήσει στον εαυτό του, ν' αποταθή άμεσα στο γιατρό.

Ας αρχίσουμε απ' τα χείλη. Κάθε μικρό, στρογγυλό και σκληρό εξόγκωμα που υπάρχει σ' αυτά, απαιτεί άμεση ιατρική εξέταση. Γιατί με τέτοια εξογκώματα, ανώδυνα συνήθως, αρχίζει συχνά ο καρκίνος των χειλέων — που μπορεί να θεραπευθεί όταν βρίσκεται στην αρχή του.

Πολλές αλλεργικές καταστάσεις πρωτοεμφανίζονται στα χείλη, με τη μορφή φυσαλίδων γεμάτων με υγρό. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει να βρής και ν' αποφεύγετε στο εξής το αίτιο που σας προκαλεί αυτή την αλλεργία.

Πολύ σοβαρότερα είναι τα πράγματα, όταν υπάρχουν γκριζές κηλίδες ή εξελκώσεις μέσα από τις γωνίες του στόματος. Πρόκειται πιθανότατα για ένα σύμπτωμα συφίλδης, στο δεύτερο στάδιο. Έξελκώσεις λείες, στρογγυλές, πυώδεις και ανώδυνες, ή σπειράκια σκεπασμένα από μία γκριζόλευκη μεμβράνη στο εσωτερικό των μάγουλων, φανερώνουν συχνά συφίλδα στο πρώτο στάδιο.

Μέσα απ' τα μάγουλα επίσης σχηματίζονται οι λεγόμενες «κηλίδες του Κόπλικ»: μικρά σημάδια, λευκόκασα, που αποτελούν χαρακτηριστικό σύμπτωμα της παρωτίτιδος. Μ' αυτά εξασκρίβεται το εξασκούμενο μάτι του γιατρού ότι πρόκειται για παρωτίτιδα, κι όχι για καμμία άλλη απ' τις διάφορες ασθένειες που της μοιάζουν στην αρχή.

Ακόμη σπουδαιότερη απ' τα χείλη είναι για το γιατρό η γλώσσα. Κάποιος την επωμόμασε επιτυχμένα «ιατρικό λεξικό της τρέπης».

Εξετάζοντας τη γλώσσα, ο γιατρός προσέχει το χρώμα της, τις γραμμές ή τα άλλα σημάδια της, αν είναι στεγνή, υγρή ή σκασμένη ή αλειμένη με λευκό επίχρισμα, αν αιμορροή, κ.λ.π.

Ένας Καναδός γιατρός ανέφερε τη χαρακτηριστική περίπτωση ενός νέου, που ήταν διαρκώς κουρασμένος και έχανε βάρος, το απέδιδε δε σε μία γρίπη που είχε πάθει τελευταίως. Όταν όμως ο γιατρός

εξέτασε το στόμα του, πρόσθεξε άμεσως κάτι μικρές πληγές στην άκρη και στα πλάγια της γλώσσας του. Απ' αυτές λοιπόν διέγινε συμπατήριση, ή ακτινοσκοπήσι δε κι η εξέτασι πτεύλων επιβεβαίωσαν κατόπιν τη διάγνωσί του.

Η γλώσσα των φυματικών πονάει συνήθως κι έχει πάνω της γκριζοκίτρινες εξελκώσεις.

Γλώσσα τραχειά και στα πτελκόκινη στην άκρη και στα πλευρά σημαίνει ίσως οστρακία.

Σε περιπτώσεις σοβαρής αδιταμίνωσης (πελλάργης), η γλώσσα πρήζεται, τσουζει, σαν να την τρυπάνε με βελόνες, πηγαίζει και χάνει το χρώμα της.

Η γλώσσα ενός χρονίου αλκοολικού έχει ανώμαλη επιφάνεια και πονάει ελαφρά, ή μάλλον τσουζει. Αυτό, γιατί ο αλκοολισμός συνεπάγεται μία αδιταμίνωσι του οργανισμού, που εκδηλώνεται στη γλώσσα.

Τέλος, ο καρκίνος της γλώσσας προκαλεί φανερές αλλοιώσεις. Τα 85% των ατόμων που παθαίνουν αυτή τη μορφή του καρκίνου, είναι άντρες.

Τα ούλα που έχουν σκούρες κηλίδες και πληγές, φανερώνουν κληνία δηλητηρίασι από μέταλλα (υδράργυρο, μόλυβδο, βισμούθιο, χαλκό και άρσενικό). Είναι μία συνέπεια άοκετά συνηθισμένη στους εργάτες που βοσκονται σε συχνή επαφή με τέτοια μέταλλα λόγω της δουλειάς τους. Το δέρμα τους απορροφά σιγά-σιγά μία ποσότητα αυτών των μετάλλων, και παθαίνουν έτσι τη λεγόμενη επαγγελματική δηλητηρίαση.

Στους διαδητικούς, τα ούλα πρήζονται, παίρνουν ένα σκούρο κόκκινο χρώμα και ματώνουν εύκολα.

Τέλος, με την εξέτασι του εσωτερικού του λαιμού, ανακαλύπτεται όχι μόνον ο κοινός παθολογικός ή αιμυδαλνίτις, αλλά και άλλες σοβαρότερες ασθένειες. Όταν π.χ. ο λαιμός είναι σκεπασμένος με μία γκριζα μεμβράνη, ο γιατρός θα υποπτευθεί άμεσως διφθερίτιδα.

Αν ο λαιμός είναι άπλωτος κόκκινος, ερεθισμένος, χωρίς άλλα σημάδια, πρόκειται συνήθως για γρίπη. Αν όμως υπάρχει απώσες κηλίδες, υπάρχει στρεπτοκοκκική μόλυνσις και επιβάλλεται άμεσως πενικιλίνη.

Ανέρι ή κορίτσι ανάλογα με το έπινγνελμα των νέωνων

Μία Αμερικανίδα επιστήμων, η Μαριάννα Μπερτάνι, έπειτα από προσεκτικές στατιστικές παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το φύλο των παιδιών επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό από το έπινγνελμα των νέωνων. Η δοκτορέσσα Μπερτάνι κατέταξε δοκτορικά στατιστικά σε «αίμαλλον άνδρικόν» και σε «αίμαλλον γυναικεϊόν». Στην πρώτη κατηγορία περιέλαβε τους δικηγόρους, πολιτικούς, συγγραφείς, μηχανικούς κτλ. Στη

δεύτερη κατηγορία περιέλαβε τους ψυχολόγους, βιολογικούς, μουσικούς, τους εργαζομένους σε φιλανθρωπικά ιδρύματα κτλ. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι, όταν και οι δύο γονείς εξασκούν επάγγελμα «αίμαλλον άνδρικόν», τα παιδιά που φέρουν στον κόσμο, είναι σε μεγάλη αναλογία άνδρια. Οι γονείς αντίθετα, που εξασκούν επάγγελμα «αίμαλλον γυναικεϊόν» γεννούν κορίτσια.

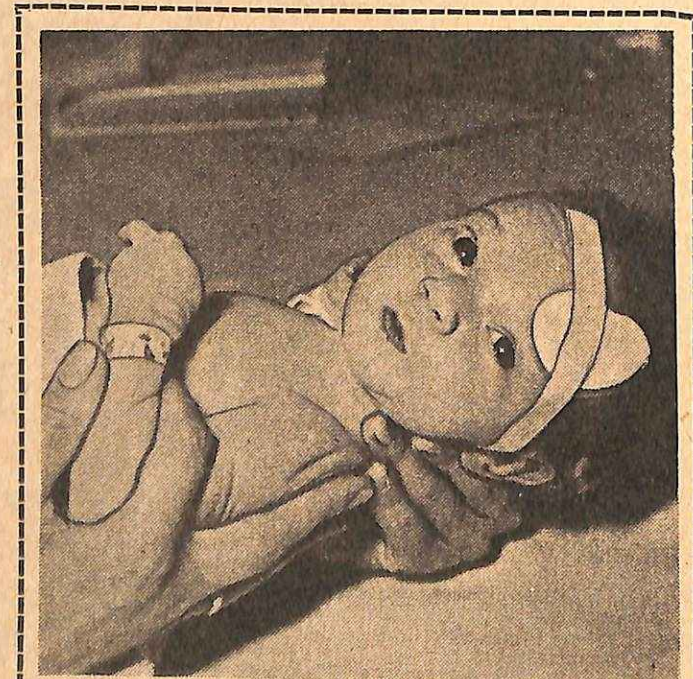
Τα αντιβιοτικά και η μακροζωία

Σε πολλές χώρες και ιδίως στη Γερμανία και τη Δανία οι κτηνοτρόφοι ανακατεύουν αντιβιοτικά στην τροφή των πουλερικών και των χοίρων. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι τα ζώα αυτά αποκτούσαν βάρος πολύ μεγαλύτερο από το κανονικό κι ότι παρουσίαζαν εξαιρετική ζωτικότητα. Για το λόγο αυτό είχε πιστευθεί ότι τα αντιβιοτικά αποτελούσαν αληθινό ελιξήριο της νεότητος. Λεπτομερέστερες έρευνες, όμως, που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνσι απέδειξαν ότι η αύξησι του βάρους και η ανασταστική οργάνωσι αυτών των ζώων μετρίαζε τη διάρκεια της ζωής τους. Μ' απλούστερα λόγια, τα ζώα αυτά πεθάνουν πολύ γρηγορότερα από ό,τι ήταν κανονικό. Φαίνεται, παρατηρούν οι ειδικοί επιστήμονες, ότι οι μεγάλες δόσεις αντιβιοτικών εξαντλούν σε σύντομο χρονικό διάστημα τις δυνάμεις του οργανισμού και καταδικάζουν το ζώο σε πρόωρο θάνατο.

Νέες φάρμακα για το συνάχι

Μερικοί γιατροί της Λυώνος έχρησιμοποίησαν τον όρρο Μπυγκομόλετας Α.Ρ.Κ.Τ. έναντιον του συνάχου. Τα πειράματα έγιναν σε παιδιά. Ο όρρος εστάθη στον οργανισμό τους με τη μορφή υποδοριών ενέσεων. Τα παιδιά αυτά, που είχαν έκκενχ μεταξύ εκείνων που παθάνουν συχνά συνάχι, δεν παρουσίασαν από οκταμήνου καμμία ενόχλησι.

Της Γερμανίας, εξ άλλου, δοκίμασθηκε ένα νέο φάρμακο που στοματίζει την καταροή της μύτης. Το φάρμακο αυτό είνε η υδροχλωρική τετραυδροζολίνη. Με το φάρμακο αυτό έγιναν ενσταλάξεις στη μύτη σε 204 ασθενείς. Η καταροή σταμάτησε άμεσως και

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Τα ραδιοϊσότοπα χρησιμοποιούνται σήμερα ακόμα και για την θεραπεία βρεφών. Το μωρό της φωτογραφίας μας γεννήθηκε μ' έναν εξωτετικό όγκο στο κεφάλι. Τοποθετήθηκαν λοιπόν, πάνω στον όγκο αυτό ένα φίλτρο με «αύτριο», χωρίς δε στις ακτίνες «Β» που εκπέμπει, ο όγκος θα εξαφανιστεί τελείως, χωρίς ν' αφήσει ούτε το παραμικρότερο σημάδι.

Οι ασθενείς ανακουφίστηκαν επί οκτώ και πλέον ώρες.

Η βιταμίνη D2 καταπολεμά τις χιονιάτες

Εκτός από τις βιταμίνες Β1 και ΡΡ, έκτακτως αποτελεσματική για τις χιονιάτες αποδείχτηκε τελευταία και η βιταμίνη D2. Κατά τον δοκτορά Τόνοντ, άρκοουν συνήθως 2-3 δόσεις, που παίρνουνται από το στόμα, με διαφορά 4-6 ημερών ή μία από την άλλη. Ο έρεθισμός εξαφανίζεται ταχύτατα και τα δάκτυλα ξαναπαίρνουν τη συνθησιμένη όψι τους.

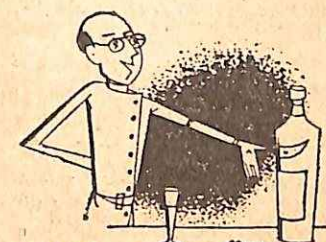
Η ηλεκτρική φέρσις των αντιβιοτικών

Η πενικιλίνη και τα άλλα αντιβιοτικά ρέγ έχουν, ως γνωστόν, έπιδρασι σε ώριμα μικρόβια. Το γεγονός αυτό, κατά τον καθηγητή Έρνεστ Χάουζερ, του Τεχνολογικού Ινστιτούτου της Μασσαχουσέτης, όρείλεται στο ότι το χρησιμοποιούμενο αντιβιοτικό συμβάινει να έχη την ίδια ηλεκτρική φέρσι με το μικρόβιο που πρόκειται να καταπολεμη. Είτι, να είναι αποτελεσματικό το χρησιμοποιούμενο αντιβιοτικό, παρατηρεί ο καθηγητής Χάουζερ, πρέπει να έχη αντίθετη ηλεκτρική φέρσι από το μικρόβιο. Διαφορετικά, δεν έλκεται απ' αυτό και συνεπώς παραμένει άναλγηρο. Ισχύει, δηλαδή, ο γνωστός νόμος της φυσικής, σύμφωνα με τον οποίον τα έτερώνυμα έλκονται, ενώ τα όμώνυμα άπωθενται.

Η βιταμίνη Α στον υπερθυρεοειδισμό

Οι νεώτερες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η βιταμίνη Α ανταγωνίζεται με μεγάλη επιτυχία τη θυροξίνη, που είναι, ως γνωστόν, η όρμονη που έκκρινεται από τον θυροειδή. Για το λόγο αυτό η εν λόγω βιταμίνη χρησιμοποιείται σήμερα έναντιον της υπερθυροειδίας του θυρεοειδούς. Σε 20 ασθενείς χορηγούνται 300.000 - 400.000 διεθνείς μονάδες ημερησίως επί πολλών εβδομάδων, από συνεχή ιατρική παρακολούθησι.

Ο οργανισμός ανέχετα άριστα αυτές τις δόσεις, δεδομένου ότι η τοξικότης της βιταμίνης Α, όπως απέδειξαν τα γενόμενα πειράματα, αρχίζει έπειτα από τις 7 εκατομμύρια διεθνείς μονάδες ημερησίως.

Η διαίτα σου ταιριάζει σε κάθε αρώσεια

Τι πρέπει να τρώνε έχεινοι που έχουν τάσι για την παχυσαρκία

Είδικα στο προηγούμενο τεύχος ποιοι πορείς να τρώνε πολύ στο μεσημβρινό τους φαγητό. Ας δούμε τώρα ποιοι αντίθετα, πρέπει να τρώνε λίγο.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν όλοι γενικά οι άνθρωποι που περνάνε καθιστική ζωή. Τα άτομα αυτά δημιουργούν απόθεμα λίπους, νερού και μεταλλικών αλάτων και ρέπουν στην παχυσαρκία, τον αρθριτισμό, τους ρευματισμούς και το διαβήτη.

Στην ίδια κατηγορία ανήκουν οι περισσότερες γυναίκες, που, έπειτα από έναν τοκετό ή μία διαταραχή του ήπατος, των ενδοκρινών αδένων ή του νευρικού συστήματος, παρουσιάζουν τάσι στην παχυσαρκία.

Στην περίπτωση αυτή ένδεικνυται ο περιορισμός των ενεργειακών τροφών (λιπαρών και αμυλούχων). Μπορείτε έπίσης ν' αντικαταστήσετε τις αμυλούχες τροφές που παρέχουν υψηλό άριθμό θερμίδων, όπως είναι το ρύζι, με προϊόντα φυτικής προελεύσεως που δίνουν μικρό άριθμό θερμίδων, όπως είναι τα κοκκινόγυλια, τα μπιζέλια και τα καρόττα. Θα προτιμήσετε, εξ άλλου, το αδύνατο κρέας και θα δώσετε στη διαίτα σας ένα μεγάλο μέρος στα φρέσκα χορταρικά και τα φρούτα.

Ο περιορισμός της τροφής πρέπει να γίνει βαθμιαία, σε τρόπων ώστε να παρέχεται όλος ο απαιτούμενος χρόνος στον οργανισμό για να προσαρμοσθή στη νέα κατάστασι.

Θα περιορίσετε, εξ άλλου, τα ποτά. Το αλάτι εύνοι έπίσης τη συγκράτησι λίπων μέσα στους ιστούς. Πρέπει, λοιπόν, να το περιορίσετε κι αυτό.

Και τώρα να μερικά συμβουλές για το μεσημβρινό φαγητό.

1) Θα αποφεύγετε τη μονοτονία στο φαγητό σας. Το μενού κάθε ημέρας πρέπει να διαφέρει από της προηγούμενης καθώς και της επομένης.

2) Η κατάχρησι κρέατος και ψωμιού, όταν δεν αντισταθμίζεται από επαρκείς αναλογίες χορταρικών και φρούτων, αυξάνει την δέυτητα του οργανισμού να προκαλεί αποδιταμίνωσι.

3) Θα αποφεύγετε τις τροφές που δεν απαιτούν επαρκή μάσησι. Οι σούπες, οι πουρέδες, οι κυλοί παντός είδους, τα ροφήματα, τα γαλακτερά παρασκευάσματα δεν απαιτούν μά

σησι, ενώ, από τ' άλλο μέρος, υποβοηθούν την αεροφαγία και προκαλούν διεύρυνσι του στομάχου. Οι τροφές αντίθετα, που απαιτούν μάσησι (πατάτες, κρέας, ψωμί, χορταρικά, τυρί, ξηροί καρποί, φρούτα κτλ.) διευκολύνουν την πέψη και άφομοιώνονται καλλίτερα. Έπί πλέον, οι υδαρείς τροφές πιάνουν μεγάλο χώρο μέσα στο στομάχι, ενώ η ωφέλεια απ' αυτές ίνε ελαχίστη.

4) Αν οι ασχολίες σας δεν σας επιτρέπουν να φάτε το μεσημέρι ή δεν διαθέτετε επαρκή χρόνο, είνε προτιμώτερο να περιορισθήτε σ' ένα σάντουιτς ή σε κάτι παρόμοιο παρά να φάτε στο ποδί. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από ένα γεύμα στο ποδί. Έκτός από το ότι οι τροφές καταβαίνουν άμασπτες στο στομάχι, ή βι-ύνη με την όποιαν τρώτε δεν επιτρέπει στους γαστρικούς χυμούς να εκτελέσουν την άποστολή τους. Η υπερέντασι στην όποια βρισκόσαστε διαταράσσει, εξ άλλου, το νευρικό σύστημα, που, αντί να υποβοηθή την πέψη, γίνεται έχθος της. Η κακή πέψη έπιδρα κατόπιν στο νευρικό σύστημα και δημιουργείται έτσι ένας φαύλος κύκλος με άποτελέσματα καταστρεπτικά.

5) Μην τρώτε στο ίδιο γεύμα φαγητά που δεν συμβιβάζονται μεταξύ τους ή που επιβαρύνουν άσκοπα το στομάχι. Δεν πρέπει π.χ. να τρώτε στο ίδιο γεύμα κρέας και ψάρια ή κρέας κι αυγά ή κρέας και αλλαντικά. Δεν πρέπει έπίσης να τρώτε κρέας μαζί με όσπρια.

Προκειμένου για τα παιδιά που βρίσκονται στην περίοδο της ανάπτυξεως, επιβάλλεται ίσως να τρώνε ταυτόχρονα ζωικές και φυτικές όγώτουμες τροφές. Αλλά και στην περίπτωση αυτή είνε προτιμώτερο να νοι-ράσετε τα δύο είδη αώωτουμεν τροφών μεταξύ των δύο γευμάτων, π.χ. φασόλια το μεσημέρι και κρέας το βράδυ. Η αντίστροφη.

Δεν πρέπει έπίσης να τρώτε στο ίδιο γεύμα ρύζι και ζυμαρικά ή ρύζι και πατάτες ή ζυμαρικά και άφθονο ψωμί.

6) Το μεσημβρινό φαγητό άποτελεί τη βάση της διατροφής μας. Απ' αυτό κυρίως αντλούμε τις δυνάμεις και την δραστηριότητά μας. Πρέπει, λοιπόν, να περιλαμβάνη όλα τα απαραίτητα στοιχεία.

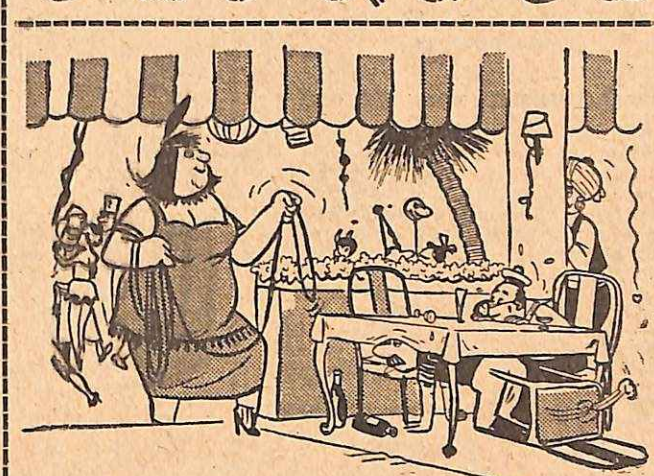
7) Το μεσημβρινό φαγητό πρέπει να είνε επαρκές ώστε να μπορή να μας κρατήσει ως το βράδυ. Για έναν ενήλικα το δειλινό αποτελεί μία κακή συνήθεια, που κουράζει το στομάχι του και παρακλύει τη δραστηριότητά του. Αντίθετα, είναι απαραίτητο στα παιδιά.

8) Το μεσημβρινό φαγητό πρέπει να είνε έπιν-άλλ όχι υπεράφθονο. Αυτό ισχύει περισσότερο για τους ανθρώπους που θα συνεχίσουν και το άργημα την εργασία τους.

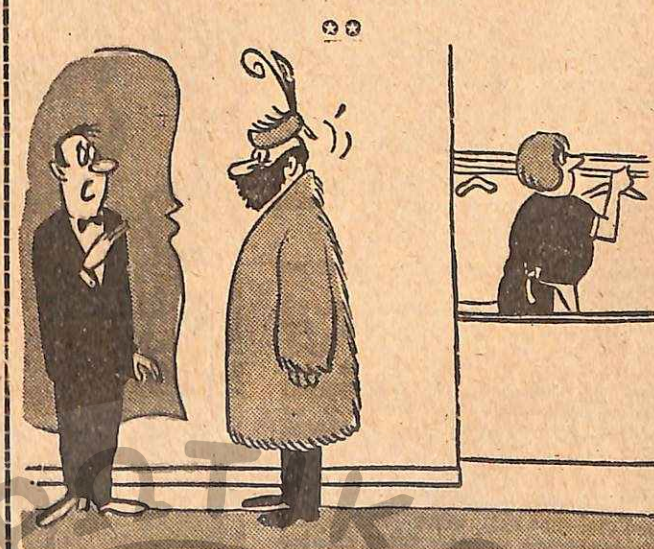
9) Μεταξύ του μεσημβρινού φαγητού και της άπογευματινής εργασίας πρέπει να μεσολαβή ένα μικρό χρονικό διάστημα για να μπορή ο οργανισμός να ξεκουρασθή.

10) Οι άνθρωποι που υποφέρουν από πεπτικές ή κυκλοφοριακές διαταραχές πρέπει άπαιτήτως να κοιμούνται το μεσημέρι. Το ίδιο ισχύει και για εκείνους που έχουν αδύνατο και εύπαθό οργανισμό.

Γελωτοθεραπεία

«Μάγκας βγήκε για σεργιάνι.....»

— Δυστυχώς, κύριε, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο βεστιαριό!.....

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

— Αν ήταν προσχεδιασμένο, είνε θανάσιμο! — Αν όμως πρόκειται για λάθος, σας άπολύω!...

Χαίμορ

Φιλανθρωπικός χορός

Μιά γεροντοκόρη σε κάποιο χορό, λέει σε μία φίλη της:
— Παρατήρησε πόσες φορές με χόρεψε απόψε αυτός ο ωραίος κύριος;
— Ναι, το παρατήρησα... Μην ξεχνάς όμως ότι ο άποψινός χορός είναι... φιλανθρωπικός!

Κάποιος διηγείται επεισόδια από την πείνα που υπέφερε στην κατοχή.
— Μία φορά, λέει ήμουνα τρεις μέρες νηστικός και αναγκάστηκα να κόψω την ουρά του σκύλου μου. Αυτό μας έσωσε.
— Σας έσωσε; Μά ήταν κι' άλλος μαζί σου;
— Ο σκύλος! Έκεινος έφαγε τό... κόκκαλο...

Ο διάσημος ντέτεκτιβ λέει, κυττάζοντας ένα νεκρό, πεσμένο στο κατώφλι ενός ρεστοράν:
— Η αιτία του θανάτου του είναι φανερή. "Αν έπεσε βγαίνοντας, πέθανε από δυσπεψία. "Αν έπεσε μπαίνοντας, πέθανε από πείνα!"

— Ο σκύλος μου είναι πιστός φύλακας του σπιτιού μου...
— Τον αφήνετε λυτό τη νύχτα;
— Όχι, γιατί φοβάμαι... μή μου τον κλέψουν!...

Στην έκθεσι ηλεκτρικών ειδών για το νοικοκυριό.
Ο υπάλληλος: Κυττάχτε, κύριε, αυτή την ηλεκτρική σκούπα. Είναι το θαύμα του αιώνα μας! Αρκεί να πατήσετε ένα κουμπί, και το σκουπίσμα έχει τελειώσει σε πέντε λεπτά!
Ο πελάτης: Κι ύστερα η γυναίκα μου θα μπορέ, όλη την υπόλοιπη μέρα, να κάσασθεταί!...

Η Κική στη φιλενάδα της Λιλή:
— Γιατί κρατάς, τόση ώρα τώρα, αυτό το κλειστό γράμμα πάνω από νερό που βράζει;
— Είναι απ' τον Τάκη. Μαλώσαμε και θέλω να του το επιστρέψω... χωρίς να τ' ανοίξω!

Πώς! Διαδίδεις σ' όλο τον κόσμο πώς χρεωκόπησα, ενώ χτές ακόμα σου δάνεισα ένα εκατοστάτικο!
— Ακριβώς γι' αυτό... Έγώ σου είχα ζητήσει χιλιάτικο!

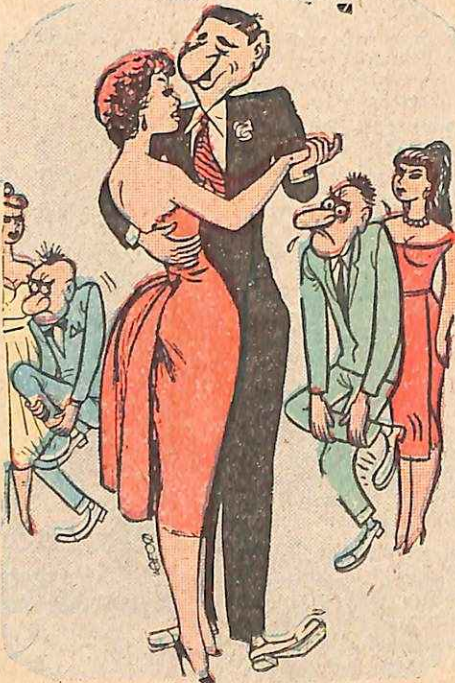
Μεταξύ φιλενάδων:
— Καθώς έρχομαι στο σπίτι σου, συναντήθηκα με τη Ντίνα.
— Ά, και μιλήσατε για μένα;
— Μά όχι, αγαπητή μου. Ξέρεις καλά πώς δεν μ' αρέσει να κακολογώ κανένα...

Ένας νεαρός πιανίστας του γλυκού νερού, λέει σε κάποιο γείτονά του:
— Αν είχα, φίλε μου, πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές, δεν θα ξαναπαίζα πιάνο ποτέ στη ζωή μου.
Κι' ό, πολυπαθής γείτονας:
— Θάθελα ναχω ενώ αυτές τις πεντακόσιες χιλιάδες, για να μετακομίσω αμέσως.

Μεταξύ φιλενάδων:
— Ευένα, Κική, μ' αρέσουν οι άντρες που λένε ότι σκέπτονται.
— Κάνεις λάθος, αγαπητή μου. Γιατί, αν οι άντρες λέγανε ότι σκέπτονται για σένα... δεν θα σου λέγανε καλό ευχάριστα πράγματα!

— "Αργησα ναρθω στη δουλειά σήμερα, κύριε προϊστάμενε... Ξέρετε, αρρώστησε η γυναίκα μου!..."
(Του Αρχέλαου)

— "Όταν εγώ μπαίνω στην πισίνα, όλοι οι καβαλιέροι αποσύρονται!..."
(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— "Επαμενιόνα, τι δουλειά σουτυχε και δεν ήρθες στο σπίτι;..."
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Οι γωνιές του στόματος είναι ένα από τα σημεία εκείνα του προσώπου, όπου πρώτοι εμφανίζονται τα ίχνη του χρόνου.

Το βράδυ, αλείψετε το μέρος εκείνο με μία καλή θρεπτική κρέμα, την οποία βάψετε χτυπητά, με τις άκρες των δακτύλων. Ύστερα τσιμπάτε ελαφρά και πολλές φορές το κρέας, κατά διεύθυνσι αντίθετη προς τις ρυτίδες.

Πρέχειρο φράξιμο

"Όταν τουπήση ένας σωλήνας του καλοριφέρ και βγαίνει απ' την τρύπα το ζεστό νερό, μπορείτε να την βουλώσετε πρόχειρα, ώσπου να φτάση ο υδραυλικός. Πάρτε μία φούχτα λιναρόσπορο, εφαρμόστε την πάνω στην τρύπα και συγκρατήστε την εκεί μ' ένα κουρέλι, καλά σφιγμένο. Το φράξιμο αυτό διαρκεί τρεις ώρες το λιγότερο.

Συνταγή για λικέρ πορτοκαλί

Θέλετε να φτιάσετε λικέρ πορτοκαλί στο σπίτι σας;

Πάρτε τη φλούδα 8 πορτοκαλιών, 300 δράμια κονιάκ, 2 καφιά γαρύφαλα, μισό δράμιο κανέλλα και 150 δράμια ζάχαρη. Οι φλούδες των πορτοκαλιών δεν πρέπει να έχουνε κολλημένα πάνω τους κομμάτια απ' το άσπρο «πουκάμισο». Τις βάζετε να ξεραθούνε καλά μέσα σε φούνο όχι πολύ ζεστό, κι' ύστερα να μουσκεψουν ένα μήνα στο κονιάκ, μαζί μ' όλα τ' άλλα συστατικά. Έπειτα φιλτράρετε το υγρό από ένα λεπτό τούλουπανά.

Για τη θέρμανσι του σπιτιού

Μία καλή νοικοκυρά μπορεί να ζεστάνη το σπίτι της με μικρότερη κατανάλωσι καυσίμου ύλης, γιατί ξέρει πώς να μην πηγαίνει χαμένη η θερμότης. Όταν π.χ. η έντασι της φωτιάς ανεδοκατεβαίνει απότομα, παράγεται για λίγο μία υπερβολική ποσότης θερμότητος, που μένει άχρηστη. Πρέπει λοιπόν να διατηρήτε τη φωτιά πάντα ίδια κι' ανάλογη προς την ανάγκη.

Πάντως, η δυνατή φωτιά είναι οικονομικώτερη απ' την αδύνατη, γιατί καίει άρχα κι' αποδίδει περισσότερη θερμότητα. Ένώ, όταν τα κάρβουνα είναι λίγα, αφήνουν να σχηματίζεται ζωηρό ρεύμα αέρος ανάμεσά τους κι' έτσι καίγονται γρηγορώτερα.

Αν δεν ένοη ν' ανάψη ή φωτιά, δοκιμάστε να ζεστάνετε το κάτω μέρος της καπνοδόχου, καίγοντας πρώτα μερικές έφη μερίδες.

Όταν η φωτιά σας είναι πολύ δυνατή, ενώ τη θέλετε κάπως χαμηλότερη, σκεπάστε την με στάχτη, ελαφρά ύγρη. Έτσι, θα διατηρηθή περισσότερη ώρα και συγχρόνως θα κούνε όλα τα καρβουνάκια που περιέχονται στη στάχτη.

Τα παρόθυσά σας, πρέπει να κλείνουν καλά, αν θέλετε να μη χάνεται ένα μεγάλο μέρος της ζέστης που παράγει η σόμπα σας.

Τέλος, αντί να ζεσταίνετε υπερβολικά το σπίτι σας και να κυκλοφορήτε μέσα σ' αυτό με καλοκαιρινό ντύσιμο, δεν βάταν λογικώτερο και οικονομικώτερο να το ζεσταίνετε πιο λίγο και να φορέσετε μία φανελά ή ένα πιο χοντρό ρούχο;

Λεπτότητες

Είχαμε γράψει για το τι πρέπει να κάνει μία γυναίκα για να ευχαριστή τον άντρα της. Μά κι' εκείνος έχει ώριμες υποχρεώσεις. Αν θέλη να διατηρήση την αγάπη της γυναίκας του, ας μην ξεχνά μερικές λεπτότητες και τρυφερότητες απέναντί της.

Να μη διαβάξη π.χ. την έφημερίδα του στο τραπέζι. Προπάντων δέ, να μη χάνη την ύπομνη του, αν η γυναίκα του κλαίη γι' αυτό. Ας σκεφθή τότε πώς τον περιμενε ανυπόμονα τόσες ώρες, μονάχη, για να μιλήση λίγο μαζί του κι' όχι για να τον δει άποροφθιμένο απ' το διάσπασμα. Κι' ας προσπαθήση να την παρηγορήση, αναγνωρίζοντας το φταίξιμό του, τίμα κι' αντίκρια...

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε πολλές σελίδες από τέτοιες συμβουλές για την καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Μά είναι περιττό. Σίγουρα, έφρον κι' οι δυο σύζυγοι πώς πρέπει να φρονούν, σε κάθε περίπτωση. Το ξέρουνε, μά δεν κάνουν τον κόπο να σκεφθούν, για να το θυμηθούνε...

"Όντεν" Χέμπαρν
Ουίλλιαμ Χόλντεν

Δυο νύχτες, δυο τραγουδιά... μια ζωή...

Απερίγραπτο θαύμα έκανε η μαγική νύχτα. Η συνοικία της Νεαπόλεως ήταν όλη σκεπασμένη με άσπρη. Μια υπερφυσική σε λάμψη και μαγεία πανσέληνος μεσουρανούσε απάνω σε ένα άπιστευτο διάφανο στερέωμα...

Και, εκεί, μέσα στη μαγευτική ανοιξιάτικη νύχτα, σιγά, διακριτικά, κουνιόταν η κιθάρα... Η ανηφορία της Νεαπόλεως ήταν έρημη από διαβάτες. Μόνο οι σκιές των τραγουδιστών διαγραφόντουσαν κάτω από τους ξάστερους καταρράκτες του αναλυτού ασήμιου, που καταρρέαυε από τα έπιτορνια ύψι για να κατακλύσει το σύμπαν...

Οι σκιές των τραγουδιστών είχαν σταθεί στη γωνιά, κάτω από ένα μισόκλειστο παράθυρο, που η γυρίλλια του τρεμούλιαζε σε συγκινημένο γυναικείο βλέφαρο. Και, σιγά γλυκά, μέσα στην άπολητη γαλήνη της ώρας εκείνης, το τραγούδι ξεχύθηκε μελωδικό, βελούδινο:

«Τα κοραλλένια σου χείλη θέλω να τα φιλήσω...»

Σιγά - σιγά η γυρίλλια άνοιξε περισσότερο. Δύο - τρεις κοριτσιότικες μπούκλες γλύστρησαν από μέσα. Το τραγούδι συνεχίστηκε κι έσβυσε. Οι σκιές των κανταδόρων χαθήκανε κατηφορίζοντας τον ασφαλυσμένο δρόμο, κι η γειτονιά έμεινε πάλι σιωπηλή, σε γοητευμένη από το τραγούδι που χε άκουσει...

Όρες δλόκληρες στριφογύριζε στο κάτασπρο παρθενικό της κρεβάτι η Φανή, χωρίς να καταφέρει να κοιμηθεί... Η εύτυχια την έπνιγε. Του αγαπημένου της η φωνή άντηχούσε πάντα στ αυτιά της: «Τα κοραλλένια χείλη σου θέλω να τα φιλήσω...» Πόσο τον αγαπούσε! Κι απόψε, μέσα στην εξίσια αυτή νύχτα του Μάη που ήτανε πλημμυρισμένη ασήμια, πόσο θάθελε να τον είχε κοντά της, να παραδινότανε στα χάδια του και στα φιλά του, να χιζε μαζί του το χρυσό παλατάκι της εύτυχίας τους με πέτρες τα όνειρά τους!...

Το δημέρωμα τη βρήκε ξύπνια στο παρθενικό της κρεβάτι, γεμάτη ανησυχία και λαχτάρες. Τα πρώτα απαλόχρωμα ατλάζια της αλύγης μπερδεύτηκαν μέσα στα απαλόχρωμα ατλάζια των όνειρών της για ένα όμορφο μέλλον, γεμάτο αίσιοδοξη χαρά...

Αργά, περασμένα μεσάνυχτα. Μέσ' στο άπεραντο λαϊκό νοσοκομείο, η νυχτερινή ήσυχια σαγκώνεται που και που και κομματιάζεται από τους βόγκους των άρρώστων. Είναι μια εξίσια ασημολουσμένη νύχτα του Μάη. Άδερφή δίδυμη, και στην όμορφιά και στη μαγεία, μιας άλλης νύχτας — εδώ και χρόνια...

Απάνω σ' ένα κάτασπρο, απλό κρεβάτι — ένα κρεβάτι λαϊκού νοσοκομείου... — η Φανή σβύνει σιγά - σιγά. Η «διανυκτερεύουσα» νοσοκόμος της έχει κάνει πριν από λίγο μια διπλή καρδιοτονωτική ένεση. Ανώφελα όμως... Ο θάνατος, αργά μ' αίσια, έχει ανοιγμένα τα κατάμαυρα φτερά του από πάνω της, έτοιμος να την τυλίξει μέσ' στο παγερό του άγκάλισμα...

Κι απ' έξω το φεγγάρι σπαταλάει τα άσπρη του σαν άφρόντιστος άσωτος του ούρανού...

Σαν κι απόψε, εδώ και χρόνια... Μια τέτοια νύχτα, σε μια ανηφορία της Νεαπόλεως, κάτι φωνές γλυκές, μια κιθάρα, ένα τραγούδι... κι ύστερα, όλη τη νύχτα, πόσα όνειρα απάνω σ' ένα τραγούδι... κι ύστερα, όλη τη νύχτα, πόσα όνειρα απάνω σ'

ένα παρθενικό κρεβάτι: Το παλατάκι του μέλλοντος χτισμένο με άχτινες φεγγαριού... Κι ύστερα, η αλύγ, τ' απαλόχρωμα ατλάζια της καινούργιας ημέρας...

Πόσα χρόνια νάχανε περάσει από τότε... Η Φανή δέ θάδερε να λογαριάσει... Τα όνειρά της — γάδες ανάλαφρες μέσ' στο μπουρίνι της ζωής... — κρεμαστήκανε κουρέλια, η καρδιά της μάτωσε... Ο αγαπημένος της, ύστερ' από λόγια, υποσχέσεις, φιλιά, έγινε σκιά — όπως εκείνη την άξεχαστη φεγγαλουσμένη νύχτα... — και σ' α κιά χάθηκε από τη ζωή της... Έμεινε μόνη, πάλαι, έπεςε, ξανασκηώθηκε, ξανάπεσε... Η νύχτα της Αθήνας την τυλίξε μέσ' στ' ασήμια του φεγγαριού της και μέσ' στο βούρκο... Τί σημασία είχε... Απόμε θα πέθανε τόδερε... Κι ήτανε μια ήσυχη νύχτα, με φεγγάρι — δίδυμη άδερφή μιας άλλης παλιάς νύχτας, που δεν την ξεχνούσε ποτέ...

Απ' τη τζαμαρία του μεγάλου θαλάμου που μύριζε φορμόλη, ιωδοφόρμιο και χνώτα, μια κατακάθαρη άχτινα του φεγγαριού ήρθε να φιλήσει το χλωμό της πρόσωπο... Η Φανή την ένοιωσε σ' α χόδι από μπτέρια ή από αγαπημένο φίλο... Κι ύστερα, σιγά - σιγά, κάτω από το νοσοκομείο — τί άπίθαινε, τί μελαγχολική σύμπτωση... — μια κιθάρα κουνιόστηκε και μια φωνή, δυο φωνές, τρεις φωνές, άρχισαν το έρωτικό τραγουδάκι του παλιού καιρού:

«Τα κοραλλένια χείλη σου θέλω να τα φιλήσω...»

Μ' όση δύναμη της έμενε, η Φανή άνασκηώθηκε στο κρεβάτι της. Η ίδια νύχτα, το ίδιο τραγούδι... Σε μια στιγμή, νόμισε πως το σήμερα και το χτες δεν είχαν ποτέ χωριριστεί, πως τίποτα δεν είχε μεσολαβήσει ανάμεσά τους, πως ήταν α κία η ίδια η μικρούλα Φανή, απάνω στο κρεβάτι, των παρθενικών όνειρών, που άκουγε τον αγαπημένο της να τραγουδά μελωδικά κάτω από το παράθυρό της... Το παράθυρό της, που οι γυρίλλες του άνοιγόντουσαν για να άφισουνε να περάσουν από μέσα τους οι μπούκλες της... Και, ξαφνικά, ένοιωσε τόσο ευτυχισμένο τον έαυτό της! Νανουρισμένη απ' το γλυκό τραγούδι, φιλημένη από την άχτινα του φεγγαριού, έκλεισε τα μάτια της, και πέθανε χαμογελαστή...

Ένας κοινός, χωρίς σημασία θάνατος, μιας χαμένης γυναίκας, μέσα σ' ένα λαϊκό νοσοκομείο... Η νοσοκόμα της νυκτός πλησίασε, της έπιασε το σφυγμό, και διγέκε απ' το θάλαμο να ειδοποιησιν το γιατρό. Είχανε μάθημα την άλλη μέρα στο Ανατομείο και το πτώμα θα χρειαζότανε χωρίς άλλο...

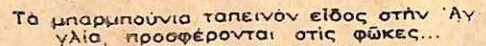
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τρεις φωνές άρχισαν το έρωτικό τραγούδι του παλιού καιρού...

— Πάψε, καλέ μαμά, αφού η νιορτή έχει σησέ φιλανθρωπικέ (Τού Α. Θεοφίλου)

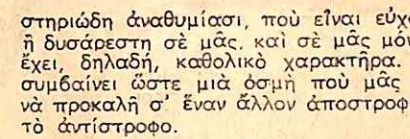
Δημοσιογραφικές ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Σ. ΠΟΛΙΤΗ

Εδώ στην Ελλάδα θεωρούμε το μπαρμπούνη βασιλεία των φαριάν, χωρίς βέβαια τούτο να θίγει το γούστο της σφουριδας, της τσιπουράς, της συναγρίδας ή του ροφού. Όποτε κάν τις ταπεινές μαριτίδες. Στην Άγγλιο δεν είναι άγνωστο το μπαρμπούνη, το σερβίζουν όμως συνήθως τα Έλληνικά εστιατόρια και τα ταξεία των βαρύνων στην κουζίνα τους. Το θεωρούν ως ταπεινό είδος, που δεν έχει τη θέση του στα άριστοκρατικά στομάχια. Χαρακτηριστικό κάποτε ο Έναν έιν γλεζικό ψωλακόμο κήπο, είδα τον άριστο ψωλάκα να ταιγί τις φέκες με μπαρμπούνη.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

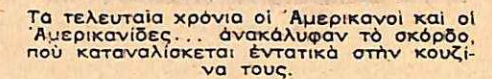

Είναι ανάγκη να ξεχωρίσουμε τὸ ἔξης:
'Εκτός ἀπὸ ὀρισμένες χαρακτηριστικές πε-
ριπτώσεις, ἡ δομὴ πού προκαλεῖ τὴν ἐλπί-
ν ἢ τὴν ἀποστροφή μας εἶναι δυσδιάκριτη,
ἀποστροφιστικὴ κι' ἴσως δὲ θάπρεπε κανὼν
μῆλυνε γιὰ ὅσμη. Προκειται γιὰ μιὰ μυ-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ γεῦσις τῶν φιλιῶν.

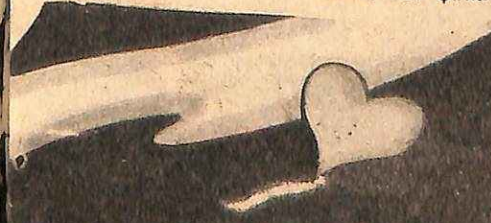
Στόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, αντικατέστησε αποτελεσματικά τήν άγνωστη τότε... πενικιλίνη! Ή βρεταννική κυβέρνηση.

Ἡ ἐτησία κατανάλωσί του στὶς Ἠνω-
μένες Πολιτεῖες ἔχει φτάσει στὰ τε-
λευταῖα χρόνια τοὺς 18.000 τόννους!

Στα τελευταία χρόνια, οι 'Αμερικανοί... ανακάλυψαν το σκόρδο! Πράγματι, ενώ πρό 25 ετών η έτησια κατανάλωσή του στις 'Η.Υ. Πολιτείες έφτανε τους 2.000 τόννους περίπου, τώρα έχει ανέβει στους 18.000 τόννους!

Χρησιμοποιείται δε για ένα σωρό παρασκευάσματα, που καταναλώνονται έντατα στις αμερικανικές κουζίνες.

**ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ**

πότε ο άντρας της.
 'Εκείνη χαμογελούσε γλυκά, τὸν κύτταζε μὲ τὰ
 μεγάλα τῆς μάτια καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα. Ὁ πατέ-
 ρας οὐνερευόταν γιὰ τὸ γιὸ τοῦ μιὰ θυροφύστη
 ἢ ἐγγόνου. Μὰ ἡ καυμένη ἡ Φρανσουά, νέα ἀκό-
 μα, χαριτωμένη, εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο,
 μαρμαρινὴ μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια,
 ποὺ οἱ γιᾶτροί δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ διαγνώσουν.
 Ὁ Μὰξ, ὁ ἄντρας τῆς, ἀπελπισμένος. Ἐκλαίει.
 Τὸ Μὰξ, ὁ ἄντρας τῆς, τὴν ἰκέτευε νὰ τοῦ πῇ τὴ
 φιλοῦσε τὴ γυναῖκα του, τὴν ἰκέτευε νὰ τοῦ πῇ
 μποροῦσε νὰ κἀν γι' αὐτή. 'Ἦταν πιά πλούσιοι,
 τὸ μαγαζὶ πῆγαινε περίφημα κι' ὁ 'Αντρέ εἶχε τέ-
 λειώσει τὶς σπουδὲς του καὶ ἦταν τώρα ἕνας νέος
 ἐργατικός, ἐξυπνος, ποὺ θὰ συνέχιζε τὴ δουλειά
 τοῦ πατέρα του. 'Ἡ μητέρα του ὅμως ἔσθαινε, ἔφθινε
 κάτω ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀγωνία, ποὺ ἔκανε ἐντό-
 πωσι στὸν ἄντρα τῆς καὶ στὸ παιδί τῆς, ἀκόμα καὶ
 στὴν ὑπέρβρια. Μὰ νὰ ποῦ τώρα πιά, ἡ Φρανσουά,
 εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ τοὺς καὶ εἶχαν
 μείνει μόνοι, πατέρας καὶ γιός, μὲ τὴν ἀφροσιμμένη
 Λιζορέτ, τὴν ὑπέρβρια.

«Ήταν μόνος οδύνατος, αυτό το βορροέρι Κυ-
ρισκάκιον απόγεμα και για να περάση την ώρα
του είχε υπή στο μικρό σαλόνι όπου έβενε άλλοι
η μητέρα του. Έκει ήταν και οι λογαριασμοί του μα-
γαζιού. Έκει ήταν και όλοι οι λογαριασμοί του μα-
γαζιού που τους έκανε πάντα η μητέρα του, εκεί
ήταν ακόμα κι ένα γαλαζίον τετράδιο. Ο Αντρέ
του πήρε και διάβασε στο εξώφυλλο: «Ημερολόγιο
του παιδιού μου: λήψεις και χαρές μιας μητέρας».

Ο Άντρέ διάβαζε, διαβαζε, και τη σωστή την τάραξη μόνο ο κρότος της βροχής. Τα λόγια της μητέρας του γινόνταν όλο και πιο μυστηριώδη, γεμάτα αγωνία:

«Πώς να τοῦ τὸ πῶ, πῶς ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὸ
μυστικὸ μου, νὰ ἡσυχάσω καὶ νὰ ἔχω τὴ συγγνώμη

με συγχρόστει και το παιδί μου.»
 Ὁ Ἀντρέ σάν διαβάσει και τίς τελευταίες γρα-
 μές ἄρχισε νά κλαίει. Ἐκλάψε γιά τή μητέρα του.
 γιά τόν πραγματικό, τόν ἀγνόωτο πατέρα του,
 γιά τόν ξένο πού ἦταν ὁ πατέρας του σήμερα και
 γιά τήν εὐχή πού ἔδωκε τ' ὄνομα του. Ἐξάφνα, ἀκούστηκε
 ἕνα κλειδί ν' ἀνοίγει τήν ἐξώπορτα.

— Άκουσε, πατέρα, ήθελα νά σου πώ... Ξέρεις,
ή μητέρα μου...

«Θεέ μου, πώς να τοῦ το δοιογήσω;» Τὸ γαλάζιο τετραβίο ἦταν ἐκεῖ γάμου, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν, μποροῦσε νὰ τὸ δῇ, νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ τότε: «Κάψ' το, κάψ' το, ἀν μάθαινε θὰ πέβαινε ἀπ' τὸν καῦμό του, τοῦλεγε μιὰ ἀόρατη φωνή, ἡ φωνὴ τῆς ἡμέρας του. Ἐσύ εἶσαι πιὸ δυνατός ἀπὸ κείνον, καὶ μπορείς νὰ κρατήσης ἕνα μουσικό: Κρίψε τὸ τετραβίο, κάψ' το, Αντρέ!»

Τότε ο Άντρέ τ'όσκισε κομμάτια και τὸ πέταξε
στὴν ἀναμένη σόμπα.

— Νὰ ὁ ζεστός καφές, εἶπε ὁ Μὰξ μπαίνοντας.
Μὰ τί μυρωδιά ἀπὸ καμένα χαρτιά εἶν' αὐτῇ; "Ε-
κασίως τίποτα:

— Τίποτα, κάτι παλιὰ μαθητικά μου τετράδια.
— Ἡ μητέρα σου τὰ φύλαγε μὲ τόση στοργή!

Η υπηρέτα σου τα φυλάγει με τὴν σφοδρὴν
 Τὴ γλῶσσα πάλι εἶχε στὴ φωνὴν του **ὁ πατέρας**
τοὺς **σὺν** **μύλοις** **γὰρ** **τὰ** **υπηρέτα** **τοῦ** **ποδοῦ** **τῆς**
ἀντιθέσεως, **ἀκόμα** **καὶ** **νεκρῆς**. Τότε ὁ Ἀντρέ ἐνωϊσμένος
 σφοδρῶς γι' αὐτὸ τὸ γερασμένο ἀνθρώπου, ποὺ ἴπταν
 μόνος πιά καὶ δὲν εἶχε ἄλλον κανένα στὸν κόσμο
 παρὰ αὐτόν, τὸ γυῖο του. **Ναί, θά** **ταῦτα** **κρυβε** **γὰρ**
 πάντα τὸ νηυστικό.

— Δὲν πίνεις τὸν καφέ σου, παιδί μου; Δὲν τὸν ἔψησα καλά;

ὦ! ναί, πατέρα, εἶναι πολὺ ὡραῖος καὶ εἶσαι ἕνας γυναικὸς πατέρα.

Και ο Αντρέ έπεσε στην άγκαλιά του κι άρχισε να κλαίει και να τον φιλή, να κλαίει γιατί ένιωθε πως πραγματικά τον άγκαλιούσε και πως

νότιωσεν πῶς πραγματικά τὸν ἀγαποῦσε καὶ πῶς αὐτὸς ὁ ξένος εἶχε θυσιασθῆ γι' αὐτόν...

MAPTEA ΣΟΒΑΖ

—ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ; ΤΗΝ ΡΩΤΟΥ
ΣΕ ΠΟΤΕ-ΠΟΤΕ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ.

Π-ΟΥ ΕΙΝ' ΑΥΤΗ Η ΚΟΠΕΛΛΑ, 'ΑΛΛ' ΠΕΡ; ΡΩΤΗΣΕ ΤΟ ΓΕΡΟ ΘΑΛΑΜΗ ΠΟΛΟ ΤΗΣ Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΛΑΚΡΟΝ. —ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΚΑΤΩ, ΚΥ. ΡΙΑ ΚΟΜΠΟΣΑ, ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ, ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΑΛΜΠΕΡ.

Η κόμπωσα κατέθηκε την έσωτερική σκάλα, αφού προηγουμένως έσπασε τα μαλλιά της. Πάντα υπήρχε στη ζωή της κάποιος που τον βοηθούσε, είτε με λίγα παρηγορητικά λόγια, είτε με λίγα χρήματα. Ήταν ένας κόσμος φτώχας, αθλίας, που η κόμπωσα έκανε από παν γιά να τον ανακουφίσει, τόσο οικονομικά όσο και κοινωνικά, αφού είχε ιδρύσει γι' αυτό το σκοπό μία "Επιτροπή Κοινωνικής Προνοίας".

Η κοπέλλα σηκώθηκε αμέσως μόλις την είδε. Ήταν αδύνατη και με καστανά μαλλιά. Αδύνατη, δηλαδή θα μπορούσε να είναι, αν... Η κόμπωσα το πρόσεξε αμέσως με τη έξαση κινημένο μάτι της, όπως πρόσεξε επίσης πως δε φορούσε βέρα.

—Πώς σε λένε; τη ρώτησε.

—Κριστίν, Μορέλ...

—Και πού μένεις;

—Στο ξενοδοχείο "Ολερέτ", στο Μονπερνά.

—Κάθισε, Κριστίν. Γιατί δεν ήρθες στο γραφείο της "Επιτροπής";

—Σας ζητώσα, αλλά μου είπαν πως δεν ήρξατε εκεί.

—Από πότε χρονολογείται η κατάστασή σου;

—Εδώ και τέσσερες μήνες, κυρία.

—Ξέρεις ποιος είναι ο πατέρας του παιδιού που περιμένεις;

—Από καιρό πολύ δεν τον βλέπω πιά. Δε βρίσκεται τώρα στο Παρίσι.

—Το ξέρει πως θα γίνη πατέρας;

—Αυτό δε θα ωφελούσε σε τίποτα, κυρία. Είν' αρραβωνιασμένος από χρόνια με άλλη γυναίκα. Εκείνος είναι πλούσιος, εκείνη είναι πλούσια.

—Μίλησες γι' αυτό το ζήτημα στην οικογένειά σου;

—Δε θα ωφελούσε σε τίποτα, ξανάπε η Κριστίν. Είναι οικογένεια πλούσια και ζή ο' ένα πολυτέλες μέγαρο στο Παρίσι.

—Θα πρόπη, ωστόσο, παρατήρησε η κοντέσσα, να σε φροντίσει, να βρή μία λύσι...

—Με ποιά τρόπο; ρώτησε η Κριστίν.

—Μα, νομίζω, πως, αφού αγαπίστε, ένας τρόπος υπάρχει: ο γάμος. Τον περασμένο χρόνο, η "Επιτροπή" μας βοήθησε πολλά κορίτσια και τα αποκατέστησε. Δεν σκέφτεσαι πως πρέπει να αγωνιστείς και συ γιά το παιδί σου; Πρέπει να πας να βρης αυτούς τους ανθρώπους. Πού μένουν;

—Στο μουσαμάρ Σαιν-Ζερμαίν...

—Μα τότε δεν είναι μακριά από δω. Θαίνασαι θαρραλέο κορίτσι. Πήγαινε να βρης τον πατέρα του και να μιλήσας μαζί του.

—Δεν έχει πατέρα από χρόνια, ζή μόνο η μητέρα του...

—Μίλησε τότε της μητέρας του...

—Μάλιστα, κυρία κόμπωσα, αυτό κάνω ακριβώς αυτή τη στιγμή, είπε η Κριστίν, κυττάζοντάς την στα μάτια.

—Οχι... οχι... φέλλισε η κόμπωσα Λακρόν, δεν είναι δυνατόν... δεν είναι ο Άνρү.

—Αυτός είναι, κυρία. Κι' αλήθεια, πού είναι τώρα ο Άνρү; ρώτησε η Κριστίν.

—Στις Κάννες, εδώ και τρεις μήνες...

—Ακριβώς, πανε τρεις μήνες από τότε, έζηγνος η Κριστίν.

—Ο! οχι! οχι! ο γυιός μου! Είχε σκέσεις μαζί σου; έκανε μ' απελπισία η κόμπωσα. Το παιδί που περιμένεις είναι δικό του;

—Μάλιστα, δικό του. Τι περιμένετε λοιπόν; φώναξε η Κριστίν.

—Τώρα πού τα ξέρετε όλα, πρέπει να του γράψετε νάρθη από τις Κάννες, να χαλάσει τον αρραβώνα του με την πλούσια Άμερικανή, να είναι μαζί του. Τι περιμένετε γιά να του πείτε πως πρέπει να με παντρευτεί;

—Στάσου... στάσου... φιδύρισε η κόμπωσα. Ο Άνρү είναι αρραβωνιασμένος...

—Μα δεν είσαι του λόγου σου, είπε τώρα περιφρονητικά η Κριστίν, μιλώντας της στον ενικό. Η πρόεδρος της "Επιτροπής" που βοηθεί τα παραστρατημένα κορίτσια να βρουν τον ίσιο δρόμο; Δεν μου είπες πως τον περασμένο χρόνο αποκαταστάθηκε ένα σωρό κορίτσια;

—Μα δεν καταλαβαίνεις, είπε η κόμπωσα, πως ο γάμος αυτός του Άνρү είναι όλο του το μέλλον; Τι θέλεις να κάνω;

—Κι' εγώ τι θέλεις να κάνω; απάντησε η Κριστίν.

—Θ' αποκτήσω ένα παιδί. Τι θα του πω σά με ρωτήσω ποιος είναι ο πατέρας του; Τι θα κάνω στο Παρίσι μ' ένα παιδί; Είμαι δέκα εφτά χρονών, κυρία μου. Τι θα κάνω; Τι πρέπει να κάνω; Δεν μου το λες του λόγου σου, κυρία κόμπωσα;

—Μα γιατί θέλετε να παραιτηθίτε απ' το έργο σας; ρώτησε ύστερ' από λίγες ημέρες η Άννα, η διευθύντρια του γραφείου, την κόμπωσα Αντζελίνα Λακρόν.

—Κουράστηκα πιά, Άννα...

—Θα είναι μεγάλη απώλεια γιά την "Επιτροπή". Α! έμαθα γιά το γάμο του γυιού σας. Ήταν μία ωραία τελετή, όπως έγραψαν οι εφημερίδες. Το ταξίδι του μέλιτος πήγαν να το απολαύσουν στη Νότιο Άμερικη. Θα εγκατασταθούν εκεί;

—Μα νομίζω ναι, φιδύρισε εκείνη.

—Ευχομαι ν' αλλάξετε γνώμη, κυρία κόμπωσα.

—Δεν το πιστεύω, Άννα. Κουράστηκα πιά.

Και τα χρόνια πέρασαν...

Οι δύο άντρες ήταν στο μπάρ κι' έπιναν. Ο ένας ήταν σωματωδής, ρωμαλέος, ο άλλος αδύνατος, όλος νεύρα.

—Τη βλέπεις, Πενέ; είπε στο διπλανό του.

—Ξέρεις ποιος είναι ο πατέρας του παιδιού που περιμένεις; ρώτησε την Κριστίν η κόμπωσα.

—Ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΚΟΜΠΩΣΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Μα γιατί θέλετε να παραιτηθίτε απ' το έργο σας; ρώτησε ύστερ' από λίγες ημέρες η Άννα, η διευθύντρια του γραφείου, την κόμπωσα Αντζελίνα Λακρόν.

—Κουράστηκα πιά, Άννα...

—Θα είναι μεγάλη απώλεια γιά την "Επιτροπή". Α! έμαθα γιά το γάμο του γυιού σας. Ήταν μία ωραία τελετή, όπως έγραψαν οι εφημερίδες. Το ταξίδι του μέλιτος πήγαν να το απολαύσουν στη Νότιο Άμερικη. Θα εγκατασταθούν εκεί;

—Μα νομίζω ναι, φιδύρισε εκείνη.

—Ευχομαι ν' αλλάξετε γνώμη, κυρία κόμπωσα.

—Δεν το πιστεύω, Άννα. Κουράστηκα πιά.

Και τα χρόνια πέρασαν...

Οι δύο άντρες ήταν στο μπάρ κι' έπιναν. Ο ένας ήταν σωματωδής, ρωμαλέος, ο άλλος αδύνατος, όλος νεύρα.

—Τη βλέπεις, Πενέ; είπε στο διπλανό του.

—Ξέρεις ποιος είναι ο πατέρας του παιδιού που περιμένεις; ρώτησε την Κριστίν η κόμπωσα.

—Ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

—Ναι, ο Άνρү, απάντησε η Κριστίν.

—Ο Άνρү; ο γυιός σου; ρώτησε η κόμπωσα.

ΟΙ ΟΥΓΚΟΙ

ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Δεν αποτελούν ανέκκλητη καταδίκη του ασθενούς

Ο έγκεφαλος είναι η έδρα των κέντρων που έφορεύουν στις πράξεις μας, εκούσιες ή ασυνείδητες, καθώς και στις σκέψεις μας, συνειδητές ή ασυνείδητες. Τα κέντρα αυτά συλλέγουν επίσης τις εντυπώσεις μας, είτε προέρχονται από τον έξωτερικό κόσμο, είτε από τον ίδιο τον εαυτό μας, τις επεξεργάζονται, τις ταξινομούν και τις αναποθηκεύουν (μνήμη). Ένας όγκος μπορεί, λοιπόν, να σχηματισθ' ο' οποιοδήποτε σημείο αυτού του πολύπλοκου και εξαιρετικά ευαίσθητου μηχανισμού. Για το λόγο αυτό τα συμπτώματα, με τα οποία ένας όγκος μας κάνει γνωστή την παρουσία του, ποικίλλουν ανάλογα με τη ζώνη όπου έχει αναπτυχθ' την ιδιαίτερη μορφή του κλπ.

Κάθε όγκος, που αναπτύσσεται στον έγκεφαλο, συμπίπτει το πολύτιμο αυτό όργανο, που αντιδρά τότε μ' ένα πρήξιμο. Κι' έπειδή μέσα στον κρανιακό χώρο δεν υπάρχει περιθώριο γιά κανένα ξένο σώμα, εμφανίζεται αμέσως ο πόνος, που γίνεται αισθητός όχι μόνο στο μέρος που έχει χιχθ' αλλά και σ' όλη την περιοχή του κρανίου.

Εκτός από τα νεύρα όργανα που μας βοηθούν στο να εξακριβώσουμε το μέρος όπου βρίσκεται ο όγκος, πολύτιμος δείκτης είναι και οι παρατηρούμενες μεταβολές στα αισθήματα και στις διαθέσεις του ασθενούς. Ξέρουμε π. χ. ότι τα διανοητικά και τα συναισθηματικά κέντρα βρίσκονται στο πρόσθιο μέρος του έγκεφάλου, δηλ. στους μετωπικούς λοβούς. Αν λοιπόν αυτές τις λειτουργίες εμφανισθ' αλλοίωσι, θα είναι λογικό να υποθέσουμε ότι ο όγκος βρίσκεται στην αντίστοιχη ζώνη του έγκεφάλου. Έχουν παρατηρηθ' π. χ. περιπτώσεις μητέρων, που λάτρειαν τα παιδιά τους και πού, ξαφνικά, γίνονταν αδιάφορες γι' αυτά ή ξεσπούσαν σε ακαριαίους θυμούς ή αντίθετα κυριεύονταν από παιδιαστική χαρά. Αν συντρέχουν και άλλα ειδικά συμπτώματα, θα είναι λογικό να υποθέσουμε ότι πρόκειται γιά έγκεφαλικό όγκο, που βρίσκεται στο εμπρόσθιο μέρος του έγκεφάλου.

Την ίδια υπόθεση θα πρέπει να κάνω και γιά έναν άνθρωπο που χάνει γιά μερικά λεπτά τη μνήμη του ή δεν έχει πιά όρεξη γιά μία εργασία που αγαπούσε πρίν.

Σε άλλες περιπτώσεις οι ασθενείς γίνονται ξαφνικά, ακοίνοι ή κυριεύονται από αλλόκοτες όρεξεις, που είναι τελείως αντίθετες με τον προηγούμενο χαρακτήρα τους.

Η κρανιακή περιοχή είναι εξ' άλλου το κέντρο της όρασης, της ακοής και της όσφρησης και επί πλέον έφορεύει στις εκούσιες πράξεις μας. Ένας όγκος σ' αυτή την περιοχή έχει λοιπόν, άμεσο αντίκτυπο στις αντίστοιχες λειτουργίες. Έτσι ένας ασθενής παθαίνει π. χ. κρίσεις άσασίας ή δεν φαίνεται να καταλαβαίνει εκείνο που του λέμε. Άλλος νομίζει ότι αισθάνεται περιέργες όσμες ή ότι ακούει ήχους καμπάνας, βημάτων, μουσικής κλπ. Άλλος βλέπει ευχάριστα ή τραγικά θεάματα. Σε άλλον ακόμη ή ασθενεία εκδηλώνεται με συσπάσεις των χεριών ή των ποδιών κλπ.

Αν εξαίρεσας, όμως, αυτές τις κρίσεις ή τις παραισθήσεις, όλη ή άλλη ζωή του ασθενούς κυλάει ομαλά.

Όταν ο όγκος έχη την έδρα του στην υπόφυση, είναι δυνατόν επίσης να προκληθ' στον πάσχοντα ώσιμένες μορφολογικές μετατροπές.

Έτσι π. χ. ένας ασθενής αρχίζει, ξαφνικά, να πάσχει ή μια νέα βλέπει το σώμα της να σκεπάζεται από ένα πυκνό τρίχωμα.

Σε άλλες περιπτώσεις το χέρια γίνονται πελώρια, το πρόσωπο παραμορφώνεται κλπ.

Οι όγκοι του έγκεφάλου διαταράσσουν τη λειτουργία όλοκλη-

Ένας όγκος που εξήχθη από τον έγκεφαλο ασθενούς, έπειτα από χειρουργική επέμβαση.

ρου του οργανισμού και γ' αυτό είναι εύκολο ν' απατηθ' ο μη ειδικός ιατρός.

Σε πολλές περιπτώσεις π. χ. τα συμπτώματα των μοιάζουν με εκείνα του έλκους του στομάχου, της έγκεφαλικής μαλακνωσης, διαφόρων νευρώσεων, μιάς διαταραχής της ούροδου κύστεως κλπ. Ένας ειδικός γιάτρος, όμως, όταν διαθέτη και τα απαιτούμενα διαγνωστικά μέσα, δεν είναι δυνατόν ν' απατηθ' ποτέ.

Είναι αυτονόητο ότι ή έγκαιρη διάγνωση των όγκων του έγκεφάλου αποτελεί πάντοτε την απαραίτητη προϋπόθεση της θεραπείας των.

Οι ακατάσχετοι έμετοι, οι ίσχυροι πόνοι που εκτείνονται σ' όλη την περιοχή του κρανίου, οι σπασμοί κλπ. φανερώνουν ότι ο όγκος έχει προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό.

Οι έλπίδες θεραπείας είναι τότε πολύ μικρότερες, παρά αν ή διάγνωση γιν'ται κατά τα πρώτα στάδια της ανάπτυξεως του όγκου.

Η ραδιογραφία αποδίδει σε πολλές περιπτώσεις εξαιρετά αποτελέσματα στη διάγνωση των έγκεφαλικών όγκων.

Γιά τον

Ένα όνειρο στο ξεροπήγαδο

Το έφιαλτικό όνειρο που προδίδει το δολοφόνο

ΤΟ πρωί εκείνο, η γυναίκα του Άγγλου πάστορος Γκόρντον Τόμπι είπε στον άντρα της, κατάκλημη κι αναστατωμένη: «Ονειρεύτηκες απόψε τον Έρικ...» «Ό, ήταν τρομερό! Είδα πώς κειτόταν νεκρός στο βάθος ενός πηγαδιού, μισοχωμένος σε μία τρύπα, με μία μεγάλη πλάκα από πάνω του, ψηλά!»

«Έχουν κλονισθή τα νεύρα σου, της είπε ο άντρας της προσπαθώντας να την καθησυχάσει. «Ο γιος μας θα γυρίσει μία μέρα, θα το δεις!»

Ήταν οκτώβριος του 1922. Έδώ και έξη μήνες δέ, ο Έρικ Τόμπι, ο νέος και όμορφος γιος του πάστορος, είχε φύγει και δεν έδωσε σημεία ζωής.

Οι γονείς του τον αναζητούσαν σπίτι του, στο Λονδίνο, και βρήκαν τα γραμμάτια τους όλα μαζεμένα εκεί, κλειστά ακόμα.

Σαν να μην έφτανε δε αυτό, η μητέρα ξαναείδε το φοιτητικό όνειρο, κι άλλες πολλές φορές... Ονειρεύτηκε πώς η πλάκα σκέπαζε το στόμιο ενός πηγαδιού, σε κάποιο αγρόκτημα, και πώς το πτώμα του γιου της βρισκότανε στο βυθό του πηγαδιού εκείνου...

Ο έφιαλτης ξαναγύριζε επίμονα στον ύπνο της, κάθε νύχτα, επί ολόκληρους μήνες!

Τέλος, ο πάστορ αποφάσισε να πάρει στα σοβαρά αυτό το όνειρο που βασάνιζε τη γυναίκα του. «Άφισε λοιπόν το σπίτι του, στο Λίτλ Φιού-τού-Θέφφοντσαϊρ, και πήγε στο Λονδίνο, σκοπεύοντας να ψάξει με κάθε μέσον για το γιοί του.

Ρώτησε στα καταστήματα και στα ρεστοράν, γύρω απ' το σπίτι του Έρικ. Αποτάθηκε συγχρόνως στη Σκωτίαλντ Γουάρντ, με τόση επιμονή, ώστε τον βαρέθηκαν πια οι αστυνομικοί.

Του κάκου του λέγανε πώς είχε αδικό ν' ανησυχί για τη ζωή του γιου του. Γιατί μία έρευνα τους είχε αποκαλύψει πώς ο Έρικ Τόμπι είχε αποσυρεί 1.350 λίρες απ' τον τραπεζιτικό λογαριασμό του, στο διάστημα του καλοκαιριού. Είχε εισπράξει αυτά τα χρήματα με τσέκ εξαργυρωμένα στο Παρίσι. Δεν ήταν δε δύσκολο να συμπεράνει κανείς πώς τα είχε κατασπαταλήσει σε γλέντια, στη γαλλική πρωτεύουσα, και πώς γι' αυτό ντρεπότανε να ξαναπαρουσιαστή στους γέροντες γονείς του.

Όστόσο, το όνειρο της μητέρας του συνεχιζόταν, με την ίδια επιμονή.

Τέλος, ο πάστορ ανακάλυψε κάποιο ίχνος: «Ένας κούρέας θυμάται καλά τον Έρικ, καθώς κι ένα φίλο του, ονόματι Έρνεστ Ντάυερ, που κατοικούσε σε μία φέρμα του Κένλεϊ.

Ο γέρος πάστορ πήγε άμέσως στο μέρος αυτό. Οι εντόπιοι τον κούτασαν, παραξενημένοι, όταν τους ρώτησε για τη φέρμα. «Άρχισε δε να καταλαβαίνει το λόγο, όταν είδε πώς επρόκειτο για ένα εγκαταλειμμένο κτήμα, πνιγμένο στ' αγριόχορτα, μ' ένα κτίριο στο βάθος του, κατεστραμμένο από πυρκαγιά.

Ρωτώντας δεξιά κι αριστερά, βρήκε επιτέλους μία πιθανή εξήγηση της εξαφανίσεως του γιου του: «Ο Τόμπι κι ο Ντάυερ είχαν συνεταιρισθή κι είχαν μεταβάλει τα φέρμα εκείνη σε σταύλο αλόγων ιπποδόμων. Ο πρώτος είχε συνεισφέρει τα απαιτούμενα χρήματα κι ο δεύτερος την πείρα του.

Ο Ντάυερ στοιχημάτισε κάποτε όλα τα λεφτά του σ' ένα άλογο και κέρδισε 15.000 λίρες. Δεν άργησε όμως να τα σπαταλήσει όλα στα νυκτερινά κέντρα του Λονδίνου. Ύστερα, η επιχείρησή των σταύλων άρχισε ν' αψιχώνεται... ώσπου μία μέρα καταστράφηκεν όλα από μία πυρκαγιά.

Σταύλος και αλογα ήταν ασφαλισμένα. Αλλά η ασφαλιστική εταιρεία αρνήθηκε να πληρώσει, όταν ένας επιθεωρητής της βρήκε δυο-τρία άδειασα δοχεία της βενζίνης μέσα στο καμένο κτίριο... Ο Ντάυερ κι ο Τόμπι θεώρησαν φρονιμότερο να μην επιμείνουν. Από τότε, χάθηκαν κι οι δυο τους.

Κοντά στο εγκαταλειμμένο κτήμα κατοικούσε μία γυναίκα, που συζούσε προηγουμένως με το Ντάυερ. Αυτή βεβαίως τον πάστορα πώς ο Ντάυερ είχε σκοτώσει σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, στη Γαλλία, και πώς ο Τόμπι της είχε στείλει τότε 60 λίρες, που βρήκε πάνω στο φίλο του. Το γράμμα του είχε ημερομηνία του Ιουλίου του 1922, φαινότανε δε έντελως κανονικό. Αλλά ο πάστορ Τόμπι υποπτεύθηκε πώς ήταν πλαστό.

Αυτό τον έκανε ν' υποψιασθή πώς ο γιος του είχε πεθάνει, και πώς ο Ντάυερ βρισκότανε στη ζωή... Ξαναπήγε λοιπόν στη Σκωτίαλντ Γουάρντ και παρακάλεσε τους αστυνομικούς να κάνουν μία έρευνα στο κτήμα. Εκείνοι του έκαναν τη χάρη.

Ανακάλυψαν σε μία γωνιά της αυλής δυο πλάκες, που σκέπαζαν δυο αχρηστευμένους βόθρους. Τους άδειασαν, αλλά δεν βρήκαν τίποτα μέσα.

Ανασήκωσαν τους ώμους τους κι έτοιμάζονταν να φύγουν, όταν ένας απ' αυτούς βρήκε και μία τρίτη πλάκα, κρυμμένη κάτω από κάτι ψηλά χορτά. Αυτή σκέπαζε ένα ξεροπήγαδο, γεμάτο με πέτρες και χώματα. Το άδειασαν κι αυτό... και βρήκαν στο βάθος του ένα ανθρώπινο σκελετό!

Τα υπολείμματα των ρούχων του, το ρολόι του και τα χρυσά σφραγίσματα των δοντιών του βοήθησαν στην αναγνώρισή του: Ήταν του Έρικ Τόμπι! Οι τρύπες από χοντρά σκαγιά, που υπήρχαν στο πίσω μέρος του κρανίου του, έδειχναν καθαρά πώς είχε δολοφονηθή. Η μακάβρια αυτή ανακάλυψη έγινε στις 12 Σεπτεμβρίου 1923, σχεδόν ένα χρόνο μετά το πρώτο όνειρο της κ. Τόμπι. Έξακριβώθηκε δε από διάφορα στοιχεία ότι το έγκλημα είχε γίνει τον Απρίλιο του 1922, έφτα μήνες δηλαδή πριν αρχίσει ο έφιαλτης της μητέρας...

Σίγουρα, ο Ντάυερ είχε σκοτώσει το συνέταιρό του. Πράγματι, η «γυναίκα» του κατέθεσε πώς τον είχε δει από μακριά μία νύχτα του περασμένου καλοκαιριού, να ρίχνει κάτι μέσα στο ξεροπήγαδο.

Πού βρισκόταν όμως τώρα; Μία έρευνα αποκάλυψε πώς ήταν πια κι αυτός νεκρός. Πραγματικά, το Νοέμβριο του 1922, η αστυνομία του Σκάσπορ είχε καλέσει κάποιον Τζέιμς Φιτζζιμόντ, για να τον ανακρίνει για κάποια άσημαντη υπόθεση. Ένας αστυνομικός πήγε να τον πάρει απ' το σπίτι του. Εκείνος τράβηξε τότε ξαφνικά ένα ρεβόλβερ και τινάζει τα μυαλά του!

Ήταν ο Ντάυερ, κι είχε νομίσει πώς η αστυνομία πήγε να τον πιάσει επειδή είχε ανακαλύψει το πτώμα του Έρικ Τόμπι. Αυτός είχε εισπράξει τις 1350 λίρες, στο Παρίσι, με πλαστογραφημένα τσέκ του θύματός του. Ύστερα είχε ξαναγυρίσει στην Αγγλία, με το ψευδώνυμο Φιτζζιμόντ.

Η ημέρα που αυτοκτόνησε, ήταν η 16η Νοεμβρίου 1922. Ύστερα από δυο-τρεις νύχτες, είχε δη το πρώτο έφιαλτικό όνειρό της η μητέρα του δυστυχισμένου Έρικ Τόμπι.

Άραγε, ήταν ένα μήνυμα του φονιά, μέσα απ' τον τάφο του;...

Τα μυρμήγκια

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η τρομακτική περιπέτεια μις Άμερικανίδας στην Αφρική.

ΜΕΣΑ στα όχθια χρόνια που έζησε στην Αφρική, η Άμερικανίδα Άννα Πούτναμ είχε την ευκαιρία να ζήσει δυνατές συγκινήσεις και απίστευτες περιπέτειες, που μαζί με έντυπώσεις από τη ζωή των Ιθαγενών και των ζώων της ζούγκλας, τις περιγράφει σε ένα βιβλίο της.

Αλλά, από όλες τις περιπέτειές της, δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσει την ημέρα που βρέθηκε αντιμέτωπη με τα γνωστά σαρκοβόρα μυρμήγκια της Αφρικής, που το πέρασμά τους σημαίνει ολοκληρωτική καταστροφή κάθε ζωντανού οργανισμού, που θα βρεθί στο δρόμο τους.

Από τους πρώτους μήνες που έφθασα στο χωριό Έπουλου των Πυγμαίων, για να βοηθήσω τον άνδρα μου Πάτ στην επιστημονική του εργασία, γνώρισα τα σαρκοβόρα αυτά μυρμήγκια και φρόντιζα φυσικά να αποφεύγω κάθε συναντησι μαζί τους — γράφει η Άννα Πούτναμ.

Ο άνδρας μου αύξησε την αδημία και το φόβο μου γι' αυτά, όταν μου αφηγήθηκε ότι οι Άλτεκοί που ήθελαν να θυσιάσουν στους θεούς τους, έφιναν το θύμα τους δεμένο σε ένα σημείο από όπου έπρόκειτο να περάσει μία στρατιά από μυρμήγκια του θανάτου. Όταν πια έφευγε και το τελευταίο μυρμήγκι, το μόνο που άπομένε από το θύμα ήταν ο σκελετός του, έντελως απείραχτος αλλά χωρίς ίχνος κρέατος.

Παρ' όλο που είναι μικρά και σχεδόν ακίνδυνα όταν είναι μόνα τους, τα έντομα αυτά γίνονται μία θανάσιμη απειλή όταν συγκεντρώνονται σε μεγάλες ομάδες και διαδίδουν σαν μία ατελείωτη και πειθαρχημένη φάλαγγα, σκορπίζοντας το θάνατο σε κάθε τι ζωντανό που θα βρεθί στο δρόμο τους.

Η εμφάνισι μις τέτοιας στρατιάς τρέπει σε άτακτη φυγή και τα πιο άγρια θηρία, που δεν τολμάνε να αντιμετωπίσουν έναν τόσο επικίνδυνο έχθρο.

Το μόνο που μπορεί να την αναχαιτίσει και να την αναγκάσει να αλλάξει διεύθυνσι, είναι η φωτιά και το νερό. Τίποτ' άλλο δεν φέρνει αποτέλεσμα.

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, συνεχίζει η Άννα Πούτναμ, είχα αφήσει να κοιμηθώ, για να τελειώσω την αλληλογραφία μου. Ένας συνεχής θόρυβος, από γρατσουνιές ακουγόταν στη στέγη του δωματίου μου — που ήταν σκεπασμένη με ξερά φύλλα — και σηκώνοντας τα μάτια μου, είδα έναν σκορπιστό νά πέφτη από το ταβάνι και να κατευνθίνεται προς την έξοδο.

Στο φως της λάμπας, το μάτι μου πήρε μερικά μικροσκοπικά έντομα, που έπεσαν κι' αυτά από το ταβάνι, αλλά δεν έδωσα σημασία.

Περισσότερο μου έκανε εντύπωσι η αδικαιολόγητη ανησυχία που έβλεπα στη στάσι του σκύλου μου και του μικρού χιμπάτζι, που ήταν κλεισμένοι σε ένα κλουβί. Σε λίγο μάλιστα, η ανησυχία τους έγινε ολοφάνερος τρόμος, που εκδηλώθηκε με ούρλιαχτά και κραυγές.

Δεν πρόλαβα να σκεφθώ τίποτα παραπάνω. Ένας Ιθαγενής υπηρέτης του άνδρός μου μίληξε ξαφνικά στο δωμάτιό μου και φώναξε τρομοκρατημένος:

— Κυρία, βγίτε γρήγορα από το σπίτι! Τα μυρμήγκια έρχονται κατά δώ!..

Αστραπιαία κατάλαβα τί είχε προκαλέσει τον τρόμο των ζώων. Οι προπομπή μις στρατιάς μυρμηγκιών του θανάτου είχαν φθάσει στο σπίτι, που σε λίγο θα ήταν γεμάτο από τα αδηφάγα αυτά έντομα.

Ερρίξα απάνω μου μία ρόμπα και πετάχθηκα έξω στο δρόμο, σφυρίζοντας στο σκύλο μου να με ακολουθήσει.

Σε λίγο βρισκόμουν ασφαλισμένη μπροστά σε μία καλύβα Ιθαγενών και στο φως των φαναριών παρακολουθούσα τον Πάτ και τους Ιθαγενείς να βγάλουν από το σπίτι τα ζώα που είχαμε για μελέτες και να τα μεταφέρουν σε ασφαλισμένο μέρος.

Το κύριο σώμα των επιδρομέων δεν είχε φτάσει ακόμα στο σπίτι, αλλά από την πορεία που ακολουθούσαν φαινόταν ότι πήγαιναν για εκεί.

Ρώτησα τον άνδρα μου γιατί δεν ανάψαμε μία φωτιά γύρω από το σπίτι, ώστε να τους απομακρύνουμε.

— Δεν έχουμε καιρό, μου είπε βιαστικά. Άλλωστε, αν αλλάξουμε την πορεία τους, υπάρχει φόβος να κατευθυνθούν στο νοσοκομείο.

Προκειμένου λοιπόν να βάλουμε σε κίνηση τους άρρώστους του μικρού νοσοκομείου, ήταν προτιμότερο να αφήσουμε τα μυρμήγκια να

μπούν στο σπίτι. Ο Πάτ έτρεχε εδώ κι' εκεί και παρακολουθούσε την πορεία της στρατιάς. Έκατομμύρια μυρμήγκια άρχισαν να ανεβαίνουν τον ξύλινο φράχτη του κήπου και προχώρησαν προς το σπίτι.

Παρακολουθούσα κι' εγώ την πορεία τους και σκεπτόμουν ότι προχωρούσαν γρηγορότερα από ότι μπορούσα να φαντασθώ, όταν μέσα στην όχλησγασία ξεχώρισα τις απειλημένες κραυγές του μικρού χιμπάτζι, που ήταν κλεισμένος στο κλουβί, μέσα στο δωμάτιό μου.

Θυμήθηκα όσα είχα ακούσει για την αδηφάγα των μυρμηγκιών αυτών και ένιωσα επιτακτική την ανάγκη να σώσω το δυστυχ ζώο από τις θανατηφόρες δαγκάνες τους. Χωρίς να σκεφθώ τί κάνω, έτρεξα στο σπίτι και μπήκα στο δωμάτιό μου. Καθώς πλησίαξα στο κλουβί του χιμπάτζι, που ούρλιαζε ανατριχιαστικά και χτύπαγε τα ξύλινα κράκελα για να ελευθερωθί, ένιωσα στις άκρες των ποδιών μου το πρώτο διαπεραστικό τσίμπημα, που το ακολουθούσαν και άλλα.

Επιστρατεύοντας όλες τις δυνάμεις μου, άνοιξα την πόρτα του κλουβιού και έβγαλα μέσα το χέρι μου. Στο δέρμα μου ένιωθα τώρα δεκάδες μικροσκοπικά πόδια να περπατάνε και τα όδυνάρα τους ταίπιζαμνα μου θύμισαν ότι αν έμενα εστω και ένα λεπτό εκεί μέσα, τα άπαίσια έντομα θα γέμιζαν το σώμα μου και θα με κατέτρωγαν.

Αρπάξα το χιμπάτζι από το λαιμό και πετάχθηκα μαζί του έξω από το σπίτι. Πίσω μου άκουγα τον άπαίσιο θόρυβο που έκαναν εκατομμύρια μυρμήγκια, καθώς περπατούσαν μέσα στο δωμάτιο, πάνω στους τοίχους, στην όσα στο δωμάτιο, και ένα λεπτό εκεί μέσα, τα άπαίσια έντομα θα γέμιζαν το σώμα μου και θα με κατέτρωγαν.

Καθώς έτρεχα, τα μυρμήγκια τινάχθηκαν και έπεσαν από τα πόδια μου.

Αλλά η ανάνησι της έσπαψι πους με το δέρμα μου, μου έφερε ζάλη και έμετο και λιποθύμησα...

Επί δύο ολόκληρες ώρες, τα άπαίσια αυτά έντομα τριγύριζαν μέσα στο σπίτι μου, σάν κήπο και στις βεράντες. Και μόνο όταν έρευνησαν μεθοδικά και την τελευταία γωνία, συννεύσαν την άσταμάτητη πορεία τους και χάθηκαν στο διπλανό δάσος.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα στο νοσοκομείο, που ευτυχώς είχε μείνει απείραχτο. Όταν την άλλη μέρα ξαναγύρισα στο σπίτι μου, τίποτα δεν φάνερωνε την επίθεσι της στρατιάς των μυρμηγκιών.

Τα μόνα σημάδια που μαρτυρούσαν το πέρασμά τους, ήταν ένα άδειο δοχείο και μία μάρκα των Ιθαγενών. Την προηγούμενη νύχτα, το δοχείο ήταν γεμάτο με λάδι, αλλά τώρα ήταν έντελως άδειο, σαν να το είχε καθαρίσει κάποιος προσεκτικά. Από τη μάρκα, έλειπε ένα ολόκληρο κομμάτι, στυγμένο με δέρμα λεοσπαρδάλεως.

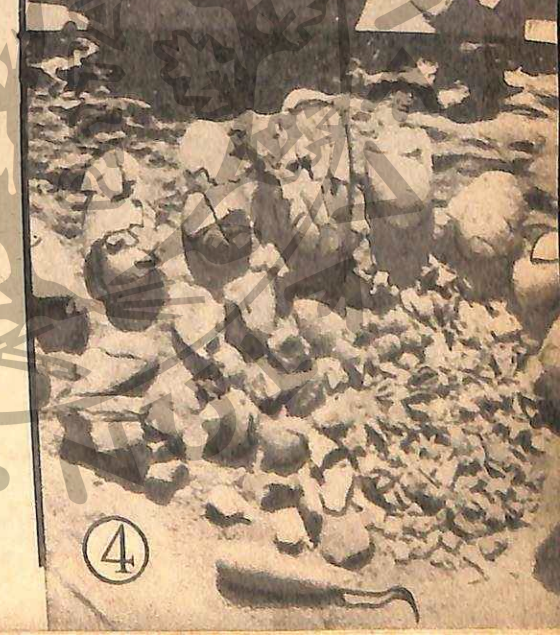
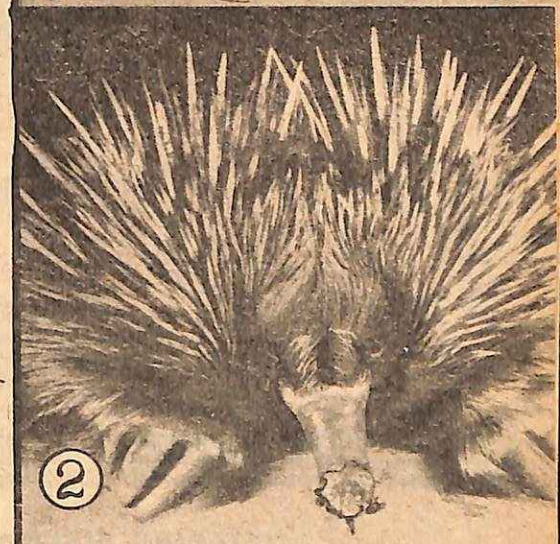
Από τότε, έχει περάσει πολλός καιρός. Αλλά ακόμα νύχτες ξυπνάω τρομαγμένη, μετά από ένα έφιαλτικό όνειρο, όπου μια ατελείωτη στρατιά από τα μυρμήγκια του θανάτου περπατάνε πάνω από το σώμα μου!...

Τρία ενδιαφέροντα ανοικτάκια μοντελάκια που λανσάρουν τρεις μεγάλοι Οίκοι μόδας της Ρώμης. Πρόκειται εξ' αριστερών προς τα δεξιά για ένα μεταξωτό φόρεμα με κόκκινα και λευκά κεντήματα του οίκου Γκατινόνι, ένα κομψό ταγιέρ του οίκου Μπατιλάτσι και ένα βαμπεακρό φόρεμα του οίκου Μινγκολίνι με ευρύχωρο μολερό από το ίδιο ύφασμα.

Το φοβερό αυτό άγκυρωτό τέρας δεν είναι παρά ένας ακίνδυνος μυρμηγκοφάγος της Αυστραλίας, που έφτασε προ ημερών στην Κοπεγχάγη για να κλειστή στο Ζωολογικό Κήπο της πρωτεύουσής της Δανίας. Το φιλήσυχο αυτό ζώο χρησιμοποιεί τα άγκυρά του μόνο για άμυνα, τρέφεται δε αποκλειστικά από μυρμήγκια κι' έχει ιδιαίτερη αδυναμία στα αυγά τους.

Η χαριτωμένη Άγγλιδα ηθοποιός του κινηματογράφου Ντόουν Άνταμς, που παντρεύτηκε προ έτων τον Ιταλό πρίγκηπα Βιττόριο Μάσιμο, εξακολουθεί να είναι έρωτευμένη με τον άνδρα της και λατρεύει κυριολεκτικά το μικρό της Ντικ, με τον οποίο παίζει στη φωτογραφία μας. Μετά το γάμο της η Ντόουν Άνταμς δεν εγκατέλειψε τον κινηματογράφο. Όπως έδηλωσε όμως η ίδια ο πιο σημαντικός ρόλος γι' αυτήν είναι ο ρόλος της σύζυγου και μητέρας. Γι' αυτό και δεν αναλαμβάνει να ποιήσ σε φιλμ παρά μόνοχά όταν βεβαιωθεί πώς η εργασία της δεν θα την παρεμποδίσει στην εξάσκηση των συζυγικών και μητρικών καθηκόντων της.

Αυτή είναι η φωλιά ενός «Πρωτοκράτορος» δεινοσαύρου με κέρατο, η οποία ανακαλύφθηκε πρόσφατα στην Μογγολία και εστάλη στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας της Νέας Υόρκης. Εκτός από τον Ιχθυόσαυρον, όλα ανεξαίρετως τα προϊστορικά megathiria αναπαράγοντουσαν με αυγά, όπως τ' ανώτερω.

Τον είχε δει από μακριά να ρίχνει κάτι μέσα στο ξεροπήγαδο...

Προπορεύταν ή Λιζέτ μ' ένα κροπίνγιο κι' ακολουθούσε ό δούκας με τη φίλη της βασιλισσας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟ τό βράδυ δινόταν μία μεγάλη δεξίωση στο Λούβρο. Όλοι περιμεναν να ίδουν τον έκτακτο άποσταλμένο του βασιλιά της Άγγλιας. Ο τελετάρχης που βρισκόταν στην πόρτα φώναζε σε κάποια στιγμή:

—Ο αυθέντης μου Γεώργιος Βιλλιέ, δούτς του Μπάκινγχαμ, άρχιθαλαμηπόλος και αυλάρχης της αυτού βρετανικής μεγαλειότητας, άρχιναύαρχος, φύλας των πέντε λιμένων, πληρεξούσιος υπουργός, γενικός τοποτηρητής των βασιλείων της Άγγλιας, της Σκωτίας και της Ίρλανδίας.

Ο δούκας προχωρούσε με άργό και μεγαλόπρεπο βήμα, ακολουθούμενος από μερικούς Άγγλους ευγενείς.

—Θεέ μου, τί ώραίος πού είναι!...
—Σωστός Αδωνις!
Οι κυρίες επί των τιμών δέν ήξεραν πώς να εκφράσουν τό θαυμασμό τους.

Καθισμένος στο χρυσοστόλιστο θρόνο του, ό Λουδοβίκος 13ος κύτταζε με ζήλεια, με μίος ίσως τον άνθρωπο αυτό για τον όποιον οι φήμες έλεγαν πως ήταν παράφορα έρωτευμένος με τη βασιλισσα της Γαλλίας. Πλάι του, ή Άννα, ή Αυστριακή άγωνιζόταν να κρύψη τη συγκίνησή και την ταραχή της.

Ο δούκας του Μπάκινγχαμ φορούσε ένα εσώκαρδιο από λευκό σάτεν, κεντημένο με χρυσάφι και πάνω απ' αυτό μία έφαρμωστή ζακέττα από γκρενά βελούδο. Τό στήθος του ήταν καταστόλιστο από παράσημα και πολύτιμα πετράδια. Ένας μεγάλος μανδύας από νκριζό βελούδο σκέπαζε τους ώμους του κι' έδινε μία βασιλική και στις κινήσεις του.

Αυτός ό μανδύας ήταν στολισμένος από πάνω ως κάτω με μικρά μαργαριτάρια, που μολίς συγκοιτώνταν με μία λεπτότατη κλωστή. Έτσι, σε κάθε βήμα που έκανε ό δούκας, μερικά απ' αυτά έφταναν από τη θέσι τους κι' έπεφταν στο πάτωμα. Μερικοί αλκικοί έτρεξαν να τά μαζέψουν και θέλησαν να του τά ξαναδώσουν.

—Σας παρακαλώ να τά κρατήσετε για ένθύμιο, τους είπε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

Η πρώτη που κατάκτησε, όταν έφτασε στο Παρίσι, ήταν ή έμπιστη φίλη της βασιλισσας Άννας της Αυστριακής, ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Απ' αυτήν έλπιζε τώρα ότι θάφτανε και στη βασιλισσα.

—Θα της πείτε ότι δέν ήρθα στο Παρίσι παρά γι' αυτήν και μόνο, παρακάλεσε τη δούκισσα.

Της χάρισε συγχρόνως ένα διαμαντένιο κολλιέ, που άδειζε τουλάχιστον εκατό χιλιάδες λίβρες και της έδωσε δυό χιλιάδες πιστόλες για να όργανώσει μία γιορτή στο μέγαρό της.

Ε' αυτή τη γιορτή ό δούκας του Μπάκινγχαμ είχε την ευκαιρία να πλησιάσει την Άννα την Αυστριακή και να της μιλήσει.

Η βασιλισσα τον έβλεπε διαρκώς μπροστά της, αλλά πάντα με διαφορετική αμείση. Την υποδέχτηκε στην είσοδό του με γάρου της δούκισσας ντε Σεβρέζ σαν θαλαμηπόλος, της πρόφερε λουλούδια στον κήπο σαν κήπουρος, της είπε τη μοίρα της ντυμένης σαν άστρολόγος, χόρεψε μαζί της μεταμφιεσμένος σε Μογγόλο.

Τού κάκoi οι κατάσκοποι του καρδινάλιου Ρισελιέ έφταναν να ανακαλύψουν τον Άγγλο ευπατρίδη. Ο δούκας του Μπάκινγχαμ έμφανίστηκε με τό άλλεπνό του πρόσωπο μόνο κατά τό τέλος της γιορτής, αλλά ή στάση του απέναντι της βασιλισσας ήταν ά-

φογη και κανείς δέν μπορούσε να υποπτευθή τό παραμικρό. Η Άννα ή Αυστριακή δέν είχε μείνει άσυγκίνητη μπροστά στις τόσες εκδηλώσεις του κι' ή δούκισσα ντε Σεβρέζ, έσπασε τό μυαλό της για να βρη με ποίο τρόπο θα κατάφερε να εξασφαλίσει μία μικρή συνάντηση χωρίς μάρτυρες μεταξύ της βασιλισσας και του Άγγλου ευπατρίδη. Αυτή ή συνάντηση δέν μπορούσε να γίνη έξω από τό άνάκτορο. Έπρεπε να βρεθή ένας τρόπος για να πραγματοποιηθή μέσα στο ίδιο τό Λούβρο.

Εκείνο τό βράδυ, λοιπόν, είπε στο δούκα:
—Είσαστε πρόθυμος να μείνετε στο άνάκτορο, όταν τελειώ-

ση ή δεξίωση;
—Άρκει να μπορέσω να τη δω! απάντησε ό έρωτευμένος δούκας.

Πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι αυτό είναι έπικίνδυνο μ' ενδιαφέρει, απάντησε εκείνος.

—Εσάς ίσως όχι... Μά δέν πρέπει να έκτεθ ή βασιλισσα... Γι' αυτό θα εμφανισθώ... σαν φάντασμα...

—Σαν φάντασμα;
—Θα έχετε άκουσει ίσως για τό φάντασμα της Λευκής Κυρίας, που έχει παρουσιασθή πολλές φορές στο Λούβρο... Θα υποδυθώ, λοιπόν, αυτό τό φάντασμα...

Ο δούκας του Μπάκινγχαμ δέν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις.

—Θα φύγετε από τους πρώτους, του είπε ή δούκισσα. Καθώς θα περνάτε από τό μεγάλο διάδρομο, ένα γυναικείο χέρι θα βγη πίσω από ένα παραπέτασμα και θα σας τραβήξ... Οι σύντροφοί σας τότε δέν πρέπει να δείκουν καμμία έκπληξη για την άποτομη εξαφάνισή σας.

Κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ή δούκισσα ντε Σεβρέζ πήγε να πάρη τον Άγγλο ευπατρίδη από τό δωμάτιο, όπου τον είχε άδνηξήσει ή πιστή ακόλουθός της Λιζέτ.

Ο δούκας ήταν τυλιγμένος μέσα σ' έναν όλόλευκο χιτώνα με μεγάλες πτυχές, που είχε μία νεκροκεφαλή στο στήθος κι' άλλη μία στη ράχη. Ένας μυστηριώδης σκούφος συμπλήρωνε την παράξενη άμφιση του.

Δέν μού έτυχε ποτέ να δω τη Λευκή Κυρία και δέν ξέρω αν αυτό τό ντύσιμο είναι του γούστου της, είπε γελώντας ή δούκισσα. Αλλά είμαι βέβαιη πως κι οι πιο άνδρειοι άνάμεσα στους σωματοφύλακες του βασιλιά, θα τό βάλουν στο πόδια, κατατρομαγμένοι, μόλις σας δούν!

Βγήκαν μαζί.
Προπορεύταν ή Λιζέτ κρατώντας ένα κροπίνγιο δυό βήματα πίσω ακολουθούσαν ό δούκας του Μπάκινγχαμ και ή δούκισσα ντε Σεβρέζ.

—Αν συναντήσωμε κανένα, ή Λιζέτ κι' εγώ θα φύγωμε... τον προειδοποίησε ή δούκισσα. Θα μείνετε μόνοι σας και θα πρέπει να φερθήτε σαν άληθινί,

φάντασμα... Μην ξεχάσετε να προσποιηθήτε μερικά άναφυλλετά... Κάνουν μεγάλη έντύπωση...

Δέν συνάντησαν όμως κανένα. Κι' αυτό, γιατί ό διάδρομος που ακολουθούσαν ήταν εκείνος από όπου ό βασιλιάς Λουδοβίκος 13ος πήγαινε στα διαμερίσματα της γυναικας του, πράγμα, ό-σώσο που δέν έκανε ποτέ. Έτσι δέν υπήρχαν φρουροί σ' αυτό τό μέρος.

Εφτασαν, τέλος, στο διαμέρισμα της Άννας της Αυστριακής. Η δούκισσα δείξε στον Μπάκινγχαμ την πόρτα του βασιλικού κοιτώνα.

—Ο θεός μαζί σας, του είπε. Αλλά μην άργήσετε... Έπειτα από μία ώρα αλλάζει ή φρουρά...

Ο δούκας του Μπάκινγχαμ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η φίλη της Άννας της Αυστριακής άνηπομονούσε. Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα.

Ο δούκας έμφανίστηκε έπειτα από λίγο. Φορούσε πάντα τό λευκό χιτώνα του φαντάσματος.

—Όλα έγιναν σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας, του είπε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Αλλά άρνήσατε... Άς δούμε τώρα πώς ήλθ βγήκαν σε λίγο από τα βασιλικά διαμερίσματα την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα της βασιλισσας.

Αλλά δέν βιάστηκε να ξαναβη όπως του είχε συστήσει ή δούκισσα.

Η Ξύνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μολοντί τις πιέζει κι' ό Λαρόκ να μιλήσουν, έφόσον ό άνακριτής τον βεβαιώνει πως είδανε τη σκηνή της δολοφονίας, ή Άνριέτ κι' ή Σουζάν εξακολουθούν να σιωπούν. Τού κάκου τους έξηγει εκείνος ότι με τη σιωπή τους τον ένοχοποιούν περισσότερο. Η Άνριέτ είναι βέβαιη πως παίζει κωμωδία, και κάποια στιγμή του ψιθυρίζει δυό λέξεις που τον κάνουν να καταλάβη πως τον θεωρεί πραγματικά δολοφόνο. Ο Λαρόκ παραπέμπεται σε δική. Η Άνριέτ άρρωσταίνει βαρεία, απ' τό φοβερό κλονισμό, και πεθαίνει, άφου πρώτα έμποιτεύεται τη Σουζάν σ' ένα γέρο θείο της. Η Τζούλια είναι ίκανοποιημένη απ' την έκδική της.

9ον
«Έκδικηθήτε για μένα!» είχε φωνάξει στο Λουβερσάν, όταν έκλεισαν τη συμφωνία τους.

Υστερα από μερικές μέρες, ό Λουβερσάν την ξαναβρήκε σ' ένα χορό — τον τελευταίο της σαιζόν — κατά τη 1

τό πρωί, μιάμιση ώρα δηλαδή μετά τη δολοφονία του Λαρουέτ. Ήταν κατάχλωμος, αλλά ψυχρός και τυπικός, άσφα γιμνός.

Όταν μπήρε να την πλησιάσει, σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, της έδωσε ένα μάτσο χαρτονομίσματα, δίχως να μιλήσει.

—Τι είπ' αυτά; τον ρώτησε εκείνη έκπληκτη.

—Οι εκατό χιλιάδες φράγκα που χρωστάτε στο Λαρόκ. Πρέπει δίχως άλλο να τού τά έπιστρέψετε αύριο τό πρωί.

—Μά νομίζω πως βρίσκεται σε πολύ στενόχωρη θέσι.

—Παχυματικά.

—Τότε λοιπόν θα τον σώσω μ' αυτά τά λεφτά. Αυτή θάναί ή έκδικήσέ μου;

—Δέν θα τον σώσετε. Θα τον καταστρέψετε!

Δέν καταλαβαίνω, απάντησε ή Τζούλια. Μά, άφου τό λέτε, σας πιστεύω. Δέν μπορώ ν' άρνηθώ, έφόσον ξέρετε τό μυστικό μου και με κρατάτε έτσι. Αλλάστε, μάς ένώνει τό κοινό μίσος!

Πήρε τά χαρτονομίσματα και τά κρυψε.

Ο Λουβερσάν τη χαιρέτησε και ξαναγύρισε στη σάλλα του χορού. Όλη τη βραδυά, δέν της μίλησε πια καθόλου.

Τ' άλλο πρωί, ή Τζούλια βγήκε απ' τό σπίτι της με κάποια πρόφαση και πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Λαρόκ, στο βουλεβάρτο Μαλέρυτ.

Έτσι πήρε τά χρήματα εκείνα ό Ροζέ. Τά ύπόλοιπα τά ξέρουμε.

Πέρασαν δυό - τρεις μέρες.

Ο Νουαβίλ έμαθε, από κοινούς φίλους, πως είχε συλληφθή ό Ροζέ κι' είχε προφυλακισθή, με την κατηγορία της κλοπής και της δολοφονίας.

Είναι τρέλλα, αυτό! φώναξε. Κάτι παραπάνω: Είναι άνοσησία! Ο Ροζέ κλέφτης και δολοφόνος; Θεέ και Κύριε!...

Και, δίχως να χάση καιρό, πληροφόρήθηκε ποιός άστυνόμος είχε αναλάβει την έρευνα στο Παρίσι, και πήγε να τον βρη.

Ο Λιεναρ ήταν στο γραφείο του. Έδωσε λεπτομερείς πληροφορίες στο Λουσιέν.

Ο δικηγόρος γύρισε στο σπίτι του άνήσυχος και παραγενημένος — άνήσυχος για την έκβαση της υποθέσεως και παραγενημένος από τις τόσες αποδείξεις που είχαν συγκεντρωθή έναντίον του Λαρόκ...

Όστόσο ή πίστι του στο φίλο του, στον άδελφό του, έμενε άκλόνητη.

Ο Ροζέ κλέφτης και δολοφόνος!... Η

Δέν την συγκίνησε καθόλου ή ύπέροχη αυτοθυσία του Λαρόκ, που προτίμοιζε την καταστροφή και την σχεδόν βεβαία καταδίκη, παρά να άτιμηση τό Λουσιέν φανερόντας την άπιστία της γυναικας του.

Δέν είχε σβύσει τό μίσος της... Είχε ίκετέψει τόσο πολύ τό Ροζέ, χωρίς να την άκούση!

Ήθελε να κλάψη κι' εκείνος περισσότερο απ' όσο είχε κλάψη αυτή.

Μιά νύχτα, στην κάμαρά της, άνοιξε τό κρυφό συρτάρι ενός μικρού έπιπλου, που κρατούσε αυτή μονάχα τό κλειδί του, και πήρε από κεί μέσα μία φωτογραφία. Την κύτταξε μία στιγμή, με μάτια λαμπερά, στο άδύνατο φώς ενός ηλεκτρικού καντηλιού.

Υστερα, με μία άγρια χειρονομία, άρπαξε ένα σπιλέτο με χρυσή λαβή, που χρησιμοποίησε για χαρτοκόπτη, και χτύπησε μ' αυτό τη φωτογραφία στην καρδιά.

Ήταν τό πορταίτο του Λαρόκ.

Σαν νάθελε να μπορη να καθορίσει καλύτερα τις άναμνήσεις της, όταν θα θυμότανε άργότερα, ή Τζούλια έγραψε από πίσω την ημερομηνία της δολοφονίας του Λαρουέτ, κι' από κάτω την ημερομηνία της συλληψεως του Ροζέ Λαρόκ. Σκόπευε δε να προσθέσει κατόπιν και την ημερομηνία της καταδίκης του.

Αυτές οι τρεις ημερομηνίες έκλειναν όλη την έκδική της — που ήταν τότε γι' αυτήν όλη της ή ζωή.

Μερικές μέρες μετά τη σύλληψη του Λαρόκ, που είχε κάμει πολύ θόρυβο στο Παρίσι, ό Λουσιέν ντε Νουαβίλ είπε στη γυναίκα του:

—Έχω πάψει πια να δικηγورώ. Μου τό άπαγορεύουν ή κλονισμένη ύγεια μου και ή άναπηρία μου. Δέν έχω άναλάβει καμμία υπόθεση, απ' τον καιρό του πολέμου. Μά τώρα θ' άκουστή στο δικαστήριο ή άγόρευσί μου, ακόμα μία φορά, πριν άποσυρθώ άόριστικά.

Η Τζούλια ρώτησε, με κάποια άόριστη άνησυχία:

σκέψι αυτή και μόνο γέμιζε την καρδιά του με ντροπή και θυμό!

Παρ' όλα τα φαινόμενα, αγαπούσε τόσο τό Ροζέ, ώστε βάδισε τό κεφάλι του στοίχιμα για την άσώότητά του.

Η Τζούλια δέν ήξερε τίποτε ακόμα. Της τά είπε ό Ροζέ, έκδηλώνοντας με κάθε τρόπο τό θυμό του και την περιφρόνησί του για την άστυνομία που είχε ξεγελαστά.

Θάπρεπε νάναι πολύ προσεχτικοί αυτοί οι άνθρωποι, είπε. Πέρυσι, είχαμε ένα τρουερ παράδειγμα δικαστικής πλάνης, όταν καταδικάστηκε σε θάνατο ό άθώος Λωριό και παρά λίγο να καρατομήθη.

Η Τζούλια είχε γίνει κατάχλωμη κι' άκουγε χωρίς να προφέρη λέξη.

Τώρα καταλαβαίνει! Ο δολοφόνος του Λαρουέτ ήταν ό Λουβερσάν. Ο κλέφτης ήταν ό Λουβερσάν. Τα κλεμένα λεφτά, που δέν ήθελε ό Ροζέ να έξηγήση την προέλευσί τους, ήταν οι 100 χιλιάδες φράγκα που τού είχε πάει αυτή ή ίδια στο σπίτι του, στο βουλεβάρτο Μαλέρυτ!

Με πόση σατανική επίδεξιότητα είχαν καταστρωθή όλ' αυτά!

Ο Ροζέ ήταν χαμένος, αν δέν μιλούσε. Είχε θελήσει να δοκιμάση τη γεύσι της έκδικήσεως ή Τζούλια. Και να πού είχε έκδικηθή τρουερά!

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

σκέψι αυτή και μόνο γέμιζε την καρδιά του με ντροπή και θυμό!

Παρ' όλα τα φαινόμενα, αγαπούσε τόσο τό Ροζέ, ώστε βάδισε τό κεφάλι του στοίχιμα για την άσώότητά του.

Η Τζούλια δέν ήξερε τίποτε ακόμα. Της τά είπε ό Ροζέ, έκδηλώνοντας με κάθε τρόπο τό θυμό του και την περιφρόνησί του για την άστυνομία που είχε ξεγελαστά.

Θάπρεπε νάναι πολύ προσεχτικοί αυτοί οι άνθρωποι, είπε. Πέρυσι, είχαμε ένα τρουερ παράδειγμα δικαστικής πλάνης, όταν καταδικάστηκε σε θάνατο ό άθώος Λωριό και παρά λίγο να καρατομήθη.

Η Τζούλια είχε γίνει κατάχλωμη κι' άκουγε χωρίς να προφέρη λέξη.

Τώρα καταλαβαίνει! Ο δολοφόνος του Λαρουέτ ήταν ό Λουβερσάν. Ο κλέφτης ήταν ό Λουβερσάν. Τα κλεμένα λεφτά, που δέν ήθελε ό Ροζέ να έξηγήση την προέλευσί τους, ήταν οι 100 χιλιάδες φράγκα που τού είχε πάει αυτή ή ίδια στο σπίτι του, στο βουλεβάρτο Μαλέρυτ!

Με πόση σατανική επίδεξιότητα είχαν καταστρωθή όλ' αυτά!

Ο Ροζέ ήταν χαμένος, αν δέν μιλούσε. Είχε θελήσει να δοκιμάση τη γεύσι της έκδικήσεως ή Τζούλια. Και να πού είχε έκδικηθή τρουερά!

—Δαντάζεσαι, είπε ό Νουαβίλ στον Ροζέ, ότι μπορώ ν' άφήσω άλλο δικηγόρο να σε ύπερασπισθή;...

χία, σαν ένστικτο κι' άδικαιολόγητο φό-
δο κάποιος δυστυχίας...

Δεν τ' σκέφθηκε περισσότερο, τή στιγ-
μή εκείνη. Αργότερα όμως, θά του ξανα-
χότανε στη μνήμη αυτή ή σκηνή...

— Και τώρα που τελειώσες με τ' παι-
διαρίσματα σου είπες χαμογελώντας, υ-
ποθέτω πως μείναμε πιά σύμφωνοι και
πως μπορώ να σε θεωρώ πελάτη μου.
Έτσι;

— Αγαπημένε μου, καλέ μου φίλε!
μουρμούρισε ο Ροζέ, πνιγμένος απ' τ' ά-
δάρεια.

— Μη χάνεις τ' θάρρος σου. "Αν ά-
κούσεις τις συμβουλές μου κι' απαντήσεις
στις ερωτήσεις μου, θά δής με πόση ευ-
κολία θά διαλευκάνουμε αυτό τ' μυστήριο.

— Ο Λαρόκ έκαμε μιά άπελπισμένη χει-
ρονομία. Δεν είχε πιά έμπιστοσύνη.

— Πρώτα απ' όλα, απάντησέ μου ει-
λικρινά, πρόσθεσε ο Λουσιέν.

— Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Σου είπα
ποτέ ψέμματα;

— Όχι, αλλά ίσως νάχης κάποιους δι-
σταγμούς... Μην ξεχνάς πως μιλάς σ' έ-
να φίλο σου και πως πρέπει να τ' ομολό-
γεις... ακόμα κι' όσα δεν είπες στον ά-
νακριτή, κι' όσα δεν θάλεγες ούτε σ' ένα
έξουσιοδοτητή...

— Ρώτησέ με! πρόφερε ο Λαρόκ με ύ-
πόληψη φωνή.

— Τα λόγια αυτά του Λουσιέν του προ-
λέγανε καινούργια μαρτύρια...

— Είπ' ή καθαρή αλήθεια όσα διηγήθη-
κες στον κ. Λακρουά πρώτα, ύστερα στον
κ. Λιενάρ και τελευταία στον άνακριτή;
Παρέλειψες ή πρόσθετες τίποτε;

— Τίποτε άπολύτως. Σου τ' όρκίζομαι.

— Μου φτάνει ο λόγος σου μονάχα.

— Ο Λουσιέν συμβουλευθηκε μερικές ση-
μειώσεις που είχε κρατήσει απ' τή δικο-
γرافία, και πρόσθεσε:

— Όποτε λοιπόν, τ' ομολόγεις, περιπλά-
νιστες στην τύχη εδώ κι' εκεί στο Πα-
ρίσι, παραχαλισμένοι, γιατί έβλεπες πως
ήσουν κατεστραμμένοι, πως ήταν άναπό-
φευκτη ή χρεωκοπία σου... Τ' όμολογείς
ύστερα και στο Βίλ - ντ'; Αβραά, μέσ' στα
δάση, όπου έπεσες και έξασκισες τ' αρού-
χα σου.

— "Ολ' αυτά είναι πιθανά και λογικά.

— Εγώ, που ξέρω τ' ο χαρακτήρα σου, δεν
αμφιβάλλω καθόλου.

— Είπ' ή αλήθεια, όλ' αυτά.

— Πολύ καλά. "Ας προχωρήσουμε σ'
άλλο σημείο. Υποστηρίζουν, ή μάλλον ά-
ποδεικνύουν, πως σε είδαν ή γυναίκα σου
κι' ή κόρη σου.

— Είπ' άδύνατο! Είναι ένα αίσχρό
ψέμμα!

— Σύμφωνοι. Πώς όμως τ' εξηγείς
εσύ;

— Η γυναίκα μου δεν ώμολόγησε τί-
ποτε άπολύτως.

— Ναί, από αγάπη για σένα. Είδε ό-
μως, ασφαλώς. Τι;

— Πώς να ξέρω εγώ;

— Αυτό πρέπει ν' ανακαλύψουμε. "Ο
κ. Λακρουά έκαμε μιά άναπαράστασι της
σκηνής τής δολοφονίας, με τή βοήθεια δυό
ικανώτατων ντεκτιβ, τ' ο Τριστό και τ' ο
Πιβολό. Βεβαιώθηκε λοιπόν ότι απ' τ' ο πα-
ράθυρο τής βίλλας σας φαινότανε θαυμά-
σια ό,τι συνέβαινε στο σπίτι του Λα-
ρουέτ.

— Ίσως τότε να ξεγελάστηκαν ή γυ-
ναίκα μου κι' ή κόρη μου από κάποια ό-
μοιοότητα.

— Ξέρεις κανένα που να σου μοιάζει
πολύ;

— Όχι, κανένα.

— Τελος πάντων, αυτό θά τ' εξασκριώ-
σουμε. "Ας μιλήσουμε τώρα για τή λείψη.

— Έχεις ύποψίες για κανέναν από κείνους που
παίζανε χαρτιά μαζί σου;

— Όχι. "Αλλωστε, ό κ. Λιενάρ μάζεψε
με τρόπο πληροφορίες, αλλά δεν έμαθε
τίποτα τ' ο ενδιαφέρον.

— Έρχομαι τώρα στο κυριώτερο στοι-
χείο που σε άνοχοποιεί: τ' ο χαρτονομί-
σματα που είχαν κλαπεί απ' τ' ο σπίτι του
Λαρουέτ και βρέθηκαν μέσ' στην κάσπα σου.

— Αυτό είν' ένα γεγονός άδιαφιλονίκητο.

— "Ενδιαφέρεται, βέβαια, πολύ ή άνακρι-
σι άν ή γυναίκα σου νόμιζε πως σε είδε,
ή δεν σε είδε καθόλου. Μά εκείνο που σε
βαρύνει, άκόμη περισσότερο από όποια-
δήποτε κατάθεσι τής γυναίκας σου, είναι
αυτά τ' ο καταρμένα χαρτονομίσματα...

— Πες μου τήν αλήθεια, από που προέ-
ρχονται;

— Δεν έχω ιδέα!

— Είναι δυνατό να μη ξέρης πραγμα-
τικά που τάχε βρή ό όφειλέτης σου. Ίσως
να μην είναι ό δολοφόνος αυτός ό μυστη-
ριώδης όφειλέτης σου, που έπιμένεις να
τον κρατάς κρυφό. Δεν υπάρχει λοιπόν κα-
νείς φόβος γι' αυτόν, άν πής τ' ο δνόμα του.

— Μά είναι άνάγκη να τον μάθουμε όπωσ-
δήποτε, γιατί θά μάς βοηθήσει να φτάσου-
με στην αλήθεια.

— Περιττό να ψάξης προς αυτό τ' ο μέ-
ρος, Λουσιέν. Θάχανες άδικα τ' ο καιρό σου.

— Που τ' ο ξέρεις;

— Είμαι βέβαιος.

— Για να συμμερισθώ κι' εγώ τήν πε-
ποιθήσι σου, πρέπει να με διαφωτίσης:
Ποιός σου είχε δώσει αυτά τ' ο λεφτά;

— Ο Λαρόκ δεν απάντησε. Τ' ο μαρτύριο
εξαντίζει γι' αυτόν!

— Ο δικηγόρος γέλασε και συνέχισε:

— "Ελπίζω να μην κάνης τ' ο μυστηριώ-
δη μαζί μου, όπως με τ' ον άνακριτή. Σε
παρακαλώ π' ο πάντων να με δής σαν φι-
λο μάλλον, παρά σαν δικηγόρο που έχει
ανάλαβει τήν υπεράσπισί σου. Έχω ά-
νάγκη να σχηματίσω τήν πεποίθησί μου,
και γι' αυτό πρέπει να μου τ' ο πής όλα.

— Μην έπιμένεις, Λουσιέν, είπτε τρέμον-
τας ό Ροζέ.

— Πώς! "Αρνείσαι λοιπόν;

— Ναί, άρνούμαι.

— Παράδεινο, αυτό! ψιθύρισε ό Νου-
αριόλ.

— Σε είχα προειδοποιήσει, φίλε μου,
πως είναι προτιμώτερο να μη με υπερα-
σπισθής!

— Μά ναί, θά σε υπερασπισθώ, είτε τ' ο
θέλεις είτε όχι!...

— Σε παρακαλώ, Λουσιέν. Δεν μπορώ
να σου πω τίποτε...

— Γιατί;

— Μου τ' ο άπαγορεύει ή τιμή.

— Με στενοχωρείς πολύ, πάρα πολύ,
Ροζέ. Μου κάνει λυπηρή άντίπρσι ή έλ-
λειψι τής έμπιστοσύνης σου... Έκτός που
τ' ο έπαγγελμά μου μου επιβάλλει άπόλυτη
έχευθεια, με ξέρεις καλά ώστε νάσαι βέ-
βαιος πως τ' ο μυστικό που θά μου έμπι-
στευθής θά μείνι έρ' ο για μένα.

— "Ισχυρίζεσαι πως ή τιμή σου άπαγο-
ρεύει να μιλήσης... Μιά άλλη τιμή όμως
σου άπαγορεύει να σωπάσης: ή τιμή τής
γυναίκας σου και τής κόρης σου, που θά
τίς στιγμάτιζε για πάντα ή καταδίκη σου,
ανέξαλειπτα... Προκειμένου να διαλέξης ά-
νάμεσα στις δυό, σε ποιά θά υπακούσης;

— Ο Ροζέ έσκυβε τ' ο κεφάλι του, αμίλητος.

— Ο Λουσιέν σ' οπασε για λίγο, κυττάζον-
τας τ' ο φίλο του. "Υστερα γέλασε λίγο
νευρικά και είπτε:

— Στοιχηματίζω πως μαντεύω τήν ά-
λήθεια!

— Ο Ροζέ άνατρίχισε... Μήπως είχε ύ-
ποπτευθ' ο τίποτε ό Λουσιέν;

— "Αν μαντέψω σωστά, θά μου τ' ο πής;

— Λουσιέν, μου κάνει κακό τ' ο γέλιο
κι' ή φαίδρότης σου.

— Φανέρωσέ μου τ' ο μυστικό σου, και
θά κλάψω κι' εγώ μαζί σου, άν χρειάζεται.

— Καθυσία απ' αυτές τίς λέξεις χωνότανε
στην καρδιά του Λαρόκ σαν μαχαίρι.

— Δεν θά μπορούσε να τ' ον βσανιστεί περισ-
σότερο ό Λουσιέν, ακόμα κι' άν τ' ο ήθελε...

— "Ηταν άναγκασμένος να σωπάσει!

— Ο Νουαριόλ συνέχισε:

— Χτές, μιλούσα για σένα με τή Τζού-
λια και τίς έλεγα πως τ' ο πείσμα σου μ'
έκανε να πιστέψω πως ύπάρχει στη ζωή
σου κάποιο μυστικό—κάποια γυναίκα!

— Όλο τ' ο αίμα του Λαρόκ μαζεύτηκε
στην καρδιά του. "Ηταν ένα χτύπημα τ' ο-
σο δυνατό κι' άπότομο, ώστε τ' ο κόπηκε
ή άνάσσι κι' έπεσε π' ος τ' ο πίσω, πάνω
στο κρεβάτι του.

— Ο Λουσιέν φοβήθηκε κι' έσπευσε ν' ά-
νοίξη τ' ο ποκάμισό του, για να υποδέσθ
ν' άναπνεύσει π' ο έλεύθερα.

— Σωστά είχα μαντέψει! ψιθύρισε.

— Όταν συνήλθε δέ ό Λαρόκ, τ' ο είπτε
γελώντας:

— Κάποια γυναίκα δουλειά λοιπόν; Πες
μου τήν αλήθεια!

— "Ασε με, Λουσιέν. Με κάνεις να ύ-
ποφέρω, φίλε μου.

— Τ' ο κάνω για τ' ο καλό σου, όπως λέ-
νε κι' όί γιατροί στους άρρώστους. "Όστε
λοιπόν πρόκειται για μιά γυναικοδουλειά,
που πήρε δαρνατική μορφή! Χυ, δεν σε
ήξερα τόσο... υουοντάθ!... Είναι έρωτας,
ή άπλό καπ' οίσις;... Μιά θεατρική ίσως;
Μίλησε λοιπόν, βοήθησέ με να βρω όλη τήν
αλήθεια, άφ' ού έγινε π' ο ή άρχή!...

— Στο πορ' ο σεχε: "Η συνέχεια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό τ' ο Έκδοτικού Οίκου Π. Καλφάκη έ-
κυκλοφόρησε τ' ο νέο χιουμοριστικό βιβλίο τ' ο
κ. Δ. Ψαθά με τ' ον τίτλο "Οικογένεια Βλαμέ-
νου". Πρόκειται για ένα πραγματικά σπαρτα-
ριστό χιουμοριστικό άνώνυμο, όπου ό συγ-
γραφέας παρουσιάζει τή ζωή και τίς περιπέ-
τειες μίας ιδιόρρυθμης οικογένειας, κάθε μέλος
τής οποίας φέρει τή σφραγίδα μίας λέξης τής
έποχής. Τ' ο διασκεδαστικό κείμενο συμπληρώ-
νουν και τ' ο ωραία και χιουμοριστικά σκίτσα
τ' ο γελιογράφου κ. Θ. Δημητριάδη.

Η μαύρη μαγεία στ' ο Βραζιλία

Θρησκευτικά όργια στ' ο Ζούγκλα, που καταλήγουν σε άνθρωποθυσίες προς τ' ος θεούς!

ΠΑΛΛΟΙ πιστεύουν, στ' ον έποχή μας, πως ή "μαύρη μα-
γεία" είναι κάτι, που άνήκει στο μακρινό παρελθόν. Έ-
τσι, προκάλεσε άληθινή κατάπληξι στ' ον Εύρωπη ή πλη-
ροφ' ορία πως ή βραζιλιανή κυβερνήσι άποφάσισε να λά-
θ' ο έκτακτα μέτρα, για να καταπολεμήσ' ον σκοτεινή αυτή λα-
τρεία, που, όχι μόνο δεν πλησιάζει να εξαφανισθ' ο, αλλά εξα-
πλώνεται διαρκώς και περισσότερο στ' ο χώρα τής, κατακτώντας
κάθε μέρα και νέους πιστούς!

Όσο περίεργο κι' άν φαίνεται, ή διάδοσι, στ' ο
Βραζιλία, τής μαύρης μαγείας— που, όπως ξέρουμε,
είναι προϊόν τής άφρικανικής ήπειρου— όφείλεται,
άρχικα, στ' ο χειραφέτησι των σκλάβων. Όταν όί
Βραζιλιανοί νέγροι άπόκτησαν τήν έλευθερία τους,
πολλοί έμειναν στις μεγάλες πόλεις, προσπαθώντας
να βρούν έργασία, όί περισσότεροι, όμως, τράβηξαν
προς τ' ο έσωτερικό, στ' ον πυκνά δάση τ' ο βορρά τής
πολιτείας Μαράχάο. Έκεί, ίδρύσανε ένα είδος αυ-
τόνομου κράτους, έκτισαν χωριά, τ' ο ονομαζόμενα
Μοκάμπας, και θεοποίησαν ένα δικό τους σύνταγμα.

Τ' ο πρώτα χρόνια, όί ιεραπόστολοι άκολουθούσαν
τους χειραφετημένους μαύρους σ' αυτή τήν μετοι-
κήσι τους και άγωνίστηκαν να τ' ος κρατήσουν
πιστούς στο πνεύμα τής χριστιανικής θρησκείας. "Ο-
σο όί ιεραπόστολοι έμειναν κοντά τους και ιερουρ-
γούσαν κανονικά σ' ούς γάμους, στ' ο βαφτίσια και
στις κηδείες, όί νέγροι εξακολούθουσαν να είναι
καλοί χριστιανοί. "Αλλά ή κατάσταση αυτή δεν κρά-
τησε πολύν καιρό.

Όί ιεραπόστολοι έφυγαν και όί νέγροι ήρθαν σε
σ' ογκρουνι με τ' ος έρυθροδέρμους τής φυλής Ου-
ρουμπου, που τ' ος έδιωξαν από τήν ζούγκλα και
τ' ος άπώθησαν προς τ' ο νότο. Έκεί, στις όχθες
τ' ο ποταμού Ρίο Νέγκρο και των παραποτάμων του,
όί νέγροι χτίσανε καινούργιους συνοικισμούς. "Η ά-
προδόκητη άνακάλυψι, ότι τ' ο υπέδαφος αυτής τής
περιοχής ήταν πλούσιο σε φλέβες χρυσού, έκανε
τους νέγρους να ζήσουν, για ένα σύντομο διάστη-
μα, τήν ύψαιότερη ζωή, που είχαν όνειρευτ' ο, από
τότε που όί πρόγονοί τους ήρθαν άλυσσοδεμένοι από
τ' ον "Άφρική.

"Η ευδαιμονία, όμως, αυτή διάρκεσε πολύ λίγο.
Όταν ή κυβερνήσι άπαγόρευσε τήν άπευθείας έ-
ξαγωγή τ' ο χρυσού, όί λευκοί διοκτίτες των χρυσο-
ρυχείων άπολύσανε χιλιάδες από τους μαύρους έργατές, που
άκολουθούσαν και πάλι τ' ον δρόμο προς τ' ο βορεια. Έκεί, συναν-
τήθηκαν με δ' οους όμοφύλους τους, είχαν άπομείνει στ' ο δάση
του Μαράχάου μετά τ' ον επίθεσι των Ουρουμπου και πού, στο
μεταξύ, είχαν έρθει σε έπιμέλει με τ' ος "Ινδιάνους και είχαν
άφομιώσει αρκετά από τ' ο θρησκευτικά έθιμα τους.

"Η διασταύρωσι των νέγρων με τ' ος
τους πρώτους να λησμονήσουν και τ' ο
τελευταία ύπολείμματα τής χριστιανικής
θρησκείας, που είχαν άρχισει να τ' ον ά-
παρνούνται από τότε που έπαψαν να κα-
θοδηγούνται από τ' ος ιεραποστόλους στο
χριστιανισμό.

Σιγά-σιγά διαμορφώθηκε ένα είδος και-
νούργιας θρησκευτικής λατρείας, ένας
πρωτόγονος πνευματισμός, που δημιουρ-
γήθηκε— όπως παρατηρεί ένας μελετη-
τής του— κατά ένα μέρος από τήν φαν-
τασία των δυό λαών και κατά τ' ο άλλο
από τίς κληροδοτημένες από γενιά σε
γενιά άναμνήσεις τ' ον άπώτερου παρελ-
θόντος.

Τ' ο πιο περίεργο στ' ο θρησκευτικό αυτό
κράμα, όπου "Άφρικανοί και "Ερυθρόδε-
ρμοί δαίμονες έπαίζαν τ' ον άποφασιστικό-
τερο ρόλο, ήταν πως διατηρήθηκαν πολ-
λά από τ' ο τυπικά, τ' ο έξωτερικά στοι-
χεία τής χριστιανικής θρησκείας. "Ετσι,
όί λευκοί έξερουντ' ο, που φθάνουν
σ' ούς συνοικισμούς τής ζούγκλας, βλέ-
πουν τους "Ερυθροδέρμους και τ' ος Νέ-
γρους να θυσιάζουν σφαχτά και σ' ον...
"Εσταυρωμένο "Ιησού, που τ' ον έχουν δώ-
σει ισότιμη θέσι πλάι σ' ούς θεούς των
προγόνων τους!

Όστόσο, ή έκτροπή αυτή των ένχρ' ο-
μων κατοίκων τής Βραζιλίας από τίς δι-
δαχές των ιεραποστόλων τ' ον περασμένου
αίωνα, δεν θά συγκινούσε τήν κυβερ-
νήσι, άν ή καινούργια αίρεσι, που δημι-
ουργήθηκε, δεν συνδυαζόταν με τίς βαρ-
χικές ιεροτελεστίες τής μαύρης μαγείας
και, προπαντός, άν ή μαύρη μαγεία δεν
άρχιζε να διαδίδεται, κατά έξαιρετικά
άνησυχαστικό τρόπο, όχι π' ο μόνο σ' ούς
μαύρους αλλά και άνάμεσα σ' ούς λευ-
κούς Βραζιλιάνους!

Όί πιστοί τής "μακούμπα", όπως όνο-
μάζεται ή βραζιλιανική αυτή αίρεσι, χω-
ρίζονται, κατά περιοχές, σε διάφορες
("τάξεις"), επικεφαλής δέ τής καθέμιας
είναι ένας "μέγας άρχιερέας", ονομαζό-
μενος στ' ον τοπική διάλεκτο "παί ντέ
σάντο".

"Ο "παί ντέ σάντο" είναι εκείνος, που βαπτίζει τ' ος νεοφύτι-
στους στ' ο "μακούμπα" και που κηρύσσει τήν έναρξι των θρη-
σκευτικών τελετών, όί όποιες εξελίσσονται σε άκατανόμαστα
όργια. Σε πολλές περιοχές, τήν θέσι τ' ο "παί ντέ σάντο" κατέ-
χουν γυναίκες, που δεν ύστερούν από τ' ος άνδρες σε θρησκευ-
τικό φανατισμό και άγριότητα!

Για να μπορέσει ένας καινούργιος πιστός να βαφτισθ' ο στ' ο "μα-
κούμπα", πρέπει προηγουμένως να λάθ' ο μέρος σ' ένα από τ' ο

Άριστερά: Με κλεισμένα μάτια, ό "παί ντέ σάντο" άρχίζει να λή τ' ος άγριους
θρησκευτικούς ψαλμούς... Δεξιά: Καπνίζοντας όπιο, ή πιστή τής "μακούμπα"
φτάνει σιγά-σιγά στο παραλήρημα...

θρησκευτικά αυτά όργια και να έκτελεσει όλες τίς προταγές τ' ο
άρχιερέως, άποδεικνύοντας έτσι πως είναι άξιος να δεχτ' ο
χρίσμα. Τότε, όκτω ημέρες έπειτα από τήν τελετή, ό "παί ντέ
σάντο" τ' ον βαπτίζει, χαράζοντας του με τ' ο μαχαίρι έναν σταυρό
στο κεφάλι. Για να περάσει, όμως, κανείς από τήν δοκιμασία
τής θρησκευτικής ιεροτελεστίας, πρέπει να έχη σιδερένια νεύρα
και έξαιρετική σωματική άντοχη. Όί πιστοί συγκεντρώνονται, συ-
νήθως νύχτα, σ' ένα πυκνό δάσος και
περιμένουν τ' ον "παί ντέ σάντο" να
δωσ' ο τ' ο σύνθημα. Έκείνος τότε κλείνει
τ' ο μάτια και άρχίζει να ψέλνει άγριους
ψαλμούς, με πρωτόγονη μουσική, γεμάτη
βιαιότητα, μυστικισμό και νοσηρή ήδυ-
πάθεια. "Η φωνή του γίνεται όλοένα ήδυ-
περαστοκώτερη και όξύτερη, μεταδίδον-
τας σ' ούς πιστούς ένα ρίγος στ' ον ψυχή
και στο σώμα.

Στο μεταξύ πίνουν άδιάκοπα σε με-
γάλες κούπες ένα δυνατό ποτό από ζα-
χαροκάλαμο και καπνίζουν όπιο.

Όι γυναίκες άρχίζουν να χορεύουν έ-
ξαλλες, στ' ον ρυθμό που τ' ος δίνουν τ' ο
τομπάνα και τ' ο κράταλα και που γίνε-
ται όλοένα γοργώτερος. Σε λίγο, δεν
άογούν να πετάνουν τ' ο ρούχα τους σε
μιάν άκρη, για να συνεχίσουν τ' ον πα-
ράφορο χορό τους.

"Η τελετή αυτή φτάνει στο άποκορύφω-
μά της κατά τήν ώρα τής θυσίας. "Ο "παί
ντέ σάντο" σκατώνει ένα όρνι με τ' ο τό-
ξο του, που φθνεται κατόπιν, βουτηγμέ-
νο σε άφθονο ρακή από ζαχαροκάλαμο
και μοιράζεται σ' ούς πιστούς, ενώ σ' ούς
θεούς— άνάμεσα σ' αυτούς και σ' ον "Ε-
σταυρωμένο, που έχουν κρεμασμένο σ'
ένα δέντρο— προσφέρονται σ' ομολογικά
τ' ο δαιμόνια, που κρυβεί μέσα τ' ον τ' ο
ζώο. Συχνά, όμως αντί για όρνι προσ-
φέρεται σ' ούς θεούς άνθρωπος. Τελευ-
ταία, όλη ή Βραζιλία αναστατώθηκε από
τ' ον είδησι πως τρία παιδιά κι' ένας άν-
τρας βρέθηκαν φρικτά κατακρουρημέ-
νο σ' ένα δάσος από τ' ος λειτουργούς
τής μαύρης μαγείας!

"Ο στρατός και ή άστυνομία τής Βρα-
ζιλίας άγωνίζονται υπεράνω πάσης για να
άνακαλύψουν, στ' ον πυκνά δάση τα κρη-
σφύνηται των λειτουργών τής "μακού-
μπα".

Τ' ο έργο τους, όμως, είναι έξαιρετι-
κά δύσκολο, γιατί βρίσκονται άντιμέτω-
ποι μίας πολυπλόκαμης σπείρας φανατι-
κών, που τ' ο μέλη τής σπ' ον ανία προδίδουν
τ' ο ένα τ' ο άλλο.

ΖΩΑ — ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Στ' ο έφετεινό καρναβάλι τ' ο Μοναχού, που είναι τ' ο μεγαλύτερο τής Γερμανίας,
δεν ήσαν μέρος μονάχα άνθρωποι, αλλά και πολλά ζώα. Στ' ο φωτογραφία μας, μερικά
από τ' ο σκυλιά που έλασαν μέρος στ' ον παρέλασι τής Α. Μ. τ' ο Καρναβάλιου. "Η έπι-
τροπή βρέθηκε και τ' ο τέσσερα αυτά γυμνασμένα σκυλιά για τ' ο άπ' ον επιτυχημένο άποκριά-
τικο κοστούμι τους και για τήν έξυπνη στάσι τους σ' όλη τή διάρκεια τής παρέλάσεως.

ροφορήσω πως κι' όταν μεγά-
λωση κι' έγινε ένας αντρακλας
σαν τα κρούα τα νερά, διατήρη-
σαν την ίδια νοοτροπία. Κι' εί-
χα πάντα φίλους πολύ μεγαλύ-
τερης ηλικίας. Κι' ανάμεσα σ'
αυτούς, πιο αγαπητός μου τώ-
ρα, τελευταία ήταν ο 'Αρίστος
ο Κουρτζουμπέας.
Πενήντα τριών ετών αυτός,
τριάντα οκτώ ετών. Κι' όμως, συ-
ννενοούμεθα μια χαρά. Κι' η
φιλία μας ήταν τόσο ειλικρινής
και τόσο αδιατάρακτη, που σί-
γουρα θα την ζήλευαν ο Δά-
μων και ο Φιντίας. Και βάπρεπε
να είσατε πολύ μπουμπουνό-
κέφαλοι για να μη καταλάθετε
πως δεν υπήρχανε μυστικά με-
ταξύ μας.
Τι το περίεργο, λοιπόν, που
έσπευσα να του εξομολογήθω
ένα μεγάλο ντέρτι — το μεγα-
λύτερο ίσως της ζωής μου.
— 'Αρίστο, είμαι έρωτευμένος.
— Πολύ;
— Φούλ!
— Με ποιά;
— Δεν την ξέρεις.
— Πώς τη λένε;
— Μερόπη Τουπερόδνη.
— Είναι όμορφη;
— Κουκλί!
— Κι' αυτή σ' αγαπάει;
— Μπορεί και ναι, αλλά μάλ-
λον όχι.
— Γιατί; Δεν την συγκινείς
σαν άντρας;
— Μπα! Δεν το φαντάζομαι!
'Αλλά, όπως έχω μάθει, έχει
μία παθολογική αδυναμία στους
πλούσιους ανθρώπους.
— Και τι θα γίνω τότε, Νιόνιο
μου;
— 'Εδώ σε θέλω, 'Αρίστο μου!
— 'Εγώ σε αφήνω μόνο το άρι-
στοτερό του αυτί, πράγμα που συ-
νηθίζει πάντα, όταν πρόκειται
να κατεβάσει καμιά δμορφή.
— Δεα. Κι' ύστερα από λίγο μου
φώναζε χαρούμενος:
— Μη μου στενοχωριέσαι και
θα την βολέψουμε την κατά-
στασι!
— Πώς, 'Αρίστο;
— Συνέλαβα ένα σχέδιο!
— Τι σόι σχέδιο;
— Θα στο εξηγήσω άμεσα!
Και, πραγματικά, μου το έ-
ξηγησε, χωρίς χρονοτριβή.
Θα τον παρουσιάσω, λέει στη
Μερόπη σαν βαθυπλουτο κι' έ-
τοιμοθάνατο βείο μου, που θα
μ' άφηνε, λέει, μοναδικό κλη-
ρονόμο του. Αυτό θα έπρεπε, λέει,
τη φιλοχρηματι αγαπημέ-
νη μου, που θα πέταγε από τη
χαρά της, λέει, όταν θα διαπι-
στωνε ότι τη νοστιμεύονταν ο
μοναδικός κληρονόμος ενός ζα-
πλοπλουτο και, προ παντός, έτοι-
μοθάνατο βείου!
— 'Εσύ δεν έχεις παρά να μου
τη συστήσης, μου είπε στο τέ-
λος. Και τα πάρα κάτω είναι δι-
κή μου δουλειά.
Είδα κι' έπαθα ώπου να κα-
ταφέρω τη Μερόπη να μ' άκο-
λουθήσει στο καλοθαμμένο δια-
μερισματάκι μου 'Αρίστο, που
λίγο-πολύ τον είχε, κατά πως
λένε, τον τρόπο του και πού,
για να μη κατ' ευθείαν στον
πρέποντα ντορό το πανέζυγνο
σχεδίο του, ήταν εξαπλωμένος
στο κρεβάτι του, παρασταίνον-
τας τον βαρεία άρρωστο.
— Τα πάρα κάτω, Νιόνιο, είναι
δουλειά του 'Αρίστου σου του
'Αρίστου! είπα στον εαυτό μου.
Και, λέγοντας ότι τάχα έ-
χασα να διεκπεραιώσω μία έ-
πείγουσα δουλειά, ζήτησα συγ-
νώμην κι' απέχωρησα.
— 'Επείσε στο δίκτυ, Μερ-
οπάκι! μουρούσια ενθουσια-
σμένος, όταν βγήκα στο δρόμο.
Πού να βέβαια, όμως, ο δυστυ-
χής ότι αυτό δεν ήταν δικό μου,
αλλά του άρχιπροδότη του 'Α-
ρίστου, που κοντολογής έκμε-
ταλλεύτηκε την κατάστασι και
μπερδίκλωνε — ο βρωμιάρης —
τη Μερόπη.
'Εννοία σου, όμως, κύριε 'Α-
ρίστο. Κι' αν είσαι έτοιμος να
νατεις στα φέμματα, θα πεδή-
νης σ' αλήθεια! Γιατί θα σε
σκοτώσω, άτιμε άντρα! Και στή
φυλακή που θα με κλείσουν θα
κάνω παρέα ή με συνομηλίκους
μου ή με μικρότερους μου!
Γ. ΓΙΑΝ.

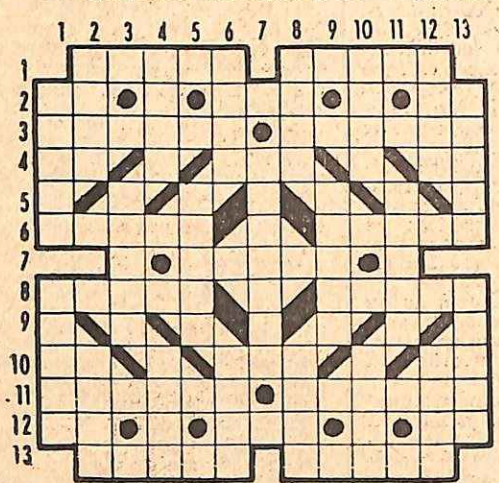
Παιχνίδια

Σταυρόλεξο με γνωμικό

Τα αρχικά των 21 καθέτων λέξεων του σταυ-
ρολέξου αυτού θα σχηματίσουν ένα περίφημο α-
γίο γνωμικό που χρησιμοποιούμε και σήμερα πο-
λύ συχνά:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Θριαμβεύει στο δικαστήριο. — ...Λου-

κόκι: πρωταγωνιστής κινηματογραφικών έργων
φρίκης.
2) Για τους Γάλλους είναι χρυσάφι. — Καταλα-
βαίνω. — 470.
3) Μέρος του χεριού. — 'Υφασμα που προσ-
φέρεται σε τιμή ευκαιρίας.
4) Πρόθεσις άλλα και αριθμός. — 'Αρχή λό-
γου πολιτικού. — 'Υποθετικόν.
5) Χαριετισμός. — Ποταμός της Β. 'Ελλάδος.
6) Διάσημος Γάλλος συγγραφέας και φιλόσο-
φος του περασμένου αιώνα.
7) Διευκολύνει τη μεταφορά νερού. — 'Απότο-
μο, βάνασσο (ουδ.).
8) 805. — 'Απάντησις. — Νότα.
9) Είδος τρισηλίου ιστιοφόρου. — 'Επώνυμο
στάρ που είδαμε σε πολλά φιλμ ζουγκλάς.
10) Δύο γράμματα που θα βρήτε σε πολλές
έπιγραφές. — Νόμισμα της Βραζιλίας. — 'Επώ-
νυμον ήγέτου χώρας της 'Ανω 'Ανατολής.
11) Μίγμα. — 'Η μητέρα του
Θησέως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προσφέρεται εκεί όπου
μο θέαμα. — Καμπούρα.
2) Όσο μπορεί να χωρέση
ή ανθρώπινη παλαμή. — Αρχικά
πολιτικού κόμματος.
3) 'Απόσπασμα.
4) 'Επίσημο καπέλλο. Πρω-
τεύουσα όμωνύμου ελληνικού νο-
μού.
5) Πτηνό.
6) 'Επώνυμο 'Αμερικανού θε-
ατρικού συγγραφέως. — 'Ηρωίς
του 'Ίψεν.
7) 'Ασμηότης.
8) 'Επιφώνημα. — Κάθε άλλο
παρά εύγενικό. — Το μικρό ό-
νομα καλλιτέχνηδος του θεάτρου
μας.
9) Συμπλήρωμα της γυναί-
κείας κομψότητας.
10) ... Κωνσταντίν: άστέρι
της γαλλικής όδης. — 'Αλέξις
του Χόλλυγουντ.
11) Σας τον προμηθεύουν τα
κρεοπωλεία.
12) Λεπτά, αιθέρια. — Μου-
σικό όργανο.
13) 'Ο πολύς χαλίζει. — Νε-
ρουλά.

Μικρά προβλήματα

1) 'Ο κ. Παύλου ξεκινά μία μέρα από τη Θε-
σαλονίκη για τη Λάρισα με το αυτοκίνητό του
σαλονίκη για τη Λάρισα με το αυτοκίνητό του
που τρέχει με ταχύτητα 100 χιλιόμετρα την ώρα.
Στην επιστροφή, επειδή ο δρόμος είναι χιονισμέ-
νος, περιορίζεται στα 50 χιλιόμετρα. Ποιά είναι
η μέση ταχύτητά του όλου ταξιδιού αν υποθετή-
σώμεν ότι η Λάρισα απέχει 100 χιλιόμετρα απ' τη
Θεσσαλονίκη;
2) 'Ως γνωστόν το «μικρόν» είναι μία μικρο-
τάτη μονάς μήκους που ισοδυναμεί με το ένα χι-

λίοστό του χιλιοστομέτρου. Μπορείτε βάσει αυτού
να υπολογίσετε ποιά είναι το συνολικό μήκος έ-
νος δισεκατομμυρίου «μικρών»;

3) 'Ο Γιώργος είναι πιο κοντός από τη Ζωή και
πιο ψηλός από τον Στάθη και τον Μιχάλη. 'Ο
Μιχάλης είναι πιο ψηλός από τον Κώστα, μα ό-
χι τόσο ψηλός, όσο ο Στάθης. Θα μπορούσατε με
τα στοιχεία αυτά να τοποθετήσετε στη σειρά τα
πέντε αδελφία αρχίζοντας από τον πιο ψηλό;

4) Σ' ένα νοσοκομείο υπάρχουν 280 άρρωστοι.
Ένα μέρος των οποίων βρίσκονται εκεί με παθή-
σεις του στομάχου. 'Εκείνοι όμως που υποφέρουν
από την καρδιά τους είναι τρεις φορές περισσό-
τεροι απ' αυτούς που υποφέρουν από το στομάχι.
Οι άρρωστοι που υποφέρουν από τα νεφρά τους
είναι διπλάσιοι από τους καρδιακούς, τέλος δε
οι νευρασθενείς είναι όσοι είναι οι καρδιακοί και
στομαχικοί μαζί. Μπορείτε να βρείτε πόσοι είναι
οι άρρωστοι της κάθε κατηγορίας;

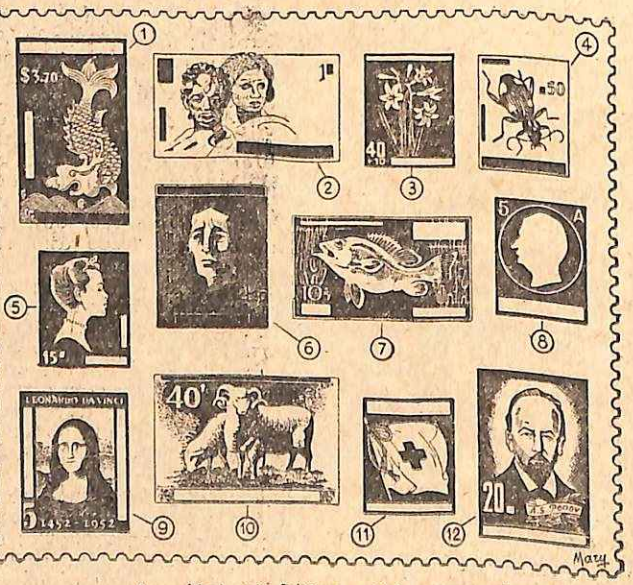
5) Στο δικαστήριο μία κυρία παρουσιάζεται
ως μάρτυς. 'Επειδή ξέρει πως είναι υποχρεω-
μένη να πη την αλήθεια, μα δεν έννοει να πη φα-
νερά την πραγματική της ηλικία, λέει στο δικα-
στή:

— Είμαι περισσότερο από 30 χρόνων, αλλά δεν
έφτασα ακόμα τα 40. 'Αν διαιρέσετε τον αριθμό
που αντιπροσωπεύει την ηλικία μου με 3, 4, 6,
και 9 θα μένουν πάντα δύο χρόνια υπόλοιπο. Νο-
μίζω κύριε πρόεδρε, πως δεν θα δυσκολευθήτε
κατόπιν τούτου να βρείτε πόσων χρόνων είμαι.
'Ο πρόεδρος έμεινε πράγματι ικανοποιημένος
και η δίκη συνεχίστηκε. Μπορείτε να βρείτε κι
εσείς ποιά είναι η ηλικία της κυρίας;

Σωστό — Λάθος

'Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που
συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις δια-
γράψετε εκείνη που δεν ταιριάζει.
1) Τα μαργαριτάρια που προέρχονται από καλ-
λιέργεια διακρίνονται εύκολα από τα φυσικά: ΣΩ-
ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Τα ζώα προσβάλλονται από διαβήτη: ΣΩ-
ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) 'Η λίμνη της Γενεύης βρίσκεται περισσότερο
από 500 μέτρα από την επιφάνεια της
Μεσογείου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) 'Η ζάχαρη έχει εύεργετικά αποτελέσματα
κατά της αλμίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) 'Ο Δάντης έρέθηκε τη φαντασία του πίνοντας
αφθονο καφέ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Το νερό της θάλασσας παγώνει πολύ
εύκολα από το νερό των λιμνών: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-
ΘΟΣ.
7) 'Η περιεκτικότητα των πνευμόνων αλλάζει ά-
νόλογα με την ηλικία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Για τους φιλοτελιστάς

'Από τα δώδεκα αυτά γραμματόσημα το ένα
είναι δημιουργία της φαντασίας του ζωγράφου
μας και συνεπώς άνυπαρκτο. Τα άλλα έντεκα ά-
νήκουν σε 11 διαφορετικές χώρες και πολλά απ'
αυτά θα είναι γνωστά στους γραμματοσυλλέκτες.
Μπορείτε να βρείτε σε ποιά χώρα ανήκει το κάθε
γραμματόσημο και ποιά είναι η χώρα που κατά
πάσαν πιθανότητα θα θέσει σύντομα σε κυκλοφο-
ρία το γραμματόσημο, που φαίνεται ότι κυκλοφο-
ρος μας: 'Αν απαντήσετε σωστά, μέσα σε πέντε
λεπτά της ώρας, τότε είστε ένας άπολύτως ένη-
μερωμένος φιλοτελιστής.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Κρεμασμένη στην πόρτα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο έπιθεωρητής Τζών Κόπ έπληττε και μι-
σοκοιμότανε, στο γραφείο του, όταν
μπήκε ένας άστυφύλακας και του ά-
νάγγειλε πως είχε βρεθή μία γυναίκα
νεκρή στη Τζάρτζις Στρήτ.
Το θύμα λεγότανε Μάμπελ Μπούρνης. 'Ηταν δε κρεμασμένη από
την πόρτα της κάμαράς της. Το σκόνι που έσφιγγε το λαιμό της,
περνούσε πάνω απ' την κορυφή της πόρτας κι' ήταν δεμένο στο
πόμολο προς το άλλο μέρος.
Κοντά της βρέθηκε ένα σκαμνάκι, άναποδογυρισμένο, σαν να
το είχε κλωστήσει η γυναίκα, αφού πρώτα ανέθηκε σ' αυτό για να
περάσει τη θηλειά στο λαιμό της.
Οι περισσότερες πόρτες έ'ουν ύψος 2 μέτρων περίπου, αυτή
όμως πλησίαζε τα 2½. 'Η σύγκρισι λοιπόν μαζί της έδειχνε ακόμη
πιο κοντή τη Μάμπελ Μπούρνης, που είχε άνάστημα 1,50 περίπου.
Οι φτέρνες της άπείχαν ως 90 πόντους απ' το πάτωμα.
Στην κάμαρά της, είχε βρεθή ένα λιγδολόγο σημείωμα για τον
άντρα της:
«Τζώρτζ. Δεν μπορώ ν' ανθέξω περισσότερο σ' αυτή τη ζωή.
Αυτόκτονω.»

'Ο Τζώρτζ Μπούρνης φαινόταν άπαρηγόρητος. 'Εξηγήσε στον
έπιθεωρητή ότι η γυναίκα του ήταν νευρασθενική. Του είπε επίσης
πως είχε ανακαλύψει το πτώμα ή κόρη του, μία κοπέλλα 19 χρο-
νών, που είχε πάθει τότε ύστερική κρίσι κι' είχε εξαφανισθή απ'
το σπίτι.
'Ο έπιθεωρητής Κόπ έκρινε πως
δεν είχε πιά να κάνει τίποτ' άλλο
εκεί. Φαινόταν όλα τόσο ξεκαθάρα:
Γύρισε λοιπόν στο γραφείο του,
για να έτοιμάση μία σύντομη ά-
ναφορά.
Μόλις την είχε τελειώσει, τον ει-
δοποίησαν πως ζητούσε κάποιος
να τον ίδι, για την «υπόθεσι
Μπούρνης».
'Ηταν κάποιος καθηγητής Γκλίπ.
Του εξήγησε δε πως τον είχε έπι-
σκεφθή πριν από λίγο ή 'Ελεν
Μπούρνης, η κόρη της νεκρής. 'Ο
Κόπ τον κύτταξε ερωτηματικά.

— 'Η μίς Μπούρνης, πρόσθεσε ο
καθηγητής, είναι βέβαιη πως ή μη-
τέρα της δολοφονήθηκε! Και κατη-
γορεί τον πατέρα της γι' αυτό.
Σώπασε λίγο, ενώ ο άστυνομι-
κός περίμενε τη συνέχεια.
— Συμφωνώ κι' εγώ μαζί της,
εξακολουθώσε ο καθηγητής. Και εί-
μαι βέβαιος πως θα μπορέσω να
σας το άποδείξω!
«Πρώτα απ' όλα, το γράμμα της
νεκρής δεν άποτελεί καθόλου άπό-
δειξι, πως αυτόκτονισε πραγματι-
κά. 'Ισως νάναι πλαστογραφημένο
έπιδέξια.
— Συνεχίστε... είπε μ' ενδιαφέ-
ρον ο έπιθεωρητής.
— 'Ο Τζώρτζ Μπούρνης είπε ότι
βρισκότανε στο σπίτι όλο τ' άπό-
γεμα. Βεβαιώνει πως δεν μπήκε κα-
νείς ξένος και πως ή γυναίκα του
είχε ζαπλώσει στο κρεβάτι της. 'Η
κόρη τους έλειπε στο κολλέγιο, ό-
που παρακολουθούσε μία διάλεξι
μου.

» Όταν γύρισε σπίτι της, ο πατέρας της της είπε να είδοποίησι
τη μητέρα της, γιατί είχε πη να την ξυπνήσουν στις 5 ακριβώς.
Δεν ήθελε να πάη ο ίδιος, γιατί είχε λογομαχήσει μαζί της και δεν
της μιλούσε.
'Η κοπέλλα πήγε πραγματι στην κάμαρά της μητέρας της, και
τη βρήκε νεκρή, κρεμασμένη στην πόρτα της.
» 'Αν υποθετή, λοιπόν, πως πρόκειται για έγκλημα, ποιος άλλος
απ' το Μπούρνης είχε τη δυνατότητα να το κάνει;
'Ο έπιθεωρητής συμφώνησε στο σημείο αυτό, κι' ο καθηγητής
συνέχισε:

— 'Ηταν λοιπόν εύκολο για το Μπούρνης να κρεμάση τη γυναίκα
του στην πόρτα, να πάη ύστερα στο σαλόνι, να περιμένη την έπι-
στροφή της κόρης του και να στείλη αυτήν για ν' ανακαλύψη το
πτώμα.
— 'Η θεωρία σας είναι πολύ λογική, παραδέχθηκε ο έπιθεωρη-
τής. Δεν υπάρχει όμως καμιά άποδειξι.
'Ο καθηγητής άρχισε να μιλά για άλλο θέμα:
— Προσέξατε πόσο μεγάλες είναι οι πόρτες, σ' αυτή το πα-
λινό σπίτι με τα ψηλά ταβάνια; 'Η πόρτα όπου κρεμάστηκε ή

Μάμπελ Μπούρνης, είχε ύψος 2½ μέτρα περίπου.
— Το ξέρω. Μα δεν βλέπω ποιά σχέση μπο-
ρεί νάχη αυτό με τη θεωρία σας.
'Ο καθηγητής χαμογέλασε.

— 'Η άποδειξι που ζητάτε, περιέχεται μέσα στην ίδια την άνα-
φορά σας, κύριε έπιθεωρητά, άπάντησε. Θα μπορέσετε να τη βρήτε
μονάχος σας;

'Ο Κόπ ξαναδιάβασε ό,τι είχε γράψει, αλλά δεν άνακάλυψε τί-
ποτε που να δικαιολογή την άποψι του καθηγητή. 'Απάντησε
λοιπόν:

— Έχουμε το έλατήριο του έγκλήματος: τα λεφτά του θύματος.
'Εχουμε επίσης τη δυνατότητα: ο Τζώρτζ Μπούρνης ήταν ο μόνος
που βρισκότανε μέσ' στο σπίτι, όλες αυτές τις ώρες. 'Αλλά μας
λείπει ένα κάποιο άποδεικτικό στοιχείο, άπαραίτητο για να πεισθή
το δικαστήριο.

'Ο καθηγητής συμφώνησε μαζί του.
— Έχετε δίκιο, είπε. Θα σας παρακαλέσω ώστόσο να πάμε
μαζί ως το σπίτι των Μπούρνης...

» Βρισκόμουν εκεί πριν από λίγο,
για να εξετάσω τη σκηνή του έγ-
κλήματος. Βρέθηκε δε με τόσο μυσ-
τηριώδη τρόπο κι' έκαμα τόσες έ-
ρωτήσεις στο Μπούρνης, ώστε τον
άφισα εξαιρετικά έκνευρισμένο. 'Αν
ξαναπαίε τώρα, θα παραχθή ακό-
μη περισσότερο και — ποιός ξέ-
ρει — ίσως να όμολογήσι!

Είχε δίκιο ο καθηγητής: 'Η
προηγούμενη έπίσκεψι του είχε ά-
ναστατώσει το Μπούρνης... τόσο ώ-
στε, όταν έφτασαν εκεί οι δύο τους,
τον βρήκαν νεκρό! Είχε αυτόκτο-
νήσει, με μία σφαίρα στο κεφάλι!
— Έχουμε έτσι δύο αυτόκτονίες,
είπε ο Κόπ στον καθηγητή. Γιατί
δεν άποδείξατε ακόμα πως δολο-
φονήθηκε ή Μάμπελ Μπούρνης!

— Στην άναφορά σας, κύριε έ-
πιθεωρητά, άναφέρατε πως οι φτέ-
ρες της κρεμασμένης άπείχαν 90
πόντους απ' το πάτωμα...

'Ο Κόπ κούνησε καταφατικά το
κεφάλι του, παραδενεμένος. 'Ο κα-
θηγητής τον κύτταξε με κάποιο οί-
κτο και συνέχισε:

— 'Ελεγε επίσης ή άναφορά σας
πως ύπήρχε δίπλα στην πόρτα ένα
άναποδογυρισμένο σκαμνάκι, που
το είχε χρησιμοποίησι ή νεκρή για
να κρεμαστή... Μα είδατε ποτέ κα-
νένα τέτοιο σκαμνί; ψηλότερο από
40 ή 45 πόντους;

» Κι' όμως τα πόδια της κρεμα-
σμένης βρισκόταν 90 πόντους πά-
νω απ' το πάτωμα! Πως έξηγήσι
αυτή τη διαφορά των 50 πόντων;
Μπορείτε μήπως να φαντασθήτε
πως ή δύστυχη γυναίκα κράτησε
τη θηλειά του σκονιού άνοιχτή...
και πήδησε για να περάση μέσα
το κεφάλι της;...

'Ηταν άπόλυτα σωστή ή παρα-
τήρησι του καθηγητού, κι' ο έπι-
θεωρητής δεν μπορέσε να μη το πα-
ραδεχθί!

'Ο καθηγητής χρησιμοποίησε την υπόθεσι αυτή ως θέμα για
ένα βιβλίο που έγραψε κατόπιν. 'Εστειλε μάλιστα ένα αντίτυπο
δωρεάν στον Κόπ. 'Εκείνος τ' άνοιξε και είδε ότι ο συγγραφέας
το είχε αφιερώσει σ' αυτόν. Δεν άνέφερε δηλαδή τ' όνομά του,
αλλά έγραφε:

«Στον κομισμένο έπιθεωρητή».
Κι' ο Κόπ άναγκάστηκε να παραδεχθί και πάλι πως είχε δίκιο.
Β. ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ

Επειδή έδερνε τη γυναίκα του

Στην πολιτεία της Νέας 'Υρσέης, κάποιος 'Αλλεν 'Ιρβινγκ είχε
την κακή συνήθεια να δέρνει τη γυναίκα του κάθε Σαββατοόδο, ο-
ταν τέλειωνε τη δουλειά του. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε
φυλακή 90 ημερών, που ο 'Ιρβινγκ πάλι την έκτιση κατά τον άκό-
λουθο τρόπο: κάθε Σαββατοόδο, όταν τελειώνη τη δουλειά του
θα μπαίνει στη φυλακή και θα βγαίνη από εκεί κάθε Δευτέρα πρωί
για να ξαναπαίη στη δουλειά του. Αυτό θα συνεχισθί ώπου να
συμπληρωθούν οι 90 ήμερες.

Ζίνια 'Αθηνάια: Μοδ γράφετε ότι για την καταπολέμηση της παθολογίας σας έχετε πάρει πάρα πολλά φάρμακα και ότι αποτέλεσμα. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να μου πείτε ποια φάρμακα, ώστε να καταπολεμήσω να σας βοηθήσω, εφόσον οι συνάδελφοί μου τυχόν παρέλειψαν να σας υποδείξουν κανένα ενδεδειγμένο φάρμακο ή θεραπευτική αγωγή.

Λευκό Ε.: Δεν με κατατοπίσατε με επιστολή σας περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Αν μόνον πρόκειται περί του νοσήματος, το οποίο ονομάζεται «λευκοδερμία» μετά λοιπή μου θα σας πληροφορήσω ότι φαρμακευτικές δόσεις οι εφαρμοζόμενες θεραπευτικές αγωγές δυνατόν να αναστρέψουν επί τι χρονικό διάστημα την εκδήλωση, δεν την θεραπεύουν όμως ριζικά.

Αν απλώς έχετε λευκόν δερμα, τότε να το εμπίστευθε στη φύση. Αρρωστω άνα γυνώστη: Τα ένοχληματα που μου περιγράφετε στην επιστολή σας ότι σας κρατούν σε διαρκή ανησυχία, είναι άνευ σημασίας. Είμαι βέβαιος ότι εκ μέρους του γιατρού σας, θα σας έγινε γνωστό ότι η πλευριτική, οισαδοπτική μορφή και αν είναι, αφήγει υπολειμμάτων, τα οποία λόγω κοπώσεως ή ελαφρώς ψύχους προκαλούν ένοχληματα ενίοτε λανθάνουσα. Εφόσον δεν υπάρχει πυρετός, θα κάνετε χρήση της Pom. Algeal και θα παίρνετε 3 κουταλάκια ημερησίως Lic. Bedos.

Α δόλωστω: Αποδομαι πάρα πολύ γιατί μου ζητάτε τη βοήθειά μου σε μια περίπτωση, που δεν υπάρχει νόσημα επιδεχόμενο φαρμακευτική αγωγή. Μόνο με τις έξι δόσεις σας δυνατόν θα θεραπευθείτε.

333 Ρ.: Μία και μόνον στην Αθήνα θα ήταν προτιμότερο να σας έδωπε ένας γιατρός, όποτε εκ του ασφαλέως θα σας συνέβαλλε για την ενδεκνυόμενη θεραπευτική αγωγή. Δεν είναι ντροπή να έκλυμ σπηρεύεται κάτι ο θρωστος στο γιατρό του. Εφόσον, λοιπόν, δεν θα πάτε στο γιατρό, για οιοδήποτε λόγο, θα κάμετε ανά τμήμον 10-15 ενέσεις Aepomn των 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα, και στα μεσοδιαστήματα επί 15 ημέρες θα παίρνατε τρία χαπάκια από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων.

Ανα γυνώστη 700: Δεν είναι τόσο εύκολο με αλληλογραφία να κατορθώσει ο γιατρός να κατατοπισθεί και να εκκρένη τη γνώμη του για μια περίπτωση, όπως η δική σας, κατά την οποία και ο γιατρός που θα σας εξετάσει κλινικώς θα χρειαστεί να συμπληρώσει την εξέτασή του με ακτινογραφικό έλεγχο κλπ. προκειμένου να διαπιστώσει ποιά όφειλεται η αδυναμία σας.

Κύπριο Κ. Α.: Το συμπέρασμα μου από τη μελέτη του περιεχομένου της επιστολής σας είναι ότι πρόκειται περί παθήσεως της αρρώσεως, και για να είμαι ειλικρινής υποψιάζομαι ειδικής φύσεως. Ώς εκ τούτου σας συνιστώ να αφιψέτε τα φάρμακα και να απεψέτε να εξετασθείτε από ειδικό ορθοπαιδικό γιατρό, ο οποίος και μόνον θα σας καθοδηγήσει και νοσηλεύσει όσο είναι ακόμα καιρός.

Κρινιώ Π., Λάρισα: Αποδοτικώτερο, βέβαια, αποτέλεσμα θα είχε μια λεπτομερής εξέταση από ένα ειδικό γιατρό, επειδή όμως καταλαβαίνω ότι τούτο δεν είναι δυνατόν εκεί που μένετε, σας συνιστώ να κάμετε χρήση της creme Phyllis σε συνδυασμό με την Perle Phyllis. Επίσης σχετική αποφυγή των αποτόμων καιρικιών μεταβολών.

Νε αρό χωριό: Θα κάμετε 15-20 ενέσεις Calcibromine των 10 cc., μία την ημέρα, ενδοφλέβιας και κάθε βράδυ την ώρα του ύπνου θα παίρνατε ένα κουταλάκι του γλυκού Passineol, μέσα σε λίγο τσάι. Να κοιμάσαστε σε πολύ σκοτεινό κρεβάτι και να κάνετε μία φορά την ημέρα εντριή στην σπονδυλική στήλη με κολάνια.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Πανεμένη ύπαρξη: 'Ηρώκλειο Κρήτης: Τίποτ από όλα αυτά που φράστε δεν συμβαίνει. Πρόκειται περί κοιλίτιδας εκ τρι-

Απαντήσεις επιστολών

χομονάδων. Τα σπειράκια είναι αποτέλεσμα έρεθισμού τοπικού. Θεραπευτικώς θα τοποθετήτε κάθε βράδυ και επί πέντε ημέρες, δύο χάπια βαθεία ενδοκολπικώς εκ του φαρμάκου Tabl. Trichomycin No 1 tube X 10 Tablettes. Εξωτερικώς θα επαλείφετε τις ημέρας με Trichomycine. Την επομένη θα εφαρμόζετε την συνήθη ενδοκολπική καθαριότητα. Από της έκτης ημέρας θα τοποθετήτε ενδοκολπικώς ένα χάπι αντί δύο και επί δέκα ημέρες συνεχώς, και θα συνεχίσετε τη λοιπή θεραπεία. Καθ' όλη τη διάρκεια της θεραπείας και κρατήστε απόλυτη καθαριότητα.

Κ. Κ. Κ.: Ένταυθα: Ασφαλώς είναι αποτέλεσμα ανεπαρκούς θεραπείας. Θεωρώ απαραίτητη μία γυναικολογική εξέταση, η οποία κοπώσεως ή ελαφρώς ψύχους προκαλούν ένοχληματα ενίοτε λανθάνουσα. Εφόσον δεν υπάρχει πυρετός, θα κάνετε χρήση της Pom. Algeal και θα παίρνετε 3 κουταλάκια ημερησίως Lic. Bedos.

Α δόλωστω: Αποδομαι πάρα πολύ γιατί μου ζητάτε τη βοήθειά μου σε μια περίπτωση, που δεν υπάρχει νόσημα επιδεχόμενο φαρμακευτική αγωγή. Μόνο με τις έξι δόσεις σας δυνατόν θα θεραπευθείτε.

333 Ρ.: Μία και μόνον στην Αθήνα θα ήταν προτιμότερο να σας έδωπε ένας γιατρός, όποτε εκ του ασφαλέως θα σας συνέβαλλε για την ενδεκνυόμενη θεραπευτική αγωγή. Δεν είναι ντροπή να έκλυμ σπηρεύεται κάτι ο θρωστος στο γιατρό του. Εφόσον, λοιπόν, δεν θα πάτε στο γιατρό, για οιοδήποτε λόγο, θα κάμετε ανά τμήμον 10-15 ενέσεις Aepomn των 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα, και στα μεσοδιαστήματα επί 15 ημέρες θα παίρνατε τρία χαπάκια από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων.

Ανα γυνώστη 700: Δεν είναι τόσο εύκολο με αλληλογραφία να κατορθώσει ο γιατρός να κατατοπισθεί και να εκκρένη τη γνώμη του για μια περίπτωση, όπως η δική σας, κατά την οποία και ο γιατρός που θα σας εξετάσει κλινικώς θα χρειαστεί να συμπληρώσει την εξέτασή του με ακτινογραφικό έλεγχο κλπ. προκειμένου να διαπιστώσει ποιά όφειλεται η αδυναμία σας.

Κύπριο Κ. Α.: Το συμπέρασμα μου από τη μελέτη του περιεχομένου της επιστολής σας είναι ότι πρόκειται περί παθήσεως της αρρώσεως, και για να είμαι ειλικρινής υποψιάζομαι ειδικής φύσεως. Ώς εκ τούτου σας συνιστώ να αφιψέτε τα φάρμακα και να απεψέτε να εξετασθείτε από ειδικό ορθοπαιδικό γιατρό, ο οποίος και μόνον θα σας καθοδηγήσει και νοσηλεύσει όσο είναι ακόμα καιρός.

Κρινιώ Π., Λάρισα: Αποδοτικώτερο, βέβαια, αποτέλεσμα θα είχε μια λεπτομερής εξέταση από ένα ειδικό γιατρό, επειδή όμως καταλαβαίνω ότι τούτο δεν είναι δυνατόν εκεί που μένετε, σας συνιστώ να κάμετε χρήση της creme Phyllis σε συνδυασμό με την Perle Phyllis. Επίσης σχετική αποφυγή των αποτόμων καιρικιών μεταβολών.

Νε αρό χωριό: Θα κάμετε 15-20 ενέσεις Calcibromine των 10 cc., μία την ημέρα, ενδοφλέβιας και κάθε βράδυ την ώρα του ύπνου θα παίρνατε ένα κουταλάκι του γλυκού Passineol, μέσα σε λίγο τσάι. Να κοιμάσαστε σε πολύ σκοτεινό κρεβάτι και να κάνετε μία φορά την ημέρα εντριή στην σπονδυλική στήλη με κολάνια.

Α

Αν ο χειμώνας γέμισε το πρόσωπό σας ακοσμήματα και λειχήνες, μεταχειρισθείτε άμέσως Λανολίνη Μελπαν. Αν θέλετε νάχετε πάντα ξεκούραστη όψη και δελουδίτη επιδερμίδα μεταχειρίζεσθε συνεχώς Λανολίνη Μελπαν. Αποφύγετε όμως τις απομυμήσεις.

ΜΕΛΠΑΝ

Ο φύλαξ άγγελος της όμορφιάς σας.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

εκ του φαρμάκου Caps. E-Vita. Συγχρόνως ανά πέντε ημέρες θα κάνατε μία ένεση εκ του φαρμάκου Amp. Neo-Andronite των 25 μλγρ. μέχρι της εμφάνισης της νέας μινιαίας αδιαθεσίας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μαραμώνο κρινω, Χανιά-Κρήτης: 'Η άρρώστειά σας φαίνεται, πώς είναι καθαρά τοπική του δερμάτος. Ίσως να είναι και σύμπτωμα γενικότερας καταστάσεως. Από μακριά δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να γίνη τίποτε απόλυτως. Πρέπει να εξετασθείτε από δερματολόγο και νευρολόγο. Όταν έλθετε εδώ, είμαι στη διάθεσή σας.

Γ. Ε. Γ.: Ένταυθα: Τα φαινόμενα είναι ψυχικής αιτιολογίας, καθώς και μόνος σας έχετε διαπιστώσει. Σχετίζονται βέβαια με τον τραυματισμό και τις συνθήκες, υπό τις οποίες έλαβε χώρα αυτός. Αποτελούν τις αντιδράσεις στα έντονα ψυχικά τραύματα. Είναι η υποσυνείδητη προσπάθεια της τρομερής σκηνής της έκτελεσεως, οι φοβίες, που σας βασανίζουν. Κάθε βράδυ συνεχώς επί είκοσι ημέρες θα κάνατε μία ένεση Largactil 5 cc. ενδομυϊκώς. Μετά την θεραπεία αυτήν να με ενημερώσετε επί της πορείας της νόσου.

Θαλερό πεννιόταρη, Κέρκυρα: Τα συμπτώματα εκ μέρους της καρδιάς και του στομάχου έχουν σχέση με τα νεύρα και την σεξουαλική λειτουργία. Να κάμει Amp. Testinonil Dēpōt των 100 μλγρ. μία κάθε είκοσι ημέρες ενδομυϊκώς. Εσωτερικώς δε Tab. E-Vit. fl. No 1, τρία ημερησίως. Η θεραπεία αυτή θα συνεχισθεί επί τμήμον άνωδωσάποτε.

Λατρεύω τα άνθη, Χίο: 'Η άρρώστειά σας λέγεται ψυχονευρώση. Έχετε ανάγκη αναπαύσεως και αποφυγής συγκινήσεων και στενοχωριών. Μία αλλογή περιβάλλοντος πολύ θα σας ωφελήσει. Να κάμει Amp. Calcibromine No 10 και Amp. Multi-B. No 10. Εσωτερικώς δε Tab. Sedamyl fl. No 1, από τρία ημερησίως. Να τακτοποιήσετε όπωσδήποτε το άλλο ζήτημα.

Γ. Κ. Χ., Φάρσαλα: Δεν σχετίζεται ο τύφος με τη σοβαρά ψυχική άρρώστειά, που λέγεται Χιζοφρενία. Αν συμπλητεί καμιά φορά να εμφανίζεται σχιζοφρενία σε άτομο, που έχει περάσει τύφο, αυτό δεν έχει σχέση αίτιου προς αποτέλεσμα, αλλά είναι μία τυχαία συνύπαρξη.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Ζ. Χ., Καισαριανή: Για τους όξυούρους του μικρού σας χρησιμοποιήστε Siror. Oxyuran Fl. 1, 3 κουταλάκια του γλυκού ημερησίως επί 8 ημέρες. Την 9η ημέρα δίνετε 1 κουταλιά της σούπας Castor Oil.

Μ. Ι., Αμπελόκηποι: Εφόσον χρησιμοποιήσατε όλα τα μέσα για να σταματήσετε τους έμετους του μικρού σας, που είναι 1 έτους και αποτύχατε, δοκιμάστε Solution Sulfate d'Atropine 10jour 1 σταγόνα πρωί, 1 μεσημέρι, 1 βράδυ.

Ε. Δ., Τριπολι: Οι άκαριαιες λιποθυμίες, που μου γράφετε ότι παθαίνει ο υιός σας και πέφτει και χτυπά είναι ύποπτες δι' επιληπτικές κρίσεις. Κάνετε μία εξέταση κοπράνων για παράσιτα. Δεν είναι όμως δυνατόν να συζητηθεί εδώ μία τέτοια ειδική περίπτωση, όπως του παιδιού σας.

Μαρία Β.: Το άγοράκι σας χρειάζεται θεραπεία με ενέσεις Pregnyl. Λεπτομέρειες της θεραπείας σας γράφω ιδιαίτέρως.

Α. Κ., Πετράλωνα: Εφόσον το αγοράκι σας έχει αδονοπάθεια, καλό είναι, επί του παρόντος, να αποφύγετε την επέμβαση. 'Η γνώμη μου είναι να βγάλει μία καινούργια ακτινογραφία και να κάμετε μία θεραπεία με Streptomycine και μετά να το χειρουργήσετε.

ΔΕ ΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥ-ΝΙΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΟΥ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άντης Γιαννάκης, Αγκιάλου 7, Άγιοι Όμοιοι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ανδρέας Έλληνας (18 χρόνων) και ο Άκης Ίωαννίδης (17 χρόνων), Έμποροι Λύκειο, Πειραιώς, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Παρακαλούνται εκείνους που θα τους γράψουν να εσφκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Γιαννάκης Σωζίδης, Έλένης Παλαιολόγης 42, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων.

Ο Νίκος Κυριάκου (20 χρόνων), Ιαρίωνος 25, Καίμα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κωστής Καλογεράς, C/o National Cash Register, P.O. Box 823, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Παντελάκης 'Ακωβού, Τ.Κ. 194, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων.

Ο Δημήτριος Φαντίδης (17 χρόνων), Αετωμηλίας 17, Παλαιοκίτιες, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Άντωνιος Νικολαΐδης (20 χρόνων), Αρσινόης 93, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων.

Ο Στέλιος Ίωακείμ (17 χρόνων), Κολλέγιον, Πάφος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με μαθητές και μαθήτριες του Γυμνασίου απ' όλον τον κόσμο.

Ο Θεόδωρος Στυλιανίδης (17 χρόνων), Κολλέγιον Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος και ο Παναγιώτης Ζαμπάς (16 χρόνων), Έξω Μετόχι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Παναγιώτης Χαραλαμπίδης, Τ.Κ. 97, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Άναστάσιος Χαραλάμπος, Παραλίμνη, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με προσκόπους.

Ο Δημήτρης Γεωργίου, Τ.Κ. 278, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Ο Νίκος Έρωτοκρίτου (18 χρόνων), Ξάνθης Ξενόπου 3α, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

Ο Κώστας Άγγελος (18 χρόνων), ο Φοίβος Κρυνός (16 χρόνων), ο Ανδρέας Χαλαμπίδης (17 χρόνων) και ο Άνδρέας Κυριακίδης (16 χρόνων), Ευρύχου Σολέως, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν αλληλογραφία με μαθητές του γυμνασίου απ' όλον την Ελλάδα.

Ο Αντώνιος Κονναρί-

δης (19 χρόνων), Ψημολόφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Η Νότη Κυριάκου (23 χρόνων), Άγιου Ιλαρίωνος 25, Καίμα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Η Άλσα Μιχαηλίδου, Κεντρικόν Νοσοκομείον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας άνω των 20 χρόνων.

Η Έλλη Άγγελίδου, Poste Restante, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες επιστήμονες, ηλικίας 25-30 χρόνων.

Η Τασούλα Οικονομίδου, Θεμισσοπύλιν 1, Βαρύση, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με μαθητές και μαθήτριες απ' όλον την Ελλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Bill Constandinou, 30A Selby Street, Adelaide S. Australia και ο Panayiotis Soukoulis, 196 Wright Street, Adelaide, Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο John Stassiss, TJS Polykimi Nreadriss C/o Boyd Weir and Sewell 24 State St., 24, New York, 4, N.Y. U.S.A., θέλει αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ermis Stamatiadis και ο Dimitrios Tsekouras, 147 Eassey Str. Collingwood Vic. Melbourne, Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Constantinos Zazonis, ο Periclis Kyriakos και ο Constantinos Gigis, T. S. S. Charlton Star, Lambert Bros Ltd. Port Said - Suez Coal C/o Port Tewfik, Suez, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 18-20 χρόνων.

Ο Lazaros Antoniou, 34 Werrington St. London N.W.1, England και ο Christopher Papanichorou, 32 Royal College St. London N.W.6, England, φοιτητές, της Ιατρικής ο πρώτος και της φιλολογίας ο δεύτερος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον την Ελλάδα.

Ο Athanasios Apostolopoulos, 295 Road, Towandgi, N.S.W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 18-30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όποια του γράψη να του στείλη και μία φωτογραφία της.

Ο Vassilios Nicolaou και ο John Kyriazopoulos, P.O. Koomboloombo, Via Ravenshoe, N.O. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 17-25 χρόνων, που θα ήθελαν να μεταναστεύσουν στην Αυστραλία και να παντρευτούν. Τα έξοδα μεταβάσεως θα είναι όλα εις βάρος τους.

Ο Aristos Diamandis και ο Jean Lambrou, Engineers S/S Seacomel, Orion Shipping Co., 80 Broad Street, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας 18-24 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Angelos Hasouros και ο Con. Gioulis, 66 Audley St. Petersham, Sydney, N.S.W. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες θα τους γράψουν να τους στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Antoine Bektis (25 χρόνων), ο Dionysios Vlahos (23 χρόνων), ο Athanasios Trilivas (23 χρόνων), ο Basile Baroutis (21 χρόνων), ο Gerassimos Katopodis (24 χρόνων), όλοι υπαξιωματικοί του εμπορικού ναυτικού, S/T Omilos, Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Principauté de Monaco, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση Έλληνες.

Ο Costas Leonardi, 93 Rue du Wainage, Lambusart, Belgique, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας και της Κύπρου. Ο Demetrios Gaytakis Hotel Berrenhof, Zwaiteberg Limirig, Belgique, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες 20-25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Αύστρακός Ernest Schwendinger, 237 Victoria Street, Port Arthur, Ontario, Canada, ηλικίας 25 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένους Έλληνες της Ελλάδας και του εξωτερικού στην αγγλική γλώσσα.

Ο G. Hakin (25 χρόνων), 26 Francis St. City Sydney, Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 20 χρόνων στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Οι δύο φίλοι Costas Papadopoulos και Elias Chimonides, P.O. Box 1223, Salisbury S. Rhodesia, θέλουν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Fanayiotis Vassilikos, ο Spyridon Koukis, ο Michel Toudellis, ο Alexandre Tsevas και ο Evangelos Tsitas 45, Gladstone Ave. Wollongong, N.S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες με σκοπό το γάμο.

Ο Haralambos Costopoulos (25 χρόνων) 97 Redmyre Rd, Strathfield N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 18-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες του γράψουν να του στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Tassos Georgiou (20 χρόνων) και ο Evangelos Lazarou (20 χρόνων), 177 Rue Fouad 1er, Hadarah, Alexandria, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην αγγλική, γαλλική, ιταλική και ελληνική γλώσσα.

Ο P. Harist και ο P. Alexopoulos, 65 West Terrace, Adelaide, S.A., Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Jean Samios (24 χρόνων) S/T World Concord C/o Marinos (London) 41-43 Park Street London W.6, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο 18-24 χρόνων.

Ο Andreas Lucas, ο William Lecos και ο Diamandis Lantcas, φοιτητές του Πανεπιστημίου του Ιλινόις, 1320-1, 3rd St. Champaign Ill. U.S.A., ζητούν α-

λληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν εκείνους που θα τους γράψουν να τους στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Anastasios Kotsiou, Lot 10, William, S.T. Manfield Park, Adelaide S. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Andrew Mantikis (25 χρόνων) και ο Nicolaos Parmanios (26 χρόνων), 113 Railway St. N.S.W. Corrimall, Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 17-23 χρόνων στην ελληνική γλώσσα με σκοπό το γάμο.

Ο Charalambos Moschopoulos 936 Notre Dame St. Apt. 5, Lachine QUE Canada, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες 18-22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Thom Lamberis (23 χρόνων), 4814 W. Jackson St. Chicago 44, Ill. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 20 χρόνων, κοινωνικές και μορφωμένες, από την Αθήνα και τον Πειραιά.

Ο Drakoulis Koutsakis (20 χρόνων) και ο Aristotelis Jemeridis 9 Station Street, Wollongong N.S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 18-19 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν εκείνους που θα τους γράψουν να εσφκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Skoufaj (19 χρόνων), P.O.B. 443, Galata, Istanbul, Turkey, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όποια του γράψη να του στείλη και μία φωτογραφία της.

Ο Christos Skilitsis (28 χρόνων, Rue le la Station 39, Thieu, Hainaut, Belgique, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όποια του γράψη να του στείλη και μία φωτογραφία της.

Ο Nicolas Tsoukakakis και ο George Kyriakidis, S/T Andros Sea, Orion Shipping Co., 80 Broad Street, New York 4, N.Y. U.S.A., θέλουν αλληλογραφία με Έλληνες.

Ο Argyrios Tsandilis, Tumut Rond, 4 S.N.S.W., Australia (23 χρόνων), θέλει αλληλογραφία με Έλληνες 18-27 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

ΞΑΝΑΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΚΕΦΙ

Επ' ευκαιρία της Αποκριάς η Τζόαν Μπέννεν και ο σύζυγός της Βάλτερ Βάνγκερ έκαναν την πρώτη τους επανεμφάνιση σε κοσμικό κέντρο, από την εποχή που ο ζευγάρι συζύγος αποπεράθηκε να σκοτώσει τον ιμπερσάριο της γυναίκας του, πιστεύοντας πως είχε παρόμοιες σχέσεις μαζί της. Η κορίτριά της Τζόαν δοκίμασε σκληρά από το περιστατικό αυτό, που στοίχισε στον Βάλτερ αρκετών μηνών φυλάκισι. Τώρα όμως όλα λησμονήθηκαν και η ζωή ξαναπέρασε τον κανονικό της ρυθμό γιατί, ευτυχώς για όλους, η σφαίρα τραυματίας έλαφρα τον δυστυχισμένο ιμπερσάριο.

Ο Franklín Diet και ο Kúpríος John Vinterakí, Meikles (Wankle) Priv. Ltd, P.O. Box 109, Wankle, S. Rhodesia, ζητούν άλληλογραφία με φοιτητές, κατά προτίμηση 'Αθηναίους ή Εθνωπαιστές στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα.

Ο Michel Chiochaliás (25 χρόνων) 443 Princes Highway, Fern Hill, N.S.W., Australia, ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες θα τους γράψουν να εστιάσουν στο γράμμα και μη φωτογραφία τους. Ο Dímítrios Kaitakís, H.E.C. Bronte Park, Tasmania, Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Προτιμά 'Ελληνίδες, που καταγόταν από την Εύβοια και τη Χαλκιδική.

Ο Thanos Kakis, S/S George S. C. Epison Steamship Corp., 25 Broadway, New York 4 N.Y., U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφή με 'Ελληνίδες μέχρι 30 χρόνων.

Ο John Cotsanas, 57 Brunswick St. Fitzroy, Melbourne, Vic, Australia, ηλικίας 28 χρόνων, ζητεί άλληλογραφία με νέες 18-25 χρόνων, τις οποίες παρακαλεί να του στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο G. Korobilas (24 χρόνων) και ο Jim Drougas (22 χρόνων), 21 Grattan Street, Carlton, Melbourne, Vic, Australia, ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Andreas G. Eliades, 16 Shank St. Warracknabeal Vic. Australia, (Κύπριος, 29 χρόνων), ζητεί άλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, 2532 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Οι ενδιαφερόμενες παρακαλούνται να του στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Georges Ramfos, S/S General Artigas C/o Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Principauté de Monaco, ζητεί άλληλογραφία με νεαρές 'Ελληνίδες.

Ο Jim Harris, (23 χρόνων) 41 Darby St. Collingwood, Melbourne, Vic, Australia, εγκατεστημένος πρό τριετίας στην Αυστραλία, ζητεί άλληλογραφία με νέες 17-23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Αποστολή φωτογραφίας απαραίτητη. Ο P. N., 10 Essex St. Prahran, Melbourne Vic, Australia, ζητεί άλληλογραφία με 'Ελληνίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Aristotelis Paliasos, S. Lambertlaan N. 27A, Wintertslag, België, ζητεί άλληλογραφία με 'Ελληνίδες 16-22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Όσες του γράψουν να του στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι, ο Constantinos M. Alakos (27 χρόνων), ο Panayiotis Dimopoulos (25 χρόνων) και ο Constantinos Plassaras (24 χρόνων) C.T., C.O.R. Darwin N.T., Australia, καλώς εγκατεστημένοι στην Αυστραλία, ζητούν άλληλογραφία με νέες της Ελλάδας, ηλικίας 17-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο George Vosdoganis (22 χρόνων) και ο Themis Igaris (26 χρόνων) Georgina St. 35, Newtown, Sydney, N.S.W. Australia, ζητούν άλληλογραφία με νέες της Ελλάδας, με σκοπό το γάμο.

Ο E. Ch. Ioannou, NAAFI R/N 5916L, Golden Sands, Leave Camp., Famagusta, Cyprus, θέλει ν' άλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Λοχαί Μίμης Αγγελοπούλου, Φάνης Σωτηρίου, Ντίνος Αερμεζής, και Τάκης Αναγνώστου, 582 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Β. Δημήτριος Μερκάκος, Φώτης Βακάκος, Σπυρίδων Ρίζος και Όθων Καρούντας, Σχολή Πεζικού, Ουάσιγκτον, Αρμιάτων, Χαλκίδα. (Υπαξι) και Τάκης Λαμπρινάκης και Χρήστος Χριστιανόπουλος, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Τάκης Παναγιωτόπουλος, 'Αλέκος Δημητριάδης, Βασίλειος Αποστολόπουλος, Όθων Ρίζος και Νικόλαος Παπαθεοδωρόπουλος, Κ.Ε.Ν.

Μεσολογγίου, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907.

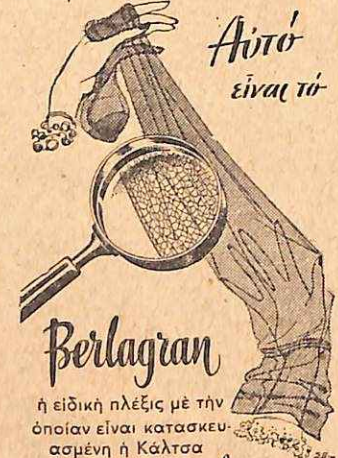
Ο Ευάγγελος Στεφανίδης και ο Νικόλαος Τσούγκας, 750 Μονάς, Γ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Γρέσε, ο Λοχίας Νικόλαος Παπαδόπουλος και Τάκης Παραλής, Δ.Δ. 30 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Β, Γρέσε, ο Ροδέρτος Λουλουδάκης, 209 Τ.Υ. Υγειονομικό, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Γρέσε, και οι ύπαξι και Σπυρίδων Μπαρβίσις (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910, Γρέσε, και Δημήτριος Κατσίκης (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Οι άνθ)γοι Λάκης Νικόλαος και Νίκος Σπηλιόπουλος, 871 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 902, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο άνθ)γος Άνδρέας Μανθέρης, Τ.Ε.Α., Χρόμων, Κοζάνη, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κων)τινός Μπιζάνος, Κ.Ε. Τεθ)νων, 'Ιλη, Δ)σεως, Τ.Ε.

ΜΕΝΤΩΡ

ή ειδική πλέξι με την όποιαν είναι κατασκευασμένη ή Κάλτσα

Monofil

Για τη δημιουργία αυτής της μεγάλης τεχνικής εξέλιξης, συνεργάστησαν οι ανώτεροι Σάξωνες τεχνικοί οδηγούμενοι από την μακροχρόνιων παράδοσιν της Γερμανικής Καλτσοβιομηχανίας.

Στην Κάλτσα MONOFIL με την ειδική πλέξι BERLAGIAN, ποτέ δεν θα παρουσιασθώ το συχνό φαινόμενο της διαφυγής των πόντων εκ των άνω προς τα κάτω πράγμα που έχει ως συνέπεια να αχρηστεύει σχεδόν ολόκληρη την Κάλτσα.

Η κάθε γυναίκα μπορεί να φορή την Κάλτσα MONOFIL με την ειδική πλέξι BERLAGIAN, στο σπίτι, στο γραφείο, στον περίπατο, στο σαλόνι.

ΛΕΠΗ - ΣΤΕΡΕΑ - ΜΑΤΤ.

DEUTSCHER INNEN- UND AUSSENHANDEL TEXTIL BERLIN W 8, BEHNENSTR. 46 TELEGRAM DIATEX

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Χονδρική Πώλησις ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ & ΣΙΑ

πάρ. 'Ιπποδαμίας 15-Πειραιεύς Τηλέφ. 40-457 Γεν. Άντιπροσ. διά την Ελλάδα ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ Πλατ. Καρύστη II - τηλ. 29-524

χνική διαχείρισης, Β.Σ.Τ. 902, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Οι ύπαξι Πα-ναγιώτης Νέζης και Παναγιώτης Σταυρούλης, ΓΡΑΜ. Α.Σ.) Γ.Ε.Ν., Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων και καρτ-ποστάλ. Ο Περικλής Γκριντέλας, Β.Π. «ΑΕΩΝ», Γ.Ε.Ν., ζητεί άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Κύπρου. Είναι 19 χρόνων.

Ο Μίμης Γαλάνης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909, Γρέσε, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Άλ)ς Καραδ)λης και ο Σούλης Αργυριάδης, Γραμματεία VIII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 918, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με νέες της Κύπρου. Ο υποσημνίας Νάσης Κοντός και ο Νάσης Ανδρεόπουλος, Ε.Β.Α.)Μ. Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010, Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ίωάννης Κλάρος και ο Θέμης Παπαευθυμίου, 484 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920, Γρέσε, ο Λοχίας Γεώργιος Κατσάρος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Α. Οχημάτων, Σ.Τ.Γ. 909Α, Γρέσε, οι λοχία Σπυρίδων Παπαγιαννόπουλος και Παν. Τσεμπερούλης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909, Γρέσε, ο ύπαξι)κος Χάρης Παπαδόουλης (19 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Γρέσε και οι ύπαξι)κοι Γεώργιος Θωμάκος, Γεώργιος Αναστασόπουλος και Άλ)κης Αποστολάκης, 392 Σ.Α., 2α 'Ιλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Γρέσε, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ίωάννης Γαϊτάνος, 220 Κ.Χ.Ν.Ε., Σ.Τ.Γ. 916, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Δημήτριος Φατούρος, ο Θεόδωρος Ρηγόπουλος και ο Παναγιώτης Κυριακούλας, 38ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 900Α, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με μορφωμένες νέες. Ο Δημήτριος Ζαφειρόπουλος, 113 Π.Μ.Ε., ΚΕΕΑ)Α, Β.Σ.Τ. 903, Γρέσε, θέλει ν' άλληλογραφή με νέες που ασχολούνται με την ποίηση.

Ο Στάθρος Παντελής, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο ύπαξι)κος Τάκης Φοιτός, Άρχηγιον Τακτικής Αεροπορίας, Β.Σ.Τ. 904, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Άνδρέας Πά-νου, 113 Π.Μ.Ε., ΚΕΕΕ)Α, Β.Σ.Τ. 903, Γρέσε, θέλει ν' άλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, που ν' ασχολούνται με την ποίηση.

Οι ύπαξι)κοι Σπυρίδων Λαγώνης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 907, Γρέσε, και Σωτήριος Φωλέας, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με νέες του εξωτερικού. Ο υποσημνίας Θ. Θεοδωρόπουλος, 125 Σ.Ε.Δ.Ε., Μ.Ε. Τ.Γ.Α. 1010, Γρέσε, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με νέους και νέες του εξωτερικού και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Λοχίας Βύρων Μυριτίλης, 572 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 917Α, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με μορφωμένες νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Αιμίλιος Άγγελόπουλος, 323 Σ.Υ.Ν. 'Επισκευών, Σ.Τ.Γ. 915, Γρέσε, ο Παναγιώτης Ζούβελος και ο Ίωάννης Σταυρόπουλος, 398 Σ.Κ.Α., 2α 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 909, Γρέσε, ο Έμμανουήλ Χατζηνικόλας, 866 Α.Ε.Α.Σ., Β.Σ.Τ. 904, Γρέσε, ο Εοτύχιος Κοράκης και ο Ίωάννης Λυμπερόπουλος, 117 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 920Β, Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι ύπαξι)κοι Ίωάννης Μπαλλας και Κώστας Μουρκοδής, Β.Π. 'Εθνηϊσμός, Γ.Ε.Ν., Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία

με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Αθανάσιος Μα-ραγκάκης, Β.Π. 'Αδ)ς, Γ.Ε.Ν., 'Αθήνα, Γρέσε, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Άποστ. Σπέν-τζος, Υ)Φ. ΜΟΤΟΛ, Δ.Ν.Β.)Τ.ΛΙΜ., Β. Ναύσταθμος, Α.Β.Ν., Γρέσε, θέλει ν' άλληλογραφή με νέες της Κύπρου. Ο Κων)τι-νος Γεωργιόπουλος, Α.Σ.) Β.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901, Γρέσε, ζη-τεί άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προ-τίμηση της Α)τραλίας.

Οι ύπαξι)κοι Νικόλαος Τρι-άντης και Τάκης Μαυράκης, 392 Σ.Α., 1η 'Ιλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Γρέσε, επιθυμούν ν' άλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Θεόφιλος Μαργαρί-της, ο Δημήτριος Θεοδωράκης και Τάκης Γερμανός, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της 'Ιταλίας, στην ελ-ληνική ή ιταλική γλώσσα.

Ο Μιχαήλ Γιαϊέκος και ο Μάριος Σαλκάνης, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ, Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελληνί-δες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ. Ο Άνδρέας Αμπτρόπουλος, Κ.Ε. Παλάσκας, Β.Σ.Τ. 902, Γρέσε, ζητεί άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Γρηγόριος Κασούρης και ο Άργύριος Βου-ράκης, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920, Γρέσε, ζητούν άλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελ-ληνική ή ιταλική γλώσσα.

Οι ύπαξι)κοι Παναγιώτης Πλάτων και Χριστόφορος Βλά-σης, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λό-χος, Σ.Τ.Γ. 910, Γρέσε, ζητούν αλ-ληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Ο Λοχίας Άν-τώνιος Γερμανάκης και ο Παναγιώ-της Σπυρίδης, 251 Ε.Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908, Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Κων)τινός Αντωνάτος και ο Μάκης Σαμπανιώτης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909, Γρέσε, επιθυμούν ν' αλ-ληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ισα-νική γλώσσα.

Ο Ρούλης Άνθουδά-κης, ο Τάκης Δασκαλάκης και ο Β. Βλαχάκης, 498 Τ.Δ., 1ος Λό-χος, Σ.Τ.Γ. 914, Γρέσε, ζητούν αλ-ληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την αν-ταλλαγή καρτ-ποστάλ. Ο Πανα-γιώτης Μαργαρέλης, ο Ίωάννης Αποστολάκης και ο Δη-μήτριος Μηνουδής, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920, Γρέσε, οι ύπαξι)κοι Γεώργιος Άλεξόπουλος, Ίωάννης Δημάκος, Κων)τινος Σταματόπουλος και Παναγιώτης Κουτρούσιος, 392 Σ.Α., 2α 'Ι-λη, 9 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 913Γ, Γρέσε, ο Λάκης Πετρόπουλος (18 χρόνων) και ο Ίωάννης Γα-βριηλίδης (18 χρόνων), 987 Σ. Μουσική, Β.Σ.Τ. 901, Γρέσε, ο Άθ)ς, Άραματζής, 19 Σ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 920Α, Γρέσε, ο Στάθης Άθα-νάσιος, ο Αιμίλιος Κόκκορας, ο

Ίωάννης Μαυριδής, 391 Α.Μ., 'Ιλη Προσ., Σ.Τ.Γ. 903, Ίωάννης Σταματάκης, 46ον Κ.Ε. Τ., Β.Σ.Τ. 904, Άντώνιος Δαφνο-μήλης, 202 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922Α, Ύπαξι)κος Χαράλαμπος Παπαδόπουλος (19 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.

Άγαμέμνων Κυνηγός, ο Α. Πολυ-καρπής και ο Λεωνίδας Παπανι-κόλας, 392 Σ.Α., 2α 'Ιλη, 9 Τ. Μ., Σ.Τ.Γ. 913Γ, Γρέσε, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Αιμίλιος Γούναρης και Λάκης Ευθυμιάδης, Κ.Ε.Ν. Με-σολογγίου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Κων)νος Τζούμης, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, 'Ηλίας Κέρης και Φώτιος Κουκουσούλης, 251 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908. Γρηγόριος Χαΐδας και Ίωάννης Με-ταξάς, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 920Α, Σ)ταύρος Ευθυμίου, Νι-κόλαος Γκόλεσος και Ίωάννης Δα-κύλος, 485 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 904, Νούλης Τσελίκης και Ντίνος Τσι-τσίρης, 392 Σ.Α., 3η 'Ιλη, Σ.Τ. Γ. 913Γ, Πέτρος Αργυρόπουλος, Εοάγγελος Ζωγράφος και Λούλης Ζαφειρόπουλος, 392 Σ.Α., 3η 'Ι-λη, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Άναστασιος Που-ρής, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 908, Θεόδωρος Άσημακόπου-λος, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920, Σ)δε-ρης Πέτσας, Α.Δ. 88) Σ.Δ., Σ.Τ. Γ. 922, Δημήτριος Ποιλόπουλος και Δημήτριος Δημητριάδης, 311 Σ.Π., Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Κα-ρούρης, Γαβριήλ Κουλουρής, Γεώρ-γιος Κάιτογας, Γεώργιος Νεοφώ-τιστος, Δημήτριος Μάγγος, Θεώδω-ρος Καρανταγίδης και Ίωάννης Παντελίων, Σ.Φ.Μ., Αύριον 'Αθα-νάσιος Άγγελάκης και Γεώργιος 'Ιατρίδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Ύπαξι)κοι Κων)νος Άθανάσιος και Ντίνος Παπαδάκης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Σ.Τ.Γ. 909Δ.

Ζήσης Πουρυγιάτσης, Γεώργιος Παπαδόδημος και Κων)νος Ξελευθέρου, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ, Ύπαξι)κος Σ)ταύ-ρος Σ)ταυρόπουλος (18 χρόνων) και Ίωάννης Βαρανιώτης (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν.Τ., 8ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 928, Μίμης Ρολάνδος, Λάκης Αλκιβιάδης, Έμμανουήλ Βελήσας και Τάκης Παπαϊωάννου, 518 Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ, Ύπαξι)κος Ίωάννης Κοψαπόπουλος, 651 Α. Β.Υ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Πέτρος Σκουρής, 655 Α.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902.

Λοχίας Γεώργιος Λουκάς και Δημήτριος Μαντουδής, Σχολή Μηχανικού, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ. Γ. 909, Άθανάσιος Σουρπογιάνης και Ίωάννης Νικηφόρος, 655 Α.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Βο-λικάκης και Γεώργιος Κουκούλης, Δ.Π.)Α.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 900Α, Πανα-γιώτης Οικονόμος, Ίωάννης Μαντζάρης, Παναγιώτης Κουστο-μύδης και Σπυρίδων Ρέγγης, 123 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Β. 918, Ύπαξι)κος Γεώργιος Χρυσανόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Βασίλειος Μαντζάρης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902.

Ίωάννης Μαυριδής, 391 Α.Μ., 'Ιλη Προσ., Σ.Τ.Γ. 903, Ίωάννης Σταματάκης, 46ον Κ.Ε. Τ., Β.Σ.Τ. 904, Άντώνιος Δαφνο-μήλης, 202 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 922Α, Ύπαξι)κος Χαράλαμπος Παπαδόπουλος (19 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.

Γ. 907, Μένιος Βλασσόπουλος, Εοάγγελος Μπάμπαλης, Τάκης Κα-ραλουκάς, Τάκης Τριανταφύλλου και Κλείτος Παπilas, 206 Τ.Χ., Σ.Τ.Γ. 920, Πάρος Άνθουελίδης, Άναστάσιος Χατζής, Λάκης Παπα-κωνσταντίνου και Αιμίλιος Παπα-κωργίου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 13ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Ύπαξι)κοι Ίω-αννης Κωστόπουλος και Θωμάς Τάσης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 7ος Λό-χος, Σ.Τ.Γ. 927.

Ύπαξι)κοι Τάκης 'Ηλιό-πουλος, Λάκης Θεοφάνης και Έμμανουήλ Καπαράκης, Κ.Ε.Π. Καλαμών, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Βασίλειος Μουστακός, Σχολή Μηχανικού, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909, Ύπαξι)κος Σ)ταύρος Δια-κουμάκης, 392 Σ.Α., 2α 'Ιλη, Σ.Τ. Γ. 913Γ, Ύπαξι)κοι Άργύριος Κοντός, Δημήτριος Ζαγκλιέρης και Νικόλαος Κορέλης, Κ.Ε.Μ.Κ.), (Α.Ο.Κ.), Λόχος Β)σεως, Β.Σ.Τ. 902, Χαρίλαος Φίλιος, 174 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 916, Γρηγόριος Βασιμ-τής, 19 Σ.Π., Δ)δ., Σ.Τ.Γ. 910Α.

Ύπαξι)κοι Χαράλαμπος Μαντζαρίδης και Δημήτριος Μαρκάκης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λό-χος, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Πολυ-μήρης, 129 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 916, Γεώργιος Βαλαδάνης, Σωκράτης Νιυδελίδης, Παναγιώτης Οικονό-μος, Νικόλαος Παπαδάκης και Γεώ-ργιος Βασιλείου, Σ.Ε.)Κ.Ε.Ε.Μ., Σ.Τ.Γ. 909Α, Ύπαξι)κοι Άγγε-λος Ξανθός, Γεώργιος Ροδόπου-λος και Λάκης Χαρούλης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Πανα-γιώτης 'Ηλιάδης, Πρόδρομος Χαραλαμπίδης και Βασίλειος Με-λιδής, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ.

Χρήστος Ρήγας, Γεώργιος 'Ηλιόπουλος και Θεόδωρος Μα-κρής, 397 Σ.Κ.Α., 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 903, Ύπαξι)κος Γεώργιος Κα-τσιώτης, 709 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 904Α, Ύπαξι)κοι Φώτιος Μα-νυλάκης, Νικόλαος Απέρης, Φώ-τιος Κανάκης και Σπυρίδων Για-κουμής, Κ.Ε.Ν.Τ., 5ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 928, Κων)νος Αναγνωστό-πουλος, Θεόδωρος Στριγκας, Θεώ-δωρος Σπηλιόπουλος, Δημήτριος 'Αδ)στας, Νικόλαος Ποθουλάκης, Άντώνιος 'Αδ)δοσίου, Άντώνιος Τσιανταρμάκης, Άγγελος Ζαδός και Νικόλαος Φιλιουδάκης, 705 Τ. Μ., Σ.Τ.Γ. 911Β, Κρήτη, Γεώργι-ος Μπουλούκος, Λόχος Σ)τρατηγι-ου, Κ.Ε.Δ., Β.Σ.Τ. 902.

Ύπαξι)κοι Άλ)κης Δημη-τριάδης, Άνδρέας Άλμπέρτης, Πραξιτέλης Χαραλαμπίδης, Αιμίλι-ος Ανδριόδης και Άδ)αμάντιος Διαμαντής, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920, Ύπαξι)κοι Μιχαήλ Βλαχάκης, Γεώργιος Βαρκαράκης, Μάριος Καπετανιάδης, 'Ηλίας Κεζάνης και Γεώργιος Παπακωνσταν-τίνου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λό-χος, Σ.Τ.Γ. 909, Γεώργιος Γκόλε-μης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Έμμανουήλ Λουλάκης και Στυλιανός Αναγνωστός, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Κεχαγιάς Αναγνώστης, Βασίλειος Γκόντας, Διονύσιος Μαλάτος και Γεώργιος Γιαννόπουλος, 251 Ε.Τ. Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, Άγγελος Παπαϊωάν-

νου, Λάκης Σ)τρατηγόπουλος, Ίω-αννης Μινάρδος και Κων)νος Λι-νοελάκης, 607 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Άθανάσιος Καρανι-κόλας, 607 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α, Άνδρέας Κοσμιδής, Άγγε-λος Άμπαττής, Χριστόφορος Μπου-λουδής, Λάκης Χατζηγεωργίου, Σ)ταύρος Άνταναδής, Νικόλαος Τσιμάρης και Άντώνιος Κασέ-λας, 710 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916, Λοχίας Γεώργιος Πετρίδης και Πάτροκλος Μαλαχταρής, 522 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β, Θεόδωρος Ζημάνοπουλος, 1786 Ε. Α., Σ.Τ.Γ. 907, Διονύσιος Κω-στάλλας, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 3ος Λό-χος, Β.Σ.Τ. 902.

Σωτήριος Σωτηρίου, και Βασίλειος Δροσάτος, 111 Π. Μ., Μ. Σ)υν)σεως, Σ.Τ.Γ. 905, Γ. Τσάκωνας και Σ. Τσόντος, 111 Π. Μ., Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Νι-κόλαος Λάππας και Λεωνίδας Θω-μόπουλος, 142 Σ.Α.Ε., Β.Σ.Τ. 904, Ύποσημνίας Βασίλειος Φω-κάς, 2α Μ.Κ.Ε.Π., Τ.Γ.Α. 1010, Γρηγόριος Μελανίτης, Μ.Ε.)Σ.Α. Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Τάσος Δουλάης, Γεώργιος Παράνομος, Χα-ράλαμπος Καραλιδανός και Κυ-ριάκος Διακιάτος, 111 Π.Μ., 409 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905, Φώτιος Προ-δρόμου, Μ. Ίκδρων, Σ.Α. 121, Π. Α., Τ.Γ.Α. 1010, Κων)νος Άλ-μπαντάκης, 113 Π.Μ.Ε., Μ. Έφ) σμοι, Β.Σ.Τ. 903.

Οι κάτωθι ναύτες μας ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Έμμανουήλ Γραμματι-κάκης, Άντώνιος Σ)ταματάκης, Ίωάννης Χρονάκης, Γεώργιος Χα-ρίτης, Μ. Μαθιουδάκης, Π. Τσαβ-τόπουλος, Βασίλειος Πετρίδης, Ίω-αννης Χασομήρης και Δημήτριος Κρεαύας, Β.Ν. Κρήτης, Σουδά, Γ.Ε.Ν. Παντελής Κουμπής, Εοάγ-γελος Κακούρης και Έλευθερίος Ταυδρομυκάς, Κ.Ε. Πόρος, Β.Β. 5, Γ.Ε.Ν. Λάκης Άνδρεάτος, Κ.Ε.) Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Κ. Μωραΐτης, και Σ. Φραγκικός, Β. Π. 'Ελ)κη, Γ.Ε.Ν. Γεώργιος Τριγώ-νης και Τάσος Γκιώνης, Κ.Ε.)Κ. Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν.

Ύποκελευστής Γεώργιος Παυλόπουλος, Κ.Ε.)ΠΑΛ., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Άναστάσιος Τσαγαπάης, Β.Π. 'Άρης, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Σάκης Θεοδωρόπου-λος και Άλ)κη Κοτοπούλης, Κ.Ε.) ΚΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Σ. Γα-πατοίνος και Α. Γαπατοίνος, Β.Π. 'Ναυαρίνιον, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Π. Κεχαγιάς, Α. Κωστόπουλος και Χριστόφορος Κόνης, Άρματαγο-νους 'Χίος, Γ.Ε.Ν. Άλέξανδρος Άνταναδής, Α)Γ 'Σάμος, Γ. Ε.Ν. Χρήστος Τσούγκας (19 χρό-νων), Κ.Ε. Παλάσκας, Σκαρμα-γκάς, Γ.Ε.Ν. Κων)νος Κεζάνης και Άρίστος Ρωμανός, Σχολή Ν. Δοκίμων, Πειραιεύς, Γ.Ε.Ν. Πανα-γιώτης Βαλινάς, Ύπουργιον Ναυτικών 'Αθήνα, Γ.Ε.Ν. Γεώργι-ος Νικηφόρος και Κων)νος Ρο-δούκος, Β.Π. 'Άρης, Γ.Ε.Ν. Μ. Δεδούγλου, Τάσος Πυλαρινός, Σ)πυρος Σέλλας, Θεόδωρος Καρυ-στινός, Γεώργ. Μαυροφίδης, Σ)πυ-ρος Κόλλας και Λεωνίδας Χριστο-δούλου, Β.Π. 'Β. Γεώργιος Ι), Γ.Ε.Ν.

Παυλόπουλος, Κ.Ε.)ΠΑΛ., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Άναστάσιος Τσαγαπάης, Β.Π. 'Άρης, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Σάκης Θεοδωρόπου-λος και Άλ)κη Κοτοπούλης, Κ.Ε.) ΚΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Σ. Γα-πατοίνος και Α. Γαπατοίνος, Β.Π. 'Ναυαρίνιον, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Π. Κεχαγιάς, Α. Κωστόπουλος και Χριστόφορος Κόνης, Άρματαγο-νους 'Χίος, Γ.Ε.Ν. Άλέξανδρος Άνταναδής, Α)Γ 'Σάμος, Γ. Ε.Ν. Χρήστος Τσούγκας (19 χρό-νων), Κ.Ε. Παλάσκας, Σκαρμα-γκάς, Γ.Ε.Ν. Κων)νος Κεζάνης και Άρίστος Ρωμανός, Σχολή Ν. Δοκίμων, Πειραιεύς, Γ.Ε.Ν. Πανα-γιώτης Βαλινάς, Ύπουργιον Ναυτικών 'Αθήνα, Γ.Ε.Ν. Γεώργι-ος Νικηφόρος και Κων)νος Ρο-δούκος, Β.Π. 'Άρης, Γ.Ε.Ν. Μ. Δεδούγλου, Τάσος Πυλαρινός, Σ)πυρος Σέλλας, Θεόδωρος Καρυ-στινός, Γεώργ. Μαυροφίδης, Σ)πυ-ρος Κόλλας και Λεωνίδας Χριστο-δούλου, Β.Π. 'Β. Γεώργιος Ι), Γ.Ε.Ν.

Γ.Ε.Ν. Χρήστος Τσούγκας (19 χρό-νων), Κ.Ε. Παλάσκας, Σκαρμα-γκάς, Γ.Ε.Ν. Κων)νος Κεζάνης και Άρίστος Ρωμανός, Σχολή Ν. Δοκίμων, Πειραιεύς, Γ.Ε.Ν. Πανα-γιώτης Βαλινάς, Ύπουργιον Ναυτικών 'Α

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΜΙΑΣ

Η παρθενομάρτυς

Σήμερα απ' το πρωί η Έφταλία ήτανε σουτάρ - φέρτα.

— Κερά Έφταλία, στο τηλέφωνο! φώναξε απ' το ντουρσέκι ο άχταρης του μαχαλά.

Κι' ο Νικολάκης ξαφνιασμένος της είπε: — Χαίρ - όλα, βρέ γυναίκα! Σίγουρα κάτι ευχάριστο θα περιμένεις, λες κι' έχεις ντοναλιά!

Πραγματικά, άμε - σβύσε, είχε αλλάξει το σουλούπι της, τα ρουθούνια της ανοιγοσφαιλούσαν σαν φυσασμόνικες, λες κι' οι φουσκάδεντριές κάνανε μέσα της αναστάσι.

Μπαρουτί ο Νικολάκης μονολογεί ανήσυχος και λέει:

— Χρόνια και ζαυάνια η Έφταλία μου ήτανε τ' αλατοπίπερο του σπιτιού. Δεν ήδινε πεντάρα για τίποτα, και τώρα ξαφνικά λες και την γαργαλύνει πειρασμοί, μου ξεστουσουράθηκε! Τι διάβολο μεσολάβησε;

Και δεν είχε άδικο ο φουκαράς. Άγκαλά δα τδβλεπε γκιόζ - γκιονίνε πώς από εκεί πούχε κάτι το ψυχρό, το ουδέτερο κι' ήταν σαν ζαρωμένη μπάμια, τρανσφομαρίστηκε η κακούργα κι' είναι φρέσκια - ξεκούραστη, έλκυστική.

— Έφταλία, πολύ άνοιξαν τα σκόρδα σου. Τι τρέχει; την ρώτησε στο τέλος.

Μα εκείνη γέλασε πονηρά και τούπε: — Αύριο, Νικολάκη μου...

Και στάθηκε για να τον ρίξει σε λαβύρινθο ύποψιαν.

Έπειτα έδωσε το καινούργιο της φουστάνι κι' άρεσε το ξεσιδέρωνε. Τ' απόγεμα μπήκε μέσα στη μεγάλη σκάφη κι' ήκανε μπάνιο, ήδωσε το σερβίτιο τα πιατικά της, δίσκοι, κουταλάκια, πηρουνάκια κι' ούλα τση τα φουρνιμένα.

Σ' αναμμένα κάρβουνα κάθεται ο Νικολάκης όσο την βλέπει έτοιμη για τσάρκα.

— Βρέ Έφταλία, γιατί δεν είσαι ντόμπρα; Τόσο καιρό ήπαιζες μ' άνοιχτά χαρτιά, τώρα γιατί χαζιρεύτηκες και μουδαλες παρτέντσια ούλο φούργια και φόρτσα;

Μα εκείνη μαζους του ξαναλέει: — Αύριο, Νικολάκη μου...

Και φεύγει γκουσταύρι - η πανούργα. Πήγε στο κουρέο να κάνει τα μαλλιά της, κι' όταν γύρισε χώθηκε σαν την κλέφτρα γάτα μ' ένα πακέτο, που κλειδώνει κρυφά στην δεσπέντσα της κι' ύστερα ήδωσε στο φωνόγραφο τον δίσκο:

«Φεύγεις και μ' αφήνεις φως μου...»

Τότε θάλασε πιά το μάτι του Νικολάκη, κι' έξω φρενών ξεφώνισε:

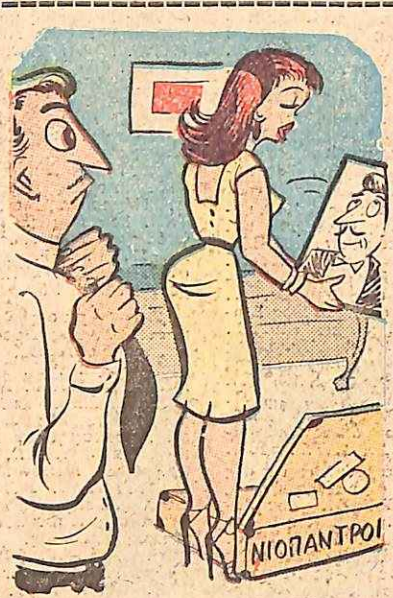
— Βρέ γυναίκα, τι σουκανα;... Ποιό είναι το καμπαέτι μου; Άς ήξερα ποιός είναι αυτός ο άτιμος να του φάω το λαρούγκι!

Κι' εϋτς με το θάρρος σ' απελπίσας, άρχισε να βάζει άμπαρες και κολντεμάρια σε πόρτες και παρόβυρα, πριν πέσουν να κοιμηθούν στο γιατάκι τους.

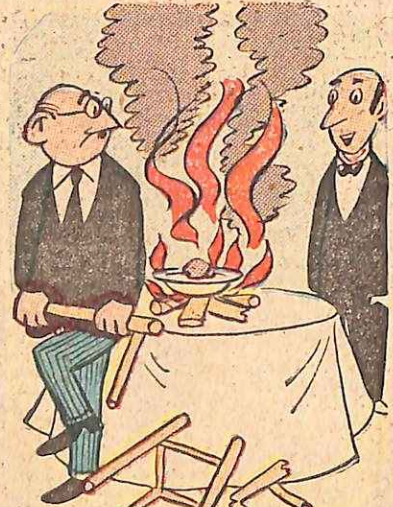
Κι' η Έφταλία αφού πρώτα ήκανε την προσευχή της, ήπασε στα νυφικά της χράμια και πήρε κουκούλα το πάπλωμα. Ηπεσε κι' ο Νικολάκης πλάι της, μα κούσιος ύπνος. Σαν φίδι στριφογύριζε απ' το φόβο του μην φύγει τη νύχτα. Κι' όταν, τέλος, έπειτα από τινάγματα, εφιάλτες, κι' αναστεναγμούς άποκοιμήθηκε, η Έφταλία ηγκώθηκε, έδωσε απ' το καλανάρι το χαρτάκι, κι' έτσι το πρωί άγκουροζυμνημένος διάβασε: «Πέμπτη, 2 Μαρτίου, Εφταλίας Παρθενομάρτυρας».

Και δακρυσμένος την σφιχταγκάλιασε και της ευχήθηκε χρόνια πολλά.

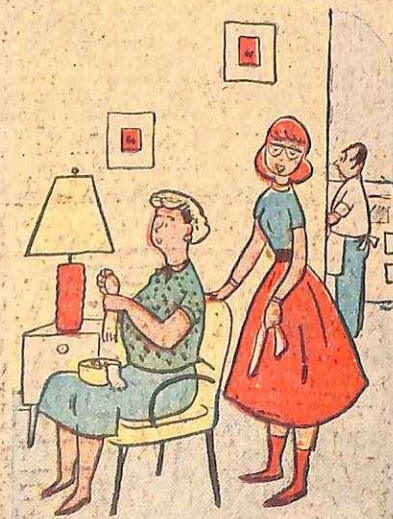
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Μην άνησυχής γι' αυτόν!... Τού υποσχέθηκα να του δώσω άδικο μιά δριστηκή απάντησι!...

Τό γκαρσόνι: Δεν είχε ψηθή άρεκέτ το μπιφτέκι, κύριε!...

— Θέλω να παντρευτώ, μαμά, ένα καλό άντρα σαν τον μπαμπά. Άλλά με περισσότερα μαλλιά!...

Η «ΦΟΒΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΙΣΤΟΥ ΧΩΡΟΥ»

Συμβουλές για να γίνετε μόνοι σας καλά, αν υποφέρετε απ' αυτή την πάθησι

Η «φοβία του κλειστού χώρου» είναι μιά ψυχική πάθησι μ' άπειράριθμα θύματα. Πρόκειται για την άγωνία και τον φόβο, που πιάνει πολλούς ανθρώπους, όταν βρίσκονται σε κλειστό χώρο, όπως στο άσανσέρ, σε μιά αίθουσα με πολύ κόσμο, στο τράμι ή στο βαγόνι του άδιστροδρόμου.

Σύμφωνα με στατιστικές, που έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες, την Άγγλία, τη Γαλλία, την Έλβετία και τη Σουηδία, ό ένας στους τρεις ανθρώπους πάσχει από τη «φοβία του κλειστού χώρου».

Η ψυχική αυτή άρρώστεια άποτελεί σοβαρό πρόβλημα για εκατομμύρια ανθρώπων, που θα ήταν ευτυχείς αν μπορούσαν να γι�τρευτούν απ' αυτή, γιατί τότε τυραννεί σε πολλές περιπτώσεις της καθημερινής τους ζωής, άπειλές γεμίστρες την ύγεια τους και τους έμποδίζει στη δουλειά τους.

Κατά κανόνα, η φοβία του κλειστού χώρου άφείλεται σε κάποιο σχετικό γεγονός της παιδικής ηλικίας. Ένα παιδάκι, που οι γονείς του, για να το τιμωρήσουν για κάποιο του άταξία, το έκλεισαν λίγη ώρα σ' ένα μικρό, σκοτεινό δωμάτιο, είναι πολύ πιθανό να κολλήσει ένα μόνιμο φόβο σε όλη του τη ζωή, ό οποίος θα εκδηλώνεται κάθε φορά, που θα τυχαίνει να βρίσκεται ό άνθρωπος αυτός κάποιο κλειστός.

Οι νευρολόγοι κι' οι ψυχίατροι έχουν εξάλλου διαπισώσει, ότι όλοι όσοι πάσχουν απ' αυτό το είδος φοβίας, έχουν πάντως υπερευαίσθητο νευρικό σύστημα.

Σε ώριμα άτομα, η φοβία του κλειστού χώρου συνδεύεται από ένα ύπονοητο πόνο να ξεφύγουν από την πραγματικότητα της ζωής.

Οι Άμερικανοί ψυχίατροι Λούις Θόρν και Μπάρνεϊ Κάτς, σε ένα βιβλίο που έγραψαν άπο κοινού κι' εξέδωσαν τώρα τελευταία, ύποστηρίζουν, ότι η φοβία του κλειστού χώρου θεράπυεται εύκολα, άρκεί ό άρρωστος να άκολουθήσει τις έξης συμβουλές:

1) Μη κρύβετε την άδυναμία σας αυτή, αλλά να τη λέτε στους γνωστούς σας. Θα διαπισώσετε έτσι, ότι πολλοί απ' αυτούς είναι άμοιροπαθείς σας κι' αυτό θα σας κάνει λιγώτερο δυστυχισμένους για όσον καιρό θα υποφέρετε άκόμα απ' αυτή.

2) Προσπάθησε ν' ανακαλύψετε στο βάθος της μνήμης σας κάποιο γεγονός της παιδικής σας ηλικίας, από το όποιο είναι πιθανό να προέρχεται αυτή η φοβία, που σας πιάνει όταν βρίσκεστε σε κλειστό χώρο.

3) Συνηθίστε στην ιδέα, ότι η άρχική αυτή αίτια της παθήσεώς σας είναι καιρός να πάψει πιά να επιδρά πάνω σας. Όπλισήτε με θάρρος και άυτοπεποίθησι και καλλιεργήστε μέσα σας τη βεβαιότητα, ότι με λίγη καλή θέλησι θ' άπαλλαχθήτε από τα ίχνη που άφησε στην ψυχή σας το μακρινό εκείνο γεγονός.

4) Να άποφεύγετε στην άρχή όσο μπορείτε την παρουσία σας σε κλειστούς χώρους, ώσπου ν' άποκτήσετε μιά ψυχική ηρεμία, που θα σας χρειαστή, μαζί με τις λογικές σκέψεις, για να άντιμετωπίσετε κατόπιν πρόσωπο με πρόσωπο τον φόβο σας αυτόν.

5) Άφου έτοιμαστήτε έτσι, μη δειλιάζετε κατόπιν να μπαίνετε σε άσανσέρ ή σε τράνιο ή σε αίθουσες με κόσμο. Όταν θα βρίσκεστε σε ένα τέτοιο κλειστό χώρο, ν' άπασχολήτε τη σκέψι σας σε ευχάριστα θέματα και να την άπομακρύνετε από την ιδέα ότι μέσα εκεί κινδυνεύετε.

6) Έξ ίσου άποτελεσματικό με τις ευχάριστες σκέψεις, αν δεν καταφέρνετε να τις κάνετε, είναι ν' άπασχολήτε το νου σας με ένα σοβαρό ζήτημα της δουλειάς σας ή της οικογενείας σας. Η άπορρόφησι που νου σας απ' αυτό, θα σας κάνει να ξεπεράσετε τη δοκιμασία, χωρίς να το άντιληφθήτε.

7) Το διάβασμα είναι επίσης ένας καλός τρόπος, για να ξεγελάσετε την άγωνία σας.

8) Όταν ήθελε πώς με τους παρά πάνω τρόπους κατορθώνετε να λιγοστεύει η φοβία του κλειστού χώρου μέσα σας, μπορείτε σιγά - σιγά να προκαλήτε τέτοια περιστατικά, στα όποια άπωδότητε θα βγείτε νικητής, γιατί ήδη έχετε γι�τρευτή άρκετά. Έτσι, χωρίς να ύπαρξη άνάγκη, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα άσανσέρ ή να πάτε να παρακολουθήσετε ένα κινηματογραφικό έργο, διαλέγοντας θέσι στα μέσα καθίσματα.

9) Έχετε ύπ' όψι σας, ότι όσο περισσότερος είναι ό καιρός που υποφέρετε απ' αυτή τη φοβία, τόσο μεγαλύτερο διάστημα θα χρειαστή για ν' άπαλλαχθήτε απ' αυτή. Συνεπώς μη χάνετε το θάρρος σας αν άργούν να φανούν τα άποτελέσματα της προσπάθειάς σας. Ναχέ - τε ύπομονη κι' έπιμονή.

Το ροζ μαργαριτάρι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Μαγιοϋ, καθισμένη σ' ένα βράχο κοντά στην ακτή, κύταζε με τα μεγάλα πράσινα μάτια της τη θάλασσα, όνειροπολούσε και περίμενε. Μπροστά της άπλωνόταν το άρχιπέλαγος των Νταλαάκ, ένα συγκρότημα από ήφαιστειογενή νησάκια, που λικνίζονταν πάνω στα κύματα του ώκεανού.

Αυτά τα νησάκια ήταν ό παράδεισος των μαργαριταριών. Κι' εκείνοι που έμεναν σ' αυτά δεν είχαν άλλη άσχολία από το να βουτάνε μέσα στο νερό και να βγάζουν στην επιφάνεια τα μαργαριτοφόρα στρείδια. Ήταν όλοι τολμηροί και ριψοκίνδυνοι κι' άγαπούσαν τη δουλειά τους. Περισσότερο από την έλπίδα του κέρδους, τους ένθουσιαζε ό κίνδυνος. Κι' ήταν περήφανοι, γιατί, σε κάθε βουτιά που έκαναν, έπαιζαν κορώνα - γράμματα τη ζωή τους. Όταν ξανανέβαιναν στην επιφάνεια, το πρόσωπό τους έλαμπε από χαρά, γιατί είχαν ξεγελάσει άλλη μιά φορά το θάνατο.

Άνάμεσα όμω σ' όλους τους ψαράδες ένας μόνο άπασχολούσε τη σκέψι της όμορφης Μαγιοϋ: ό Άλωνα. Αυτόν περίμενε πάντα, καθισμένη στα βράχια της ακτής.

Έκείνη την ήμερα, ώστόσο, ό Άλωνα άργούσε να φανή. Η Μαγιοϋ είχε άρχισει ν' άνυπομονη. Καί, ξαφνικά, της φάνηκε πώς άκουσε μιά φωνή που έρχόταν μέσα από τη θάλασσα. Κι' η φωνή αυτή έλεγε τ' όνομά της: — Μαγιοϋ!...

Κύτταξε σαστισμένη όλόγυρα. Κανείς δε φαινόταν πουθενά. Μα ήταν τόσο έπιτακτικό αυτό το κάλεσμα, που η Μαγιοϋ, χωρίς να σκεφτή ούτε στιγμή, ρίχτηκε στη θάλασσα κι' άρχισε να κολυμπάει.

Η φωνή αυτή, που έρχόταν μέσα από τη θάλασσα, έφτανε πάντα σ' αυτή της: «Μαγιοϋ! Μαγιοϋ!» Κι' όσο την άκουγε, τόσο πιο γρήγορα γλιστρούσε πάνω στο νερό.

Η Μαγιοϋ ήταν ζυμωμένη με τη θάλασσα. Και το πιο γρήγορο ψάρι δεν θα μπορούσε να την φτάσει. Το μισόγυμνο κορμί της

Ο Άλωνα προσπάθησε να βγάλει το χέρι του, μα το στρείδι τον κρατούσε σφιχτά!

έσχιζε σαν βολίδα τα κύματα. Δεν είχε τώρα άλλον όδηγό εκτός από αυτή τη φωνή, που την καλούσε πάντα.

Λίγο πιο πέρα βρίσκόταν το νησάκι Κεβίρα. Η Μαγιοϋ το έφτασε έπειτα από λίγο λεπτά και τότε είδε, ξαφνικά, τη βάρκα του άγαπημένου της. Άλλ' ό Άλωνα δεν βρίσκόταν μέσα σ' αυτή. Η νέα, χωρίς να διστάσει, βούτηξε μέσα στο νερό.

*

Έκείνο το απόγεμα, ό Άλωνα γύριζε άπρακτος από την όλοήμερη περιπλάνησι του. Καί, ξαφνικά, καθώς περνούσε από το νησάκι Κεβίρα, είδε ένα μεγάλο στρείδι στη βάσι ενός βράχου. Το έμπειρο μάτι του το άναγνώρισε άμέσως. Ήταν μαργαριτοφόρο.

— Είμαι τυχερός! σκέφτηκε. Δεν θα γυρίσω μ' άδειανά τα χέρια.

Και βούτηξε άμέσως μέσα στο νερό.

Το στρείδι είχε μισάνοιχτες τις δύο κόγχες του κι' ό Άλωνα διέκρινε στο βάθος ένα ωραίο ρόζ μαργαριτάρι. Άλλ' όταν προσπάυισε να ξεκολλήσει αυτό το στρείδι από το βράχο, βρήκε μιά αντίσταση που δεν την περίμενε.

Ξαναγύρισε τότε στην επιφάνεια για να ξαναγεμίσει τους πνευμονές του με άέρα κι' έπειτα ξαναβούτηξε.

Μα ούτε κι' αυτή τη φορά στάθηκε τυχερός. Κι' όπως έμεινε κάτω από το νερό περισσότερο από ό,τι έπρεπε, λίγο έλειψε να πάθει άσφυξία.

Όταν ξαναγύρισε στην επιφάνεια, το πρόσωπό του ήταν μελανισμένο και χρειάστηκε κάμποσα λεπτά ώσπου να συνέλθει.

«Φτάνει να έχω ακόμη το στόμα του άνοιχτό» σκέφτηκε ό Άλωνα, ενώ βουτούσε και πάλι.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που θα έχωνε το χέρι του άνάμεσα στις δύο κόγχες ενός στρειδιού για να πάρη το μαργαριτάρι που βρίσκόταν στο βάθος.

Αυτή τη φορά, όμως, έγινε κάτι που δεν το περίμενε: Μόλις έχωσε το χέρι του κι' άγγιξε με τα δακτύλά του το ωραίο ρόζ μαργαριτάρι, το στρείδι έκλεισε άπότομα τις κόγχες του!

Τού κάκου ό Άλωνα προσπάθησε να βγάλει το χέρι του. Το στρείδι τον κρατούσε σφιχτά.

Δεν σκεφτόταν πιά το ρόζ μαργαριτάρι. Να φύγει ήθελε, να ξανανέβη στην επιφάνεια. Η άναπνοή του κοβόταν και το βλέμμα του είχε άσπύξει να θολώσει.

Έκείνη τη στιγμή, η σκέψι του έτρεξε στη μικρή Μαγιοϋ, που δεν θα την ξανάβλεπε πιά. Ο θάνατος, που τόσες φορές είχε άσπύφηση, τον τύλιγε τώρα με τα ύγρα χέρια του.

Την ίδια στιγμή, η Μαγιοϋ νόμισε πώς άκουσε τη φωνή του που έρχόταν μέσα από τη θάλασσα.

*

Η νέα είδε τον Άλωνα, που σπάραιζε γύρω στο πελώριο στρείδι και κατάλαβε τον κίνδυνο.

Πώς θα κατόρθωνε να έλευθερώσει το χέρι του άγαπημένου της; Το μάτι της έπεσε, ξαφνικά, στο μαχαίρι που κρεμόταν στη ζώνη του Άλωνα. Το άρπαξε άμέσως, έχωσε την άκρη του άνάμεσα στις δύο κόγχες και πίεσε μ' όλη της τη δύναμι.

Το στρείδι άνοιξε τότε τις κόγχες του κι' η Μαγιοϋ τράβηξε έξω το χέρι του άγαπημένου της.

Ήταν καιρός! Ο Άλωνα είχε κλεισμένα τα μάτια του και το σώμα του φαινόταν άψυχο.

Με μερικές γρήγορες κινήσεις η Μαγιοϋ τον τράβηξε έξω και τον ξάπλωσε πάνω σ' ένα βράχο. Από τα ρουθούνια του έτρεχε αίμα. Άλλά συνήλθε γρήγορα και ξανάνοιξε τα μάτια του. Είδε τότε τη νέα που ήταν σκυμμένη πάνω του και της χαμογέλασε.

— Άγαπημένη μου Μαγιοϋ, σοφ χρωστάω τη ζωή μου! της είπε. Κρίμα που δει μόρεσα να παρω αυτό το όμορφο ρόζ μαργαριτάρι... Θα στόλιζε τα μαλλιά σου την ήμερα που θα κάναμε τέ γάμο μας...

— Μοϋ ύπόχεσαι πώς θα προσέχης άλλοτε περισσότερο κι' ότι δε θα εκθέσεις άσκοπα τη ζωή σου; τού ψιθύρισε εκείνη σκυδοντας πιά πολύ πάνω του.

— Σοϋ το ύπόσχομαι, Μαγιοϋ!...

— Κι' ότι δεν θα χάνεις τα χέρια σου μέσα στα στρείδια; Μοϋ το ύπόχεσαι κι' αυτό;

— Ναι, Μαγιοϋ... Ήταν, ώστόσο, ένα πολύ όμορφο μαργαριτάρι... Μοϋφους μέσ' απ' τα χέρια...

Η Μαγιοϋ γέλασε.

— Όχι, τού είπε. Να το ρόζ μαργαριτάρι σου.

— Άνοίξει το φουχτά της και τού το έδειξε.

Το κρατούσε σφιχτά μέσα στο χέρι σου και μόνο όταν σ' έφερα εδώ και σε ξάπλωσα πάνω στο βράχο άνοιξες τα δακτύλά σου και το άφες να πέσει, τού είπε. Είπε, σι' άλήθεια, το πιο όμορφο μαργαριτάρι που έχω δει στη ζωή μου!...

Ο Άλωνα, το πήρε, άνασπώθηκε λίγο και τώβαλε πάνω στα πυρρόξανθα μαλλιά της.

— Να πού είνε η θέσι του, ψιθύρισε κυττάζοντας με θαυμασμό την άγαπημένη του.

Έπειτα από δύο έβδομάδες, η Μαγιοϋ ήταν η ευτυχισμένη γυναίκα του Άλωνα.

Π. ΚΟΥΠΕΡ

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι τρέλλες του Χότζα

Όταν ήταν μικρός ο Ναστραδίν, περνούσε όλη την ημέρα του στα καλντερίμια του χωριού. Κι ήταν με την παρέα του ο φόβος και ο τρόμος κάθε φιληούχου χωριάτη.

— Άμάν, άς μάς γλυτώση κάποτε ο Άλλος απ' αυτό το μπουχτερό (γουρουνί)! Έλεγαν όλοι τους, εξ'ω φρενών από τις ζημιές και τις φασαρίες που σκάρωνε ο Ναστραδίν.

Αλλά του κάκου! Αυτός δεν άφηνε σε ησυχία το χωριό με τα κατορθώματά του. Πότε άνοιγε τα κατέστα και ξεχύνουνταν στους δρόμους οι κόττες και τα κοκκόρια, πότε ξεπαρώνε στους σταύλους και γέμιζε το χωριό από μούλάρια και γαϊδούρια που σήκωναν τον κόσμο στο ποδάρι από τις φωνές τους. Πήγαινε ακόμη με τη παρέα του στο τζαμί, γύρω απ' τα μεσάνυχτα κι άρχιζε σάν μουεζίνη να φωνάζει τους πιστούς, λέγοντας πως άρχισε ο πόλεμος, κι' άλλα πολλά παρόμοια.

Κι' οι συγχωριανοί του τότε, υπαλιντισμένοι πιά, σκέφτηκαν να χρησιμοποιήσουν βία.

— Έτσι, έβγαλε ο αρχιζαμπιές ένα φεφάκι! Έλεγε ότι, όποιος δεν σέβεται στο έθνος, την ησυχία των γειτόνων του, θα κλείνεται άμέσως στο μπουντρούμι.

Ο Ναστραδίν όμως δεν έδωσε σημασία στο φεφάκι της άστυνομίας και συνέχισε τις διαβολές του. — Ωπου, ένα βράδυ, την ώρα που βρισκότανε εξ'ω από τον καφενέ με τη παρέα του, έτοιμος να σκαρώσει καινούργια φασαρία, πήγαν οι ζαμπιέδες και τον άρραξαν.

Ετσι ο Ναστραδίν έμεινε μιά δαλάκιρη νύχτα στη φυλακή. Την άλλη μέρα τον πήγαν στον καδή.

— Σ' άρσε, παιδί μου Ναστραδίν, εσύ ένα καλό παλληκάρη, να μπής στο μπουντρούμι σάν νάσσουα κανένας κακούργος; του έπλε μαλακά εκείνος και τον έβαλε να πληρώσει ένα μικρό πρόστιμο.

Μα ο Ναστραδίν δεν έβαλε γνώση. Έξασκολούθησε ν' άναστατάωνη το χωριό.

Οι νοικοκυραίοι τότε σκέφτηκαν έναν άλλο τρόπο για να βάλουν στη θέση του τον τρελό.

— Άν τον ρεζιλεύουμε σ' όλο το χωριό, δεν θα τολμήση πιά ο ξευδέκης να μάς ενοχλήση! έπλε ένας από τους γέροντες του χωριού.

— Και σάν τί λες να του κάνουμε; ρώτησαν όλοι μαζί οι άλλοι.

— Εκείνος άρχισε άμέσως να τους έξηγη το σχέδιό του.

— Ένα άπόγευμα, λοιπόν, που ήταν μαζεμένοι όλοι στη πλατεία του χωριού, συζητούσαν από τους νέους άρχισαν να λένε μεταξύ τους σε χαμηλή φωνή:

— Έλάτε παιδιά να καταφέρουμε το Ναστραδίν ν' άνέβη στο πιο ψηλό δέντρο της πλατείας και να του πάρουμε τα παπούτσια... Έτσι ή θα μείνη εκεί άπάνω στο δέντρο και θα τον κáη χέλι όλο το χωριό, ή θα κατέβη και θα πάη ξυπόλητος στο σπίτι του...

Και πραγματικά, μόλις είδανε σε λίγο το Ναστραδίν νάρχηαι καμαρωτός, άρχισαν να φωνάζουν:

— Πώς μπορεί να σκαρφάλωση άπάνω στο πιο ψηλό δέντρο της πλατείας; Ο Ναστραδίν τότε μόλις τ' άκουσε, γέλασε ειρωνικά κι' άποκρίθηκε:

— Πώς άλλος, μπρε χαζοί! Έγώ θ' άνεβώ!

Κι' άμέσως, έβγαλε τα παπούτσια του και τα έβαλε στον κόρφο του κι' άρχισε ν' άνεβαίνει στο δέντρο.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΑΣΤΕΙΟ

Κουζούμ Ιπροχθές το Σουρπούτσα μου ένεθλιά της είχε — κόσμος προσκαλεσμένος είχε. Πολλές φιλένδες, εϊτόνισες, γνωστές μωστές φελιάν φιστίκ ήρθαν και πολλοί φίλοι μου, το φίλος μου το Μανωλάκης, το φίλος μου το Νικολάκης και άλλοι.

— Χρόνια πολλά, λέανε, κυρία Σουρπούτσα, να χείρεσαι το Καραμπετάκι σου.

Και έμένα λεανε:

— Χρόνια πολλά Καραμπετάκι, να χείρεσαι τη Σουρπούτσα σου.

Τέλος σπάγγων ώραία ήτανε και το Σουρπούτσα μου καινούργιο φιστάνι φορούσε, πολύ εύχαριστημένο ήτανε. Και ωράκια της ήλθανε, άλλος ένας βραζάκι έστειλε, άλλος μια μπουμπουνιέρα έστειλε, άλλος σοκολατάκια, μολατάκια, φελιάν φιστίκ, πολύ πολύ ίφχαριστημένο ήμαστε.

Το λοιπόν άπάνω εκεί που ήτανε το Ισπίτι μας γεμάτο έπισκέψεις, έρχεται και ένα μεάλο, ώραία ώραίο κουτί σοκολατάκια και από μέσα μια κάρτα του φίλος μου του Μανωλάκης «χρόνια πολλά, Σουρπούτσα» έγραφε. Το φίλος μου το Μανωλάκης εκεί ήτανε.

— Ίφχαριστούμε Μανωλάκη, λέω έγώ.

— Σας εύχαριστώ πολύ κ. Μανωλάκη, του λέει το Σουρπούτσα μου.

— Παρακαλώ, για το Θεό!... λέει το φίλος μου το Μανωλάκης.

Ύστερα, λοιπόν, έγώ παίρνω το κουτί και άμέσως ανοίγωμεν έκάνω, στους έπισκέψεις προσφερόμενο έκάνω:

— Θα με έπιτρέψετε, λέω, να ίπροσφέρω από ένα σοκολατάκι, γιατί πολύ ώραία τα έλέπω. Το φίλος μου το Μανωλάκης μερακλή αντίρωπος ίνεται και πολύ πολύ ώραία σοκολατάκια έφερε.

Το λοιπόν το κουτί στά χείρια μου κρατημένο έκάνω και άμέσως σε μια εϊτόνισσα προσφερόμενο έκάνω.

— Ορίστε μανάμ, λέω.

Ύστερα σε μια κοτελλα προσφερόμενο έκάνω:

— Ορίστε ντεσποινίς Έλπινίκη, λέω.

Ύστερα στο φίλος μου το Νικολάκης προσφερόμενο έκάνω.

— Ορίστε Νικολάκη, λέω.

Και έτσι σε όλους τους έπισκέπτες από τα ώραία σοκολατάκια προσφερόμενο έκάνω. — Άμα τί να ίδω κουζούμ! Το πρώτο εϊτόνισσα που έβαλε στο στόμα το σοκολατάκι, μασσημένο, μασσημένο έκάνει, άμμημα έκείνη δεν μασσιέται και το μούτρα της άλλο χρώμα ίπαίρνουν. Άμα έκείνη ίντρέπεται, χίτς ντέν μιλάει και πάλι μασσάει και το μούτρο της κόκκινο ίνεται. Ύστερα το φίλος μου το Νικολάκης κάνει:

— Τί εϊν' αυτό μωρέ;

— Τί εϊναι;

— Παστουρμάς εϊναι! Φτού!...

Ύστερα το ντεσποινίς Έλπινίκη έκάνει:

— Φτού!...

Ύστερα το εϊτόνισσα έκάνει:

— Φτού!...

Έγώ πάλι λέω:

— Τί εϊναι, γιαδρούμ, τί έπάθατε;

— Μωρέ αύτα τα σοκολατάκια έχουν από μέσα... παστουρμά! λέει το φίλος μου το Νικολάκης.

Και ενώ όλοι κάνουν «φτού, φτού, φτού» το φίλος μου το Μανωλάκης στα έλια λιγωμένος εϊνεται:

— Χέ, χέ, χέ, έκάνει! Χέ, χέ, χέ, χέ, ώραία δεν ήταν τα σοκολατάκια;

Παίρνω και έγώ ένα, ίβάζω στο στόμα μου και τί να ίδω! Από έξω σοκολάτα είχε και από μέσα παστουρμά!

— Φτού έσόγγλου έσέκ, Μανωλάκη, λέω. Τέτοιος μπουνταλάς που εϊσαι, τέτοιο μπουνταλάδικο άστέλο έκανε! Φτού έσόγγλου έσέκ!

Και από το Ισπίτι μου έξω τον ίπτάσα. Άσκημα έκανα, κουζούμ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Μπόμ και γκάπ!

Άνοιγω το παράθυρό μου, γιατί έφτασε πλέον ο κόμπος στο χένη, έξηπληθη και το έλαχιστον ύπόλοιπον της ύπομονής μου και πρέπει να σου τα πω μια και καλή, για να σε μάθω στοιχειώχη άνατροφή. Άνάγωγε. Μάλιστα, κύριε πώς σε λένε, έσένα το λέω, που μου κρατάς τα κλειδιά του αυτοκινήτου σου στο χέρι και με κυττάς έκπληκτος ήθεν.

Πώς; Τί συμβαίνει και περί τίνας πρόκειται; Συμβαίνει και πρόκειται γι' αυτό το παλιοαυτοκίνητο και συγκεκριμένα για τον τρομακτικό θόρυβο του κλεισίματος των θυρών. Γιατί το έχεις σύστημα. Μπαίνεις, βγαίνεις στο παλιοκαρό σου και, αντί να κλείσης την πόρτα με κάποια διάκριση τέλος πάντων, της δίνεις ένα βρόντηγμα που συνταρασσεται το σύμπαν. Γκάπ! Έρχεται στις πιο άπιθανες υυκτηνές άρες, δύο και τρεις μετά τα μεσάνυχτα, όταν οι άνθρωποι άναπαύονται και η φύσις ησυχάζει. Και δεν εϊνε μόνο η πόρτα του αυτοκινήτου που την κλείνεις παταγωδώς, αλλά και η σιδηρά θύρα της έναντι πολυκατοικίας, που παθαίνει έπίσης των παθών της τον τάραχο. Γκάπ! η πόρτα του αυτοκινήτου. Μπάμ! η πόρτα της πολυκατοικίας. Ξυπνήστε κόσμο! Ξυπνήστε να πληροφωρηθήτε ότι ήθε ο κ. Παρτινεβελόπουλος, ο εύτυχης θνητός που έχει ιδιόκτητο αυτοκίνητο. Μόλις άφίχθη η άφεντιά του και η άφίξις του πρέπει να σημειωθεί ως βαρυσήμαντον και συνταρακτικό γεγονός.

Μάλιστα, κύριε Παρτινεβελόπουλε. Πρέπει να κάνετε θόρυβο περί της άσχημης προσωπικότητάς σας και έπειδή δεν μπορείτε να τον κάνετε άλλοιώς, τον προκαλείτε δια του συνταρακτικού θυροβόρουχτυπήματος. Πρέπει κάθε μεσημέρι και κάθε νύχτα, να κάνετε μπάμ! Για να νομίζετε πως κάποιος εϊσε. Έπειδή, τίς οίδε με ποιές κομπίνες και δεν ξέρω με τί άλλο, κατορθώσατε ν' άπσκήσετε ένα παλιοαυτοκίνητάκι και άμέσως έπιστέψατε πως γίνατε σημαντική προσωπικότης και πως έχετε το δικαίωμα να ενοχλήτε τον πλησίον σας και να δημιουργήτε συναγερμό. Πώς; Έτσι κλείνουν οι πόρτες των αυτοκινήτων; Τί μου λέτε! Έχουμε άκούσει πως κλείνουν οι πόρτες των αυτοκινήτων και κλείνουμε και οι ίδιοι, χρείας τυχούσης, αλλά δεν κάνουμε μπάμ. Και επί τέλος, καλή η πόρτα του αυτοκινήτου. Η πόρτα της πολυκατοικίας γιατί πρέπει να κλείνη κι' έκείνη συνταρακτικώς; Και άλλοι άνθρωποι κάθονται στην ίδια πολυκατοικία και μπαίνουν και βγαίνουν, αλλά σέπτονται πως δεν έχουν το δικαίωμα να ενοχλούν τους συγκατοίκους των και τους γείτονες. Και κλείνουν την πόρτα προσεκτικά, σάν άνθρωποι και όχι σάν κτήνη.

Λοιπόν, κύριε Παρτινεβελόπουλε, σε πληροφορώ ότι το τοιούτον δεν πρέπει να επαναληφθή. Η θα γίνης άνθρωπος, ή θα σε κάνω έγώ. Ός τώρα το άντεξα. Τώρα, όμως θα προχωρήσω και εις περαιτέρω ενεργείας. Θα σταθώ πίσω από την πόρτα μου και, μόλις άκούσω άλλη φορά, το «μπάμ» της πόρτας, θ' άκούσης και του λόγου σου άλλο «μπάμ» στην κεφαλό σου. Είπα και έλάλησα. Δεν πρόκειται να ξαναμιλήσω, εϊμή έμπράκτως. Κτήνος.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο συνδετικός κρίκος

Μεταχειριζόταν πάντα το κλασσικό τέχνασμα ή Λουκία Ζιλορέν, λέγοντας στον άντρα της: — Η Σουζάνα (ή ή Βέρβα, ή Φρανσουάζ) με καλεί να πάμε στο θέατρο (ή στον κινηματογράφο), αμριο βράδυ. Και πρόσθετε πάντα με τη λεπτή έκείνη ύποκρισία που μοιάζει σάν προσφορά τιμής προς εκείνον που σιωθώς άπατομει:

— Νάξερεις πόσο στενοχωριέμαι που σ' άφήνω!... Ο σύζυγος, ο φρόνιμος σύζυγος, ο Μάρκ, άπασχολημένος όλη λωσύνη, — της έπέμενε να δεχτή. Συμφωνούσε βέβαια πως είχε άδικο να μη συνοδεύη πιά συχνά τη γυναίκα του και να περιορίζεται στις κοσμικές μόνο έμφανίσεις που του έπέβαλλε ή κοινωνική του θέση.

Ο κ. Ζιλορέν είχε έργοστάσιο κονσερβών.

— Πήγαινε στο θέατρο, άγάπη μου... Θα μου διηγηθής ύστερα το έργο... της έλεγε.

Και πραγματικά, την άλλη μέρα, ή Λουκία του διηγόταν το έργο. — Δτι «είχε διαβάσει» στην έφημερίδα για το έργο ή το φίλμ — και που ήταν γι' αυτή το «άλλοθι».

Πραγματικά, ή χαριτωμένη, ή γοητευτική Λουκία είχε περάσει τη βραδυά της με το φίλο της. Όταν, μετά καιρό, άλλαζε φίλο, — δεν άλλαζε φυσικά μέθοδο.

Ο σύζυγος, ο φρόνιμος σύζυγος, ο Μάρκ άπασχολημένος όλη την ημέρα, που περνούσε τα βράδια του, κοντά στο ραδιόφωνο, καπνίζοντας και φορώντας τις μαλακές, τις ζεστές παντόφλες του, πήρε κι' αυτός — καθένας με τη σειρά του — τη συνήθεια νάχη φιλενάδα. Ήταν ή πρώτη και ήταν ή δακτυλογράφος του, ή όμορφη Έλιάνα.

Για την Έλιάνα ή νίκη αυτή ήταν μονάχα ένας σταθμός. — Έκρινε ή ίδια πως είχε άρκετή ύπομονη κι' άρκετή πορνιριά για να φτάση στο σκοπό της, που είχε τάξει στον έαυτό της, απ' τις πρώτες κιόλας μανούβρες.

— Θα με παντρευτή, — σκεφτόταν. Το πιο δύσκολο θάναϊ να τον άναγκάσω να χωρίση. Η γυναίκα του τον άπατά. Κι' έγώ, φυσικά, τον άπατώ και θα τον άπατώ άκόμη. Άλλά για την ώρα, χρειάζεται περίσκεψη, να μη μάθη τίποτα, γιατί πρόκειται για την κοινωνική μου θέση. Να με παντρευτή πρώτα κι' ύστερα βλέπουμε...»

Αυτά σκεφτόταν ή χαριτωμένη Έλιάνα. Άλλά κι' ο Μάρκ, βλέποντας την έπιφυλακτική στάση της, ήταν ένθουσιασμένος.

— Αυτή ή μικρούλα ξέρει ποιά εϊναι ή θέση της...» συλλογίζόταν.

— Έτσι, σίγουρος για τον έαυτό του, άφέθηκε στη γοητεία της έρωτικής του περιπέτειας, που δεν παρουσίαζε κανένα κίνδυνο. Άραγε ή Λουκία άντελήφθη πως τα «έμπορικά ταξείδια» του συζύγου της γίνονταν όλο και πιο συχνά; Ποιος ξέρει; Είχε έμπιστοσύνη στον άντρα της — κι' έπειτα ή άπουσία αυτή ήταν για τη Λουκία μοναδική ευκαιρία... Η άλλη πάλι, ή Έλιάνα, άπλωνε γύρω απ' τον Μάρκ τα δίχτυα της όλο και πιο πυκνά.

Κάποιο βράδυ, που ο Μάρκ και ή Έλιάνα δεινούσαν σ' ένα βρεστοράν, κοντά στο Δάσος της Βουλώνης, ή Έλιάνα έκρινε πως ή στιγμή ήταν κατάλληλη για να του πη:

— Μιά φιλενάδα μου έχει μια παράξενη Ιστορία... Φαντάσου, άγάπη μου, κάθε φορά που ήθελε να περάση τη βραδυά της με το φίλο της, έλεγε στον άντρα της...

— Ο κόσμος έβγαίνει απ' το θέατρο «Ματινιόν», άργά, ξαναβρίσκοντας τον καθαρό άέρα. Ο κ. Ζιλορέν παραμένει... Κι' όμως έκείνη τον είδε πρώτη!

— Μάρκ! Τί εύγενικός που εϊσαι! Χαμογελάστη, εύτυχισμένη για τη λεπτότητα του συζύγου της, τον έπιασε απ' το μπράτσο:

— Είσαι μονάχη; τη ρώτησε.

— Ναι... Την τελευταία στιγμή, ή Έλένη δεν μπόρεσε νάρθη, του έξηγησε. Κι' έπειδή μου είπες πως θ' άργούσες να γυρίσης στο σπίτι έξ αϊτίας του Ισολογισμού...

— Έλεγε την αλήθεια. Έδώ κι' άρκετους μήνες, ή ζωή της ήταν άνεξάσπτη.

— Άλλά, ξαναείπε, γιατί έχεις αυτό το ύφος, το τόσο παράξενο, Μάρκ; Μήπως εϊσαι στενοχωρημένος;

— Όχι, άγάπη μου! της άπάντησε, σφίγγοντας το μπράτσο της με πάθος. Κάθε άλλο. Θέλω να σου πω...

— Άνικανος πιά να συγκρατηθώ, της τά έπλε όλα, όχι όλα άκριβώς, αλλά τις άμφιβολίες του άν τον άγάπούσε πιά...

— Θα με συγχωρήσης, Λουκία, τη ρώτησε κατόπιν, γι' αυτές τις ύποψίες;

— Τον είχε άκούσει προσεκτικά, με άγωνία, με την ιδέα πως μπορούσε να τά είχε άνακαλύψει όλα... να τη διώξη απ' τη ζωή του... τη ζωή τους... τις άναμνησεις τους...

— Μάρκ! ψιθύρισε άναστατωμένη, δεν ξέρεις λοιπόν πως σε λατρεύω;...

Κι' έτσι, ξαφνικά, ή Λουκία ξαναζούσε τους άρραδώνες τους... Τον πρώτο καιρό του γάμου τους... τον πόνο τους πάνω από μια άδειανη κούνια... Την άγωνία του έξ αϊτίας μιας άρρώστειας της...

— Ά! τρελλή! Ήταν μιά τρελλή!... Χρειάστηκε λοιπόν αυτό... αυτή ή ύποψία του Μάρκ... αυτή ή παρακολούθησή του για να καταλάβη πόσο ό δεισμός, ο κρίκος που τους έδεσε ήταν άδυνατός, άπό άσάλη; Άραγε κι' ο σύζυγος σκέφτηκε τά ίδια; Έσφίξε πάνω του τη γυναίκα του με δύναμη, κι' άδιαφορώντας που βρισκονταν στο δρόμο, τη φίλησε στα χείλη...

Το άλλο πρωί, μόλις ο Μάρκ έφτασε στο έργοστάσιο, φώναξε στο γραφείο του, τη δακτυλογράφο του, την Έλιάνα.

— Μικρούλα μου, της έπλε, μου προσφέρατε μιά μεγάλη ύπηρεσία. Ίσως να μην ήταν εκείνη που είχατε όνειρευτή. Ώστόσο, σας εύγνωμώ. Χάρι σε σάς είδα καθαρά τον έαυτό μου.

— Τί θέλατε να πείτε; ρώτησε έκείνη, χλωμιάζοντας.

— Θέ δεχθήτε αυτή την άποζημίωσή... και θ' άποχαιρειστούμε για πάντα...

Της έδινε ένα φάκελλο, γεμάτο χρήματα. Αυτή δίτασε για λίγο κι' έπειτα τον άρπαξε με λύσσα.

— Έξ άλλου, συνέχισε ο κ. Ζιλορέν, θα μπορείτε να εϊσπράττετε κάθε μήνα, απ' το συμβολαιογράφο μου που τον γνωρίζετε, ένα ποσόν ίσον προς το μισθό που παίρνατε εδώ. Θα εϊσπράττετε την άποζημίωσή αυτή, όσο ή περιπέτειά μας θα μείνη μυστική.

— Η Έλιάνα θέλησε να μιλήση, να έκδικηθώ, να του άναφέρη λεπτομέρειες για τη διαγωγή της γυναίκας του, αλλά το ψυχρό του βλέμμα την παράλυσε.

— Άν κάνατε ό,τι ήθελατε που θα μπορούσε ν' άνησυχήση την κυρία Ζιλορέν, το μνηνιά αυτό έπίδομα θα καταργηθή...

Λυσώνας, ή δακτυλογράφος έφυγε άμέσως. Ήθελε να έκδικηθώ, αλλά το χρήμα εϊναι πάντα γλυκό. Μπά! Κάποιος άλλος θάπαιρνε τη θέση το υποχρεωμένου της.

— Όσο για το Μάρκ Ζιλορέν, μέσα σ' αυτές τις είκοσι τέσσερις άρες, είχε καταλάβει πολύ... Άλλά ήταν εύτυχισμένος, γιατί ήξερε πως στο μέλλον ή Λουκία θα τον λατρεύε και θα του έμενε για πάντα πιστή...

ΖΑΝ ΠΟΡΤΑΛ

— Γιατί έχεις αυτό το παράξενο ύφος, Μάρκ; τον ρώτησε ή Λουκία. Μήπως εϊσαι στενοχωρημένος;

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΟΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΠΟΣ κάθε εποχή, έτσι και έφετος, τα ανοιξιάτικα μοντέλα έκαμαν κιάλας την εμφάνισή τους και οι διάφοροι παριονοί οίκοι συναγωνίζονται σε... εξωφρενικότητες. Πώς να μη τις ονομάσουμε έτσι, όταν βλέπουμε την τάληα τοποθετημένη τόσο χαμηλά, ώστε να καταστρέφει έντελώς τη γραμμή της σιλουέτας; Βέβαια, δεν μπορούμε να προσλέψουμε αν πραγματικά θα επιβληθεί αυτή η ιδιοτροπία, αλλά το γεγονός είναι ότι όλες οι συλλογές είναι γεμάτες από μοντέλα με πολύ χαμηλές τάλλες.

Υποθέτουμε ότι η μόδα σφυγμομετρεί τις γυναίκες κάθε φορά που λανσάρει μια εξωφρενικότητα και ανάλογα με την υποδοχή που θα έχει, προχωρεί ή... αποσθχωρεί.

Δεν μπορούμε, όμως, παρά να μιλήσουμε για ό,τι βλέπουμε. αεδόμενοι όλες τις ιδιοτροπίες της ανοιξιάτικης μόδας.

Μία από τις κυριώτερες γραμμές της είναι η γραμμή «φουρώ». Έδώ η μέση δεν είναι απλώς τοποθετημένη πιο χαμηλά, αλλά είναι ανύπαρκτη και όλο το φόρεμα είναι εύθυγραμμισμένο. Αυτή η «κούπη φουρώ» εφαρμόζεται στα απλά φορέματα της κάθε ώρας, που γίνονται από πολύ λεπτά και απαλά λαινάς πολύ κατάλληλα για την εποχή. Έχουν μονίμως τρουά-κάρ, το δε άνοιγμα του λαιμού είναι αρκετά «έξοχα» σε σχήμα δβάλ ή «μπιστώ» μ' ένα γυριστό γιακάδα για τελείωμα.

Άλλη γραμμή της μόδας είναι αυτή που διατηρεί την εύθεια γραμμή του «φουρώ» μπροστά, πίσω δε ακηματίζει πολύ χαμη-

σοχρόνως πιέτες. Οι ζακεττούλες των ανοιξιάτικων ταγιέρ έχουν τις μπάσκες τους κοντές καθώς είπαμε και είναι πότε εύθυγραμμες με πολύ ελαφρά υπογραμμισμένη τη μέση, χαμηλά φυσικά, πότε έχουν μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα. Πάντως η τάλλια είναι λιγάκι χαμηλότερα τοποθετημένη, όχι όμως όπως στα φορέματα, γιά ό,τι όποια μιλήσαμε παρά πάνω.

Οι τσέπες στολίζουν πάντα τις μπάσκες άλλοτε οριζόντιες, άλλοτε κοφτές διαγώνιες. Τα μονίμως γίνονται πότε ραγκλάν, πότε ραφτά και μάλλον μακρυσ, χωρίς όμως να άπακλείωνται και τα επτά δάδα.

Στόν τύπο των ταγιέρ συμπεριλαμβάνονται και μερικά σούνα, που έχουν για βάση μια εύθυγραμμη τουαλεττίτσα και συμπληρώνονται με μια ριχτή βέστα.

Εξ άλλου τα ανοιξιάτικα ταγιέρ επιτρέπουν διάφορους συνδυασμούς, που παρουσιάζουν διάφορες εμφανίσεις. 'Η μία απ' αυτές είναι το καθ' αυτό ταγιέρ, άλλη είναι φούστα του ταγιέρ με μια όμορφη μπλούζα που θα φοριέται έξω από τη φούστα σκηματίζοντας μπροστά σαν λίζε με δύο μύτες και συνεκίζεται πίσω σ' ένα είδος μπάσας.

Άλλη εμφάνιση είναι ο συνδυασμός της φούστας του ταγιέρ μ' ένα κορσά από ύφασμα του ταγιέρ. Έχει ανοικτό λαιμό και δύο λου μονίκια. Έτσι παρουσιάζει κάτι πιο άμυγιέ που έχει πάντα για συμπλήρωμα τη ζακεττούλα του ταγιέρ. Στην περίπτωση αυτή για να δώσετε ένα πιο άμυγιέ τόνο στη ζακέττα σας προσθέτετε ένα γαρνίρισμα από φαίγ στις τσέπες και στα ρεθέρ του γιακά. Το γαρνίρισμα αυτό θα είναι προσθετό για να μπαί νοθαίνι εύκολα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Πάλι θα παίξουν τον ρόλο τους οι μπλουζες ανάμεσα στα εξαρτήματα της τουαλέτας σας. Θα τις δούμε σε διάφορες κουπύ άλλοτε με μονίκια ραφτά άλλοτε με κιμονό κοντά ή μακρυσά.

Μερικές κουμπώνουν στο πλάγια σαν ρώσικες μπλουζες, άλλες στους ώμους και άλλες μπροστά ή πίσω με μία σειρά φιλιτισένια κουμπιά. 'Ο γιακάς παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία, είναι σε στυλ «άφισιέ», είναι στρογγυλός, είναι «μπιστώ», δβάλ, μυτερός. Είναι επίσης πολύ της μόδας οι μπλουζες που είναι όλες πλισέ άλλοτε με φιλές πιέτες της μηχανής άλλοτε με φασούτες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Θάλεγε κανείς ότι συμπάχησαν όλες μαζί οι καπελλούδες, γιά ν' αναστατώσουν τον γυναικόκοσμο.

Πώς να μη τον αναστατώσουν, αφού αλλάζουν εκ θάβρων την μορφή των ανοιξιάτικων καπέλλων; 'Από μικρά κι ανύπαρκτα που ποσαν τον χειμώνα, τώρα εμφανίζονται μεγάλα και όγκωδη.

Χώνονται βαθειά στο κεφάλι και κρύβουν έντελως τα μαλλιά. Είναι λιγάκι υπερβολικά, αλλά ζέρομε ότι το μάτι συνθίζει εύκολα τις εξωφρενικότητες της μόδας.

Εχόμε μικρές καλότητες και μεγάλα μπόρ ή καλότητες φουακωτές με πολλά ντραπαρίσματα.

Πολλά καπέλλα της Ρόζ Βολούά έχουν τη φόρμα «κουπόλ» ή είναι κλός μύτερα και φοριούνται ίσια και χαμηλά στο μέτωπο. Γίνονται από διάφορες φάδες και γαρνιρίονται με ώραιατα μπουκέτα από ανοιξιάτικα λουλούδια ανάμικτα με κορδέλλες γκρό-γκραίν.

Τα θραδύνα καπέλλα εξακολουθούν να έπηρεάζονται από την Άντολν και πολλή θυμίζουν τις «χίλιες και μία νύχτες».

Τα χρώματα της μόδας είναι πολλά μπλέ, κόκκινα, πράσινα και το μεγαλύτερο «σουζέ» το άσπρο.

Τα καπέλλα της Μαρί Κριστιάν είναι ως επί το πλείστον κλός σε στυλ χωριάτικο, που γίνονται από λινά ύφασματα σε διάφορα χρώματα και από φάδες. Είναι σούλη και τα μπόρ τους έχουν διάφορα τσακίσματα. 'Η συλλογή της Μαρί Κριστιάν έδειξε επίσης πολλές τόκες και μεγάλες «σαρλόττες» με μπόρ κυματιστά. Τα χρώματα της προτιμώμενης της είναι το άσπρο, το μελι και διάφορα παστέλ.

Της Ρόζ Ντεσκά η συλλογή έδειξε πολλές καπλίν, σαρλόττες και τόκες σε χρώματα πολύ αρμονικά και ώραιάτατους συνδυασμούς: Μπές με μώδ, ρός με μαύρο, κίτρινο και μαρόν και τα γαρνιρίσματα γίνονται με φρούτα και λουλούδια.

Της Ζάν Μπλανσέ η συλλογή παρουσίασε άπειρα μπερέ σούλη σε δύο τόνους, τόκες σε σχήματα «τεμπάλ» και πολλά ντραπαρίσματα από μουλίνες.

Άλλες καπελλούδες, όπως είνε η Καρολίν Ρεμπού, η Σουζάν Ταλμπό, η Μώντ παρουσίασαν τόκες μεγάλες από φάδα, που είναι άλλες ψηλές και άλλες πατικωτές, κλός φορεμένα βαθειά στο κεφάλι, μπερέ μεγάλα από φάδα και σωρείαν από καπλίν.

Τα χρώματα είναι όλα αλθέρια και απαλά και το άσπρο πάντοτε κυριαρχεί.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Όταν άσכולούμεθα με το ντύσιμό μας πρέπει να προσπαθούμε πάντοτε να συνδυάζωμε κομψότητα μαζί και πρακτικότητα.

Αν πρόκειται μ. χ. για ένα ανοιξιάτικο επανωφόρι που θα μπόρ να φοριέται με διάφορα φορέματα, η πρώτη μας σκέψις θα είναι να διαλέξωμε ένα ύφασμα καλής ποιότητας και η δεύτερη να το ράψωμε σε καλή

Αυτό το ταγιέρ, από ριγέ λαιν-ζ, είναι κλασσικό. Έχει γραμμή πολύ ρεθέρ και είναι κομψότατο. Δύο πένες από τη μία μεριά και την άλλη της μέσης πίσω και μπρός, βοηθούν στη εφαρμογή.

1) Ταγιέρ σπόρ, καμμένο από σκουαζέζικο λαινάς ανοακτόχρωμο. Τα κουμπιά, που στολίζουν τις τσέπες και το κλείσιμο, καθώς και η ζώνη είναι κόκκινα, όπως ή τσάντα και το καπελλάκι σε στυλ μπερέ. 2) Χαριτωμένο ταγεράκι από «σέτλαντ» ριγέ. 'Η φούστα είναι εύθυγραμμη και η ζακέττα αρκετά σταυρωτή. Όλο το σικ αυτού του ταγιέρ του Ζαν Πατού συνίσταται στην ποικιλία, που χαρακτηρίζει την τοποθέτηση των γραμμών. 3) Το ταγεράκι αυτό, τελευταία δημιουργία της Λανδεν, είναι καμμένο από τυσορ ή σαντούν σε χρώα εκάίν. 'Η φούστα είναι όλη σκηματισμένη με κουφότητες και το σύνολον δίνει και την εντύπωση «ντέ-πιές».

Δύο όμορφα χτενίσματα για νέες. 'Αριστερά: Με όλα τα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και συγκεντρωμένα στον σάκονα. Δεξιά: Με ώραιες όντουλασιόν και χωρίστρα στο πλάι.

λότερα από τη μέση μπλουζόν, που συγκρατείται με μία μαρτεγκάλ.

Γενικά, τα φορέματα έχουν μια τάση να είναι ακόμη πιο μακρόταλλα πίσω, παρά μπροστά. 'Επειτα, έχουμε τα σύνολα φούστας και μπλουζόν. 'Η φούστα στολίζεται με μεγάλες τσέπες, ενώ το μπλουζόν, που σύμφωνα με την τάση της εποχής κατεβαίνει πολύ χαμηλά, είναι εφαρμσμένο σε μία φαρδιά ζώνη, που περνά γύρω από τους γοφούς και δένεται μπροστά μ' ένα φιόγκο.

Πολύ συχνά αυτά τα μπλουζόν έχουν ένα μεγάλο μύτερό άνοιγμα μπροστά με γιακάδα και ρεθέρ και μέσα από το άνοιγμα ξεπροβάλλει ένα πλαστρόν σε διαφορετικό χρώμα.

Κοντά στα λεπτά λαινάς θα φορεθούν πολύ και κάτι νέου είδους ζέρσευ με «κόντ». Είναι τα ανοιξιάτικα ζέρσευ, που θα χρησιμοποιηθούν ιδίως για «ντέ-πιές». Θα έχουν ολόσια φούστα και κορσάς που κατεβαίνει κάτω από τους γοφούς σκηματίζοντας ελαφρό μπουφάν.

Χαρακτηριστικό επίσης των ανοιξιάτικων μοντέλων είναι ότι πολλά απ' αυτά δεν έχουν διόλου μονίκια, συνοδεύονται όμως πάντα από μία βέστα ή ανοιξιάτικο επανωφόρι για το όποιο μιλούμε πιο κάτω.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα ανοιξιάτικα ταγιέρ έχουν κι' αυτά το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους. Έχουν όλα κοντές ζακεττούλες και αυτό τους δίνει κάτι πιο ανάλαφρο που ταιριάζει με την εποχή. Έρκεται όστερα η έκλογη του ύφασματος, σε σέτλαντ, σε λαινάς μονόχρωμα και φασό-κας γύρω στις άποκρίσεις του γαι και τρύμπες. Άλλα, σε άσכולούμε λιγάκι περισσότερα με την «κουπύ».

Τα ανοιξιάτικα επανωφόρια είναι φουακωτά και

Ένα ακόμη ώραιό χτενίσμα με άριστες μονήλες, από τις οποίες η μία σκεπάζει λίγο το μέτωπο και άλλες δύο τα αυτιά.

είναι έφετος το κομμα της μόδας θα είστε έντελώς μοδάτη. Μη ξεχνάτε δε και κάτι άλλο:

Ότι το άσπρο επανωφόρι είναι κάτι έντελώς ανοιξιάτικο και φοριέται με οποιοδήποτε φόρεμα ή και με φουστίτσα και μπλουζα. Φοριέται και απόγευμα φοριέται και τα βράδυα.

Η άλληλογραφία μου

Μαρ. Πο.π., Λαμία: Το λούσιμο με κρόκο αιώου θα σας ώφελιση θά λυώνετε σ' ένα πιατάκι το καφέ ένα κρόκο αιώου με λίγο οινόπνευμα λευκό και με αυτό θα λούζεστε. Ξεβγάστε με πολλά ζεστά νερά και σκαυτίζεστε καλά. 'Η πιτυρίδα σε λίγο θα εξαφανισθ.

Ξένο παραμύθι: Δεν θα είστε διόλου ξένο παραμύθι, αν άφήστε κατά μέρος το ντροπαλό ύφος και φέρεστε απλά. Πρό πάντων, μη σκέπτεσθε διόλου ότι έρσκεστε σε κόσμο.

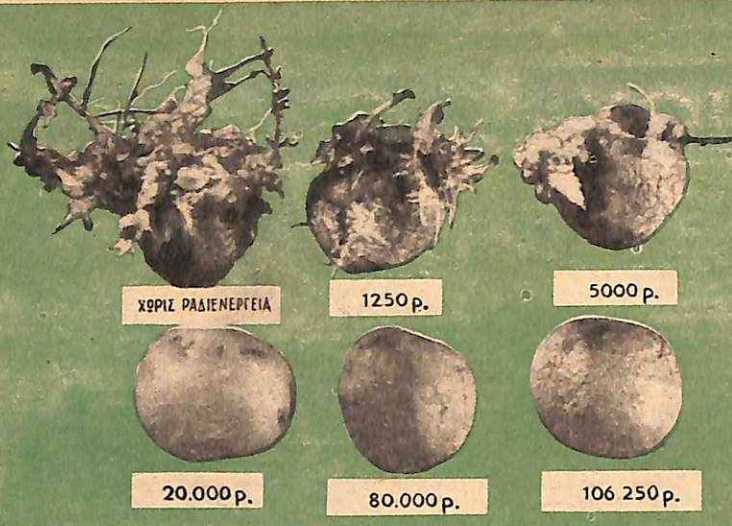
Ξενητεμένο αγόρι: Πράγματι, έγινε αυτό το συνοικέσιο, αλλά κανείς δεν μπορεί να σας έγυρηθ όπ θα γίνη το ίδιο και με σας. Δεν χάνετε τίποτε να γράψετε, αφού έχετε τη διευθυνση της νεας.

Μίρκα 'Ηλ. Ναυπλίο: Κάνετε λίγο μασάζ στις ρίζες των μαλλιών σας με θαφνολάδο. Αυτό θα τα δυναμώση και θα σταματήση το πέσιμο. 'Επίσης να λούζεσθε συχνά.

Ριζοβελονιά: Το παρβενικό γάλα για το πρόσωπο γίνεται ως εξής: Ανακατεύετε 200 γρ. ροδόκερο και 3 γρ. βάμματος δενζόης, το άφινετε 3-4 ημέρες ανακατεύοντας κάθε τόσο. 'Επειτα το χρησιμοποιείτε, βουτώντας σ' αυτό ένα βαμβακι και περνώντας το πρόσωπό σας κάθε βράδυ και πρωί.

Καλαθρυτινή: Τα μάλλινα, γενικά, δεν πλένονται ποτέ με καυτό νερό, αλλά με χλιαρή σαπουνάδα στην όποιαν ρίχνετε και μια κουταλιά άμμόνια. 'Επειτα, τα ξεβγάζετε με άφθονο νερό και τ' απλώνετε χωρίς να τ' ατήνετε.

Σάσα Μπόση. Θεσνίκη: Το δείγμα σας θα γίνη ώραιότατο μπλέ σκούρο. Το λινόλαδο θα βγή ίσως με καθαρό νεφί. Δεν μπόρ όμως να σας το έγυρηθ. Για το άλλο που μου γράφετε θα σας άπαντήσω ταχυδρόμικώς. Κάνετε όμως λίγη όπομονή για να συγκεντρώσω τις άπαιτητες πληροφορίες.

Διατήρησι με «αφουδατοφύξι», ακτίνες γάμμα ή αντιβιοτικά

ΙΣΩΣ έπειτα από λίγα χρόνια ή κάθε νοικοκυρά θά έτοιμάζη το φαγητό για την οικογένειά της με τα έξης υλικά: ένα μπιφτέκι ηλικίας 2 ετών, φυλαγμένο πάνω σε μία έταζέρα μέσα σε μία σακκούλα από πλαστική ύλη, ένα πακετάκι σκόνη που θά δίνη μερικά ποτήρια «νωπό» χυμό φρούτων, δύο κουτάκια μικρά σαν πακέτα των τσιγάρων που θά περιέχουν χορταρικά για τέσσερα άτομα, και φρούτα φρέσκα και ώμα κονσερβοποιημένα.

Πραγματικά, άρχισε να εφαρμόζεται στην Αμερική μία νέα μέθοδος διατήρησης των τροφίμων, φτηνή και αποτελεσματική. Έχοντας υπ' όψη του ότι όλα σκεδόν τα λαχανικά και τα φρούτα περιέχουν το λιγότερο 60% νερό, κι' ότι στοικίζει πολύ ή διατήρησή τους στα ψυγεία, ο δόκτωρ Λουίς Χόουαρντ σκέφθηκε να συνδυάση τα πλεονεκτήματα των δύο μεθόδων της αφυδάτωσης και της ταχείας ψύξεως. Έτσι δημιουργήθηκε ή καινούργια τεχνική της «αφουδατοψύξεως», μία σπουδαία πρόοδος στην τεχνολογία των τροφίμων.

Μ' αυτήν, αφαιρούνται τα 80% του νερού από ένα φρούτο ή λαχανικό, το δε υπόλοιπο ψύχεται γρήγορα και ισχυρά. Το αποτέλεσμα είναι ένα πακέτο κατεψυγμένου τροφίμου, με διαστάσεις κατά 65% μικρότερες από τις αρχικές, και συνεπώς οικονομία κατά τα δύο τρίτα στα έξοδα συσκευασίας, μεταφοράς και αποθήκευσης.

Το νερό που αφαιρείται, είναι τόσο, ώστε να μην επηρεάζεται αισθητά ή γεύση ή ή ουστασία του τροφίμου, αρκετό όμως ώστε να μη σχηματισθούν παρά ελάχιστοι κρύσταλλοι πάγου στο εσωτερικό του, κατά την ψύξη του (ως γνωστόν δε, οι κρύσταλλοι του πάγου σπάζουν τα κύτταρα και αλλοιώνουν το τρόφιμο).

Ηδη έχουν άρχισει να υπάρχουν στην αμερικανική αγορά τρόφιμα κατεργασμένα μ' αυτό τον τρόπο. Η νέα μέθοδος ενδιαφέρει ιδιαίτερες τις στρατιωτικές υπηρεσίες, γιατί θα τους επιτρέψει να εφοδιάζον με «νωπές» τροφές τις μακρινές μονάδες, όπου κι' αν βρίσκονται.

Μία παρόμοια μέθοδος συνίσταται στην τελεία αφαίρεση του νερού του χυμού των φρούτων, μέσα σε συσκευές αποστράγγισης (βάκουμ). Απομένει τότε μία κρυσταλλική σκόνη, που, όταν διαλυθί σε κρύο νερό, δίνει ένα φρεσκοτάτο και εύγευστοτατο χυμό.

Για τα κρέατα, τα πουλερικά και τα ψάρια γίνεται το αντίθετο, κατά τη μέθοδο που επινόησε ο ειδικός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας Άλνους Τόμπελ: Αφού δηλαδή κατεψυχθούν, υποβάλλονται σε τελεία αφυδάτωση, με συσκευές κοινού. Ύστερα το κρέας ή το ψάρι αυτό (που δεν έχει υποστεί καμμία αλλοίωση) μπορεί πιά να διατηρηθί σε συντησόμενη θερμοκρασία δωματίου. Άρκει δε να μουσκέψη στο νερό λίγα λεπτά πριν απ' το μαγειρέμα του, για να γίνει τρυφερό και νοστιμώτατο.

Έτσι, δεν χρ' αζονται ψυγεία, ούτε κονσερβες, ούτε προηγούμενο μαγειρείο του κρέατος. Περιορίζονται δε πολύ οι δαπάνες μεταφοράς και αποθήκευσης. Το κρέας αυτό είναι άριστη λύση.

Άριστερά: Τρία «αφουδατοψυγμένα» πόδια κόττας ζυγίζονται λιγότερο από 60 γραμμάρια. Δεξιά: Ένα περιστροφικό ξεραντήριο αφαιρεί τόση υγρασία από τα μήλα, ώστε το βάρος τους ελαττώνεται κατά 50%. Ύστερα συσκευάζονται για τη μεταφορά τους.

Η επίδρασι των ακτίνων γάμμα έμποδίζει τις πατάτες να φυτόσουν. Τα αποτελέσματα των ακτίνων εξαρτώνται από την έντασή τους, όπως δεικνουν αυτές οι έξη πατάτες που έχουν υποβληθί σε ραδιενέργεια από 0 έως 106.250 ραίντγκεν.

πλώς κλεισμένο μέσα σε μία σακκούλα από λεπτό φύλλο πλαστικής ουσίας.

Μία άλλη μέθοδος, που επιτρέπει τη μεταφορά κατεψυγμένων τροφίμων χωρίς ψυγείο, είναι ή έξης: Τα τρόφιμα ψύχονται ισχυρά, σε θερμοκρασία 100 βαθμών υπό το μηδέν, κι' ύστερα κλείνονται σε θήκες από αλουμίνιο, που έχουν γύρω ένα θερμοαπομονωτικό στρώμα πάχους 15 πόντων. Μέσω σ' αυτές τις θήκες λοιπόν, εξακολουθούν, επί ένα μήνα και πλέον, να έχουν θερμοκρασία κάτω του μηδενός, χωρίς να χρειάζονται πρόσθετη ψύξη.

Όπως έβρισκε, οι αλλοιώσεις που παθαίνουν τα διάφορα τρόφιμα, οφείλονται στα μικρόβια που περιέχουν. Αν εξοντωθούν αυτά τα μικρόβια, τα τρόφιμα μπορεί να διατηρηθούν αναλλοίωτα για όσοδήποτε καιρό.

Σ' αυτόν ακριβώς το σκοπό αποβλέπει ή θερμάνσις (θράσιση, μαγειρέμα) των κονσερβοποιημένων τροφών. Έχει όμως το μειονέκτημα ότι αλλάζει τη γεύση τους και τη φυσική ουσία τους.

Η ψύξις πάλι έμποδίζει τα μικρόβια να πολλαπλασιασθούν και να δρασούν. Αλλά δεν είναι πάντα δυνατό να διατηρηθούν τα τρόφιμα σε αρκετά ισχυρή ψύξη.

Ακόμα κι' οι νέες μέθοδοι διατήρησης που αναφέραμε πιο πάνω, επηρεάζουν ελαφρά τη γεύση ώρισμένων τροφίμων.

Δεν υπάρχει λοιπόν τρόπος να σκευασθούν τα μικρόβια, χωρίς να πάθουν τίποτε τα τρόφιμα; Τον τελευταίο καιρό, έχουν δοκιμασθί τρεις μέθοδοι γι' αυτό το σκοπό. Πιστεύουν δε οι ειδικοί ότι, ύστερα από λίγα χρόνια, θά έξη επικρατήσκει γενικά ή μία τουλάχιστον απ' αυτές.

Τά τρόφιμα ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΑΛΑΝΕ ΠΟΤΕ

Η γνωστότερη από τις τρεις είναι ή αποστείρωσις των τροφίμων με ακτίνες γάμμα. Τα νωπά τρόφιμα κλείνονται σε κουτιά αεροστεγή, που εκτίθενται κατόπιν σε ατομική ακτινοβολία. Οι ακτίνες διαπερνούν τα τοιχώματα του κουτιού και σκοτώνουν τα μικρόβια των τροφίμων. Έφθον δε τα κουτιά είναι σφραγισμένα, δεν μπορούν πιά να μπει κανένας μικρόβιος.

Η μέθοδος όμως αυτή έχει τρία μειονεκτήματα: Στοικίζει ακριβά, παρουσιάζει κινδύνους για το προσωπικό που την εφαρμόζει, και επηρεάζει κάποτε τη γεύση των τροφίμων.

Προτιμώτερη λοιπόν, από πολλών απόψεων, φαίνεται ή αποστείρωσις με υπερήχους - δηλαδή με ήχητικές δονήσεις πολύ μεγάλης συχνότητας, που δεν τις αντιλαμβάνεται τ' αυτή μας. Τα ήχητικά αυτά κύματα - που χρησιμοποιούνται και σε πολλές άλλες εφαρμογές - μπορούν να σκοτώσουν τα μικρόβια των τροφίμων όπως και οι ακτίνες γάμμα, με πολύ μικρότερο όμως κόστος και δίχως τους κινδύνους της ατομικής ακτινοβολίας.

Τέλος, μία τρίτη μέθοδος είναι ή χρησιμοποίησις αντιβιοτικών, τέτοιων που να σκοτώνουν τα μικρόβια των τροφίμων, όπως ακριβώς ή πενικιλίνη ή ή στρεπτομυκίνη εξοντώνουν τους πνευμονοκόκκους ή τους βακίλλους του Κώχ μέσα στον οργανισμό μας. Η αναζήτηση ενός κατάλληλου και φτηνού αντιβιοτικού γι' αυτό το σκοπό έχει άρχισει εδώ και αρκετά χρόνια. Όσα όμως μελετήθηκαν ως τώρα, ήταν ακριβά ή δεν έφερναν το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Καλύτερο ίσως απ' όλα ήταν ή «ουμπιλίνη». Κι' αυτή όμως δεν σκότωνε τα μικρόβια, αλλά έμποδίζει τον πολλαπλασιασμό τους.

Πάντως, πολλοί ειδικοί πιστεύουν ότι είναι ζήτημα χρόνου ή ανακάλυψι του αντιβιοτικού που θά διατηρή στην εντέλεια τα τρόφιμα.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'ΙΤΖ

Το συνδυασμό των δολοφόνων

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φερράρι έμυστηρεύεται στη Ντολφές πως θά δεχθί αυτός το Μάουερ, κι' έτσι αποφασίζει εκείνη να τ' αφτιάξη μαζί του. Στο μεταξύ, ο Κόνραντ κι' ο Ο'Μπράντ πάνε να πάρουν το χρυσό μολύδι του Μάουερ, απ' το σπίτι της Άρνολτ. Τότε ακριβώς φτάνουν κι' οι άνθρωποι του Σέγκελ κι' αρχίζει μία μάχη μεταξύ τους, ώπου φτάνουν κι' άλλοι αστυνομικοί και διώχουν τους γκαγκστερς. Βλέποντας πως πά έχουν κάνει θάλασσα οι άνθρωποι του, ο Μάουερ γυρίζει απ' το ταξίδι του κι' αναλαμβάνει να τακτοποιήσ η ίδιος την υπόθεση, παρ' όλα τα στοιχεία που έχει συγκεντρώσει ο Κόνραντ έναντιον του. Το μόνο που χρειάζεται, είναι να δολοφονηθί ή Φράνσις. Ο Σέγκελ αναλαμβάνει ν' ανακαλύψη πού την έχουν κρυμένη. Αναγκάζει λοιπόν τη γυναίκα του Κόνραντ να τ' αναφέρει αυτό το μυστικό, κι' ύστερα τη σκοτώνει, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνεται πως πρόκειται για δυστύχημα.

Ο Κόνραντ είχε αφήσει τον πατέρα της Τζάνετ να φροντίσ η τις διατυπώσεις. Αυτός είχε μείνει μαζί με τη Φράνσις, στο καινούργιο καταφύγιο της. Δεν μπορούσε πιά να κάνει τίποτε για τη Τζάνετ, και τόν βράνιζε ή εύθυνη για την ασφάλεια της Φράνσις.

Είχε παραχθί άλλωστε από τα τελευταία μυστηριώδη λόγια του Ο' Μπράντ: «Δεν ήταν δυστύχημα... Ο Φερράρι... Τό παιδί μου...»

Όπως όλοι οι αστυνομικοί, κι' ο Κόνραντ είχε άκουσει να γίνεται λόγος για το Βίτο Φερράρι. Είχε βελήσει άραγε να πη ή ο Ο' Μπράντ πως ο Βάινερ είχε δολοφονηθί και πως ήταν υπεύθυνος γι' αυτό ο Φερράρι;

Ο Κόνραντ είχε ειδοποιήσει άμεσα τον Μάκ Κάν ότι ο Φερράρι βρισκόταν ίσως στην πόλη τους, και τού είχε συστήσει να κινητοποιήσ όλους τους άντρες του για να τόν ανακαλύψη. Μά εκείνος απάντησε πως δεν υπήρχε τί παραμικρό ίχνος του δημίου του Συνδικάτου.

Οι αυτά άνησυχούσαν σοβαρά τον Κόνραντ. Αν ο Φερράρι ήταν πραγματικά υπεύθυνος για το θάνατο του Βάινερ, τότε κινδύνευε κι' ή Φράνσις!

Είχε πάρει όλα τα μέτρα του για να την προστατέψη. Την είχε πεί στο «Ξενοδοχείο του Άλκεανού», στο Μπάργουντ, μία μικρή πόλη που άπειχε δεκαπέντε χιλιόμετρα απ' το Πάσιφικ Σίτυ.

Το ξενοδοχείο αυτό ήταν ένα κτίριο με δέκα πατώματα, χτισμένο σ' ένα λόφο, πάνω απ' τη θάλασσα.

Ο Φόρεστ είχε επιτάξει ολόκληρο το τελευταίο πάτωμα. Μία θαλασσιμένη πόρτα προστατευε την είσοδο αυτού του ορόφου. Και είκοσι άντρες του Μάκ Κάν περιπολούσαν συνεχώς γύρω απ' το ξενοδοχείο και στον επίτακτο ορόφο.

Έξ άλλου, ή Μαίητς Φιλντιγκ και δυο γυναίκες της αστυνομίας δεν φεύγανε καθόλου απ' το πλευρό της Φράνσις. Είχε δε συμφωνηθί να μη βγί διόλου απ' το δωμάτιό της, ως την ήμερα της δίκης.

Στις μέρες που πέρασαν, ο Κόνραντ έβλεπε συνεχώς τη Φράνσις. Όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο πιά πολύ την έρωτευότανε. Παρατηρούσε δε μ' ευτυχία πως κι' εκείνη περίμενε ανυπόμονα τις επισκέψεις του.

Η Μαίητς είχε πληροφορησει τη Φράνσις για το θάνατο της Τζάνετ. Κι' εκείνη είχε προσπαθήσει να παρηγορήσ τον Κόνραντ. Αλλά τα λόγια της τόν στενοχώρησαν μάλλον.

Βέβαια, ήταν δυνατό χτύπημα για μένα, της είχε πει σοβαρά. Μά ή Τζάνετ κι' εγώ δεν τα πηγαίναμε καθόλου καλά. Θά χωρίζαμε όπωςδήποτε μία μέρα.

Το βράδυ της δεκάτης ήμερας μετά το θάνατο της Τζάνετ, ο Κόνραντ βρήκε την ευκαιρία ν' αποκτήσ περισσότερη οικειότητα με τη Φράνσις.

Είχε λείψει είκοσιτέσσερες

ώρες απ' το Μπάργουντ, και στο διάστημα αυτό τόν είχε αντικαταστήσει ο Βάν Ρός. Γύρισε στο ξενοδοχείο λίγο μετά τις 7 κι' ανέθηκε άμεσα στο τελευταίο πάτωμα.

Η Μαίητς δεν ήταν της ύπρεσις, την ώρα εκείνη, και πήγε να τόν βρή στην κάμαρά του.

Εχομε τίποτε καινούργιο; τη ρώτησε, ενώ έβγαζε τα πράγματα του απ' τη βαλίτσα του.

Όχι. Μου φαίνεται όμως πως ή προστατευόμενη μας έχει άρχισι να φοβάται!

Νά φοβάται;

Ναί. Τινάζεται, κάθε φορά που άκούει να χτυπάνε την πόρτα της. Κι' έπειτα, δεν μπορεί πιά να μείνη σε μία θέση... Το είχα παρατηρήσει από καιρό, μου φαίνεται όμως τώρα πως χειροτερεύουν τα πράγματα.

Ο Κόνραντ άναψε ένα τσιγάρο κι' άπάντησε:

Εγώ θαμιάζω την ήμερία της, έπειτα από τόσα που πέρασε.

Ναί, βέβαια... Νομίζω όμως πως σκέπτεται πολύ το Βάινερ! Δεν πείσθηκε ποτέ αληθινά πως ήταν τυχαίος ο θάνατός της;

Μικρές Ιστορίες

Αδίκος κόπος

Ο Σκωτσέζος Μάκ Φάρλαν σκοτώθηκε από ένα λεωφορείο. Ένας πόλιςμαν ανέλαβε να ειδοποιήσ την οικογένειά του.

Πρόσεξε! τού συνιστά ο διοικητής του. Να αναγγείλ ης το δυστύχημα σιγά - σιγά και με τρόπο.

Ο πόλιςμαν πηγαίνει στο σπίτι του θύματος και βρίσκει τη γυναίκα του στην κουζίνα, να καθαρίζει πατάτες.

Σας φέρνω, κυρία, μία άσχημη είδησι... αρχίζει.

Μιλήστε, Σας άκούω... απαντάει εκείνη, εξακολουθώντας τη δουλειά της.

Ο άντρας σας έπαθε ένα μικρό ατύχημα.

Δεν μου φαίνεται περιεργό, αυτό! Είναι τόσο άπρόσεκτος!...

Η μάλλον, ένα σοβαρό ατύχημα...

Τό πιστεύω! Είναι υπερβολικός σε όλα του.

Βλέποντας πως ή γυναίκα δεν παίρνει τό προσθήσι:

Ο πόλιςμαν αποφασίζει επιτέλους να προσθήσι:

Ο άντρας σας σκοτώθηκε!

Η κ. Μάκ Φάρλαν, τσιγκούνα, όπως όλες οι Σκωτσέζες, φωνάζει τότε, άφροντας τη δουλειά της:

Δεν μου τόλεγε πρωτότερα, Χριστιανέ μου, να μη καθαρίσω άδικα τόσες πατάτες!...

νατός του. — Ποίος είναι τώρα μαζί της;

— Ο Βάν. — Πάω να της μιλήσω, ελπίζω ο Κόνραντ.

Κατάλαβε πως ήταν ίσως ή ευκαιρία που περίμενε από τόσον καιρό. «Αν μπορούσε να την πείσ η' αγωνισθί στο πλευρό του!...

Πήγε στην κάμαρά της. Ο Βάν κι' οι δυο γυναίκες της αστυνομίας διάβαζαν μυθιστορήματα. Η Φράνσις στεκόταν όρθια μπροστά σε μία τζαμόπρτα που έβλεπε προς τη θάλασσα. Δεν έγύρισε καθόλου το κεφάλι της, όταν μπήκε ο Κόνραντ.

Εκείνος έκαμε νόημα στους άλλους να τούς άφίσουν μόνους. «Όταν βγήκαν όλοι, έκλεισε την πόρτα και πήγε κοντά στη Φράνσις.

Από κάτω τους άπλωνόταν ή άκρογιαλιά, γεμάτη βράχια. Η θάλασσα αποτραβιότανε τώρα κι' ή άμμουδιά χρυσίζε στον ήλιο.

— Στοιχηματίζω πως πεθαίνετε απ' την επιθυμία να κάνετε ένα μπάνιο, είτε μαλακά ο Κόνραντ. Με στενοχωρεί κι' έμένα που σας κρατάω φυλακισμένη εδώ μέσα. Βαρεθήκατε πιά, ε;

— Μπα, δεν με νοιάζει, άπάντησε ή Φράνσις με άχρωμη φωνή.

Αφού σάπασαν λίγο, ο Κόνραντ πρόσθεσε:

— Σας συλλογίστηκε πολύ, «Έχετε σκεφθί καθόλου το τί θα γίνεται μετά τη δίκη;

— Δεν υπάρχει λόγος να κουράσω το μυαλό μου, μουρμούρισε ή νέα γυναίκα με κουρασμένο τόνο.

— Γιατί τό λέτε, αυτό;

— Μα είναι φανερό. Ο Πέτε μου είχε πη πως δεν θά μ' άφίσουνε για κανένα λόγο να καταθέσω στο δικαστήριο. Γιατί λοιπόν να κάνω σχέδια για τό μέλλον;

— Για τό Θεό, Φράνσις, μη λέτε τέτοια πράγματα! Δεν έχετε κανένα φόβο εδώ. Και στη δίκη επίσης θάσαστε άσφαλίσμενη.

— Είσαστε βέβαιος πως δεν έχω κανένα φόβο; πρόφερε εκείνη, σκυδοντας απ' το παράθυρο για να κητάξη την άμμουδιά. Τό ίδιο υποστήριζατε και για τόν Πέτε, κι' όμως είναι τώρα πεθαμένος.

— Δεν θά σας τόλεγα, αν δεν ήμουν βέβαιος πως δεν έχετε να φοβηθίτε τίποτε, είτε μαλακά ο Κόνραντ.

Εκείνη τού έρριξε μία ματιά γρήγορη κι' έρωτηματική.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Όχι, άσφαλώς... Μά σας δίνω τό λόγο μου πως δεν πρόκειται να σας άγγίξη κανείς.

Η Φράνσις γύρισε την πλάτη της στο παράθυρο και τόν κητάξε να πηγαυνόρεται άργά μέσα στο δωμάτιο.

— Πρέπει να βγάλετε απ' ό νου σας αυτή την ιδέα, ότι

δ Μάουερ είναι υπεράνθρωπος, πρόσθεσε ο Κόνραντ. Δεν λέω πως δεν θα προσπαθήσει να σάς χτυπήσει, σάς έγγυμαι όμως πως δεν θα το κατορθώσει. Δεν μπορείτε να ξέρετε πόσο κουραστική για να σάς προστατέψω... Δεν αισθάνεστε ασφαλισμένο τον εαυτό σας;

— «Όχι.
— Ξεσηγήστε μου γιατί.
— Δεν μπορώ να ξεχάσω δ,τι μου είπε ο Πέτε... Θάθελα να μ' η σάς είχα διηγηθί τίποτε! 'Ο Πέτε μου είχε πη πως τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να με σώσει, αν μιλούσα. Έλεγε πως ο Μάουερ μπορούσε να δωροδοκήση όποιονδήποτε απ' τους αστυνομικούς που τόν φυλάγανε... Πως μπορώ να ξέρω αν δεν έχη εξαγοράσει τώρα, επί παραδείγματι, μια από τις γυναίκες που έχετε βάλει κοντά μου;
— Μή λέτε τέτοια πράγματα! διαμαρτυρήθηκε ο Κόνραντ, πηγαίνοντας κοντά της και πιάνοντας την απ' το μπράτσο. Κυττάχτε με, Φράνσις! Σας αγαπώ... Δεν έχετε μαντέψει την αγάπη μου;
Τόν κύτταξε στα μάτια.
— Μ' αγαπάτε; Σεις; ...Δεν τ'όξερα!
— Ασφαλώς δεν τ'όξερατε, είπε μαλακά ο Κόνραντ. Δεν είχα σκοπό να σάς μιλήσω γι' αυτό... αλλά δεν άνεχομαι να σάς βλέπω να φοβόσαστε! Ενδιαφέρομαι για σάς περισσότερο παρά για τη ζωή μου!... Δεν πρέπει να φοβόσαστε τη Μαίρητζ, ούτε τις δυο άλλες γυναίκες. Σας όρκίζομαι πως δεν θ' αφήσουν ποτέ κανένα να σάς κάνη κακό...
'Η Φράνσις έλευθέρωσε τó μπράτσο της και είπε, σχεδόν σαν να μιλούσε στον εαυτό της:
— Μά πως μπορείτε να μ' αγαπάτε; Αφού ξέρετε ποιά είμαι!... Δεν μπορείτε να μ' αγαπάτε...
— Ακούστε με, Φράνσις.

Μή λέτε ανοησίες. Δεν φταίτε σεις για ό,τι έκανε ο πατέρας σας.
— Ευκολα τó λέτε, αυτό... Μά δεν ξέρετε τί θα πη να σέ δείχνουνε με τó δάχτυλο, ν' ακούς τόν κόσμο να σιγοκουβεντιάζη στο πέρασμά σου, να βλέπης τις μητέρες να τραβάνε κοντά τους τα παιδιά τους... Δεν ξέρετε τί θα πη να σέ κυνηγή ένα πλήθος εξαγριωμένο.
'Ο Κόνραντ γονάτισε κοντά της.

— «Αν θέλετε, Φράνσις, θα σάς προστατέψω! Τάχω κανονίσει όλα. Θα σάς πάρω μαζί μου, μετά τη δίκη, και θα ξαναρχίσουμε τη ζωή μας, οι δυο μας. Θέλω να γίνετε γυναίκα μου! Κανείς δεν θα ξέρη που βρισκόμαστε. Θα πάμε μακριά, στην Αγγλία...
'Η Φράνσις σηκώθηκε απότομα και, δίχως να τόν κυττάξη, προχώρησε πάλι προς τó παράθυρο.

— Μή μιλάτε για μέλλον, μουρμούρισε. Δεν υπάρχει μέλλον για μένα, τó ξέρω... Μόνο ένα προσωρινό παρόν!

— Πρέπει να φανή σαν άτυχημα, Τζάκ, είπε ο Γκόλλοβιτς. Είναι απαραίτητο! 'Αν μείνη ή παραμικρή αμφιβολία, είμαστε χαμένοι! 'Ο Μάουερ είχε καθήσει πίσω απ' τó γραφείο του, με τó κεφάλι του χωμένο ανάμεσα στους ώμους του. Τα μάτια του λάμπανε από θυμό.

— Πρέπει να τ'α νιάξη! μούγκρισε. 'Ο μόνος τρόπος, για να πέση στα χέρια μας, είναι να βάλουμε φωτιά στο ξενοδοχείο. Έτσι, ενώ θα φεύγουν όλοι από μέσα, θα μπορέσουμε να τήν αρπάξουμε.

— Μά είν' αδύνατον! είπε ίκετευτικά ο Γκόλλοβιτς. Δεν μπορούμε να κάνουμε ένα τέτοιο πράγμα! 'Ο Μάουερ σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαίνει προς τó μέσ' στο δωμάτιο.
— Τί θές λοιπόν να κάνου-

με;... Είναι ο μόνος τρόπος, διάβολε! Πως άλλοιώς να τή βάλουμε στο χέρι, αφού δεν ξεμυτίζει καθόλου;
'Ο Γκόλλοβιτς σκούπισε τó γυαλιστερό πρόσωπό του. Είχε νοιώσει μια απέραντη ανακούφιση, όταν τόν είχε ζητήσει ο Μάουερ. Γιατί είχε καταλάβει πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.
— 'Ο Φερράρι θα μπορούσε να τ'α καταφέρει καλύτερα, είπε.

— Βρίσκεται εδώ ακόμα; 'Ο Γκόλλοβιτς — που περίμενε κανένα ξέσπασμα εκ μέρους του Μάουερ — κούνησε καταφατικά τó κεφάλι του.
— Είναι στο μπάρ, αυτή τη στιγμή, απάντησε.

— «Αν καταφύγουμε σ' αυτόν, θάαν σαν να όμολογούμε πως είμαστε άνικανοι, Άμπε, είπε ο Μάουερ.

— 'Ο Φερράρι είναι ο μόνος που μπορεί να μάς απαλλάξη απ' αυτή την κοπέλλα.

— 'Ο Μάουερ ξαναγύρισε και κάθισε στο γραφείο του. 'Αφού δίστασε ένα λεπτό, άρπαξε τó ακουστικό τού τηλεφώνου.

— Έσύ, Λούις; είπε στο μικρόφωνο. Πες στο Φερράρι ναρθή στο γραφείο μου. Θα τόν βρής στο μπάρ.

— 'Ο Γκόλλοβιτς έγγειρε προς τ'α πίσω στην πολυθρόνα του. 'Απολάμβανε τó θρίαμβό του. — Πολύ καλά κάνεις, Τζάκ, είπε. Δεν υπάρχει άλλη λύση. 'Ο Μάουερ σήκωσε τ'α μάτια του, τόν κύτταξε κι' απάντησε μαλακά:

— Φαντάζεσαι πως ακολουθώ τις πολύτιμες συμβουλές σου, Άμπε. Γελιέσαι όμως. 'Ο Φερράρι θα κανονίση τó λογαριασμό της μικρής... κι' ύστερα θα κανονίσω εγώ τó δικό του λογαριασμό!

— Έσύ... θα κανονίσης τó λογαριασμό τού Φερράρι; 'Ο Μάουερ χαμογέλασε σαρκαστικά.
— Περιμένε και θ' α δής, Άμπε, απάντησε.

Κυττάχτηκαν για πολύ, αμίλητοι, ώπου μπήκε ο Φερράρι. Διέσχισε αδόρυστα τó δωμάτιο, σκαρφάλωσε σε μια πολυθρόνα, κάθισε άνετα και κάρφωσε τα λαμπερά μάτια του στο Μάουερ.

— Πρόκειται για κείνη την κοπέλλα, τού είπε αυτός. 'Ο Άμπε λέει πως μπορείς να τήν αναλάβης. Είν' αλήθεια;
— 'Ο Φερράρι ανασήκωσε τ'α φρύδια του κι' απάντησε λακωνικά:

— Ασφαλώς.
Τó πρόσωπο του Μάουερ έμεινε απαθές, ενώ ή ματιά του πετούσε σπίθες.

— Θ'α σου πληρώσω δέκα χιλιάδες δολάρια, είπε.
— Είκοσι. 'Αν αξίζε γ'α δέκα μονάχα, θ'α μπορούσες να τó τελειώσης εσύ.

— 'Ο Μάουερ ανασήκωσε τούς ώμους του.

— Σύμφωνα. Δεν μ' αρέσουνε τ'α παζάρια. 'Α είναι είκοσι χιλιάδες. Μά πως είσαι δέβαιος ότι θ'α καταφέρης;

— Ποτέ μου δεν απέτυχα, ούτε και πρόκειται ν' αποτύχω ποτέ, απάντησε ο Φερράρι. 'Ενώ σ'α ψάχνεις να βρής τις δυσκολίες σε κάθε δουλειά, εγώ ψάχνω να βρω τις λύσεις.

— Πρέπει να φανή πως είν'α δυστύχημα.

— Θ'α φανή πως είν'α δυστύχημα.
'Ο Μάουερ κατακοκκίνισε.

— Μά δεν ξέρεις καν που βρίσκεται, είπε.
— 'Ο Φερράρι χαμογέλασε ειρωνικά.

— Βρίσκεται στο «Ξενοδοχείο τού Ωκεανού», στο Μπρέντγουντ. Στο τελευταίο πάτωμα, αντίκρου στη θάλασσα. Τή φυλάγε είκοσι άτομα, τα πέντε γύρω απ' τó ξενοδοχείο, πέντε στο τελευταίο πάτωμα, πέντε στα τρία δωμάτια που βρίσκονται κάτω απ' τó παράθυρό της κι' άλλα πέντε για ν' αλλάζουνε βάρδιες.

— Δεν μπορεί κανείς να μπη στο ξενοδοχείο, αν δεν έλεγχοι ή ταυτότητά του. Κανείς

δεν έχει δικαίωμα ν' ανέβη στο τελευταίο πάτωμα. Τα ασανσέρ φτάνουν μόνο ως τó ένατο.

— Τρεις γυναίκες βρίσκονται μαζί της, μέρα και νύχτα. 'Οταν παίρνη τó μπάνιο της, αφήνει ανοιχτή τήν πόρτα και τή φυλάει μια απ' τις γυναίκες. Δεν τής επιτρέπουν να βγη απ' τήν κάμαρά της. Είν' αδύνατο να σκαρφάλωση κανείς ως τó παράθυρό της, και τ'α παράθυρα τών από κάτω δωματίων φρουρούνται άγρυπνα. 'Η στέγη είναι με κεραμίδια και πολύ γυρτή, κι' ό μονοδικός φεγγίτης φρουρείται μέρα και νύχτα.

— Βλέπεις λοιπόν πως είμαι κατατοπισμένος στην εντέλεια για όλα.

— 'Ο Μάουερ κύτταξε τó Φερράρι σαν νάχε μεταβληθί ξαφνικά σε φείδι.

— Λες ψέμματα! φώναξε. Πως τ'α ξέρεις, δ'α αυτό;... 'Εγώ έχω βάλει από μέρες να κατασκοπεύουνε τó κτίριο, κι' όμως ρίχνοντας ακόμα να μάθω που βρίσκεται ή κάμαρά της!

— 'Ο Φερράρι χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Έσύ είσαι έρασιτέχνης. 'Εγώ είμαι επαγγελματίας.

— 'Ο Μάουερ χώνεψε τήν προσβολή. 'Ηξερε πως ήταν δικαιολογημένη...

— Μά πως τ'α ξέρεις, δ'α αυτό; ξαναρώτησε.

— Ανέβηκα στο δέκατο πάτωμα. 'Ανοιξα τ'α μάτια μου και τ'α αΐτιά μου. Είδα κι' άκουσα.

— Ανέβηκες;... Μά πως;... πώ...

— 'Α, αυτό είναι τó μυστικό μου, είπε ο Φερράρι.

— Αφού σάπασαν λίγο, ο Μάουερ είπε:

— Καλά λοιπόν, σύμφωνα. Ξεσηγήσε μου όμως πως επέλεις να τήν κάνης να πεθάνη 'Ο νάνος σταύρωσε τ'α κοντά πόδια του κι' απάντησε:

— Είν' ένα πρόβλημα ένδιαφέρον... κι' αρκετά δύσκολο! Πιστεύω πραγματικά πως είμαι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που μπορώ να τó λύσω.

— Πως θ'α τó κατορθώσης; Μου χρειάζονται ένα άεροπλάνο κι' ένας ακροβάτης.

— 'Ο Μάουερ γούρλωσε τ'α μάτια του απ' τήν έκπληξη.

— Ένας ακροβάτης; φώναξε. Μήπως σκοπεύεις να τόν κατε... σης από τ' άεροπλάνο πάνω στη σκεπή τού ξενοδοχείου;

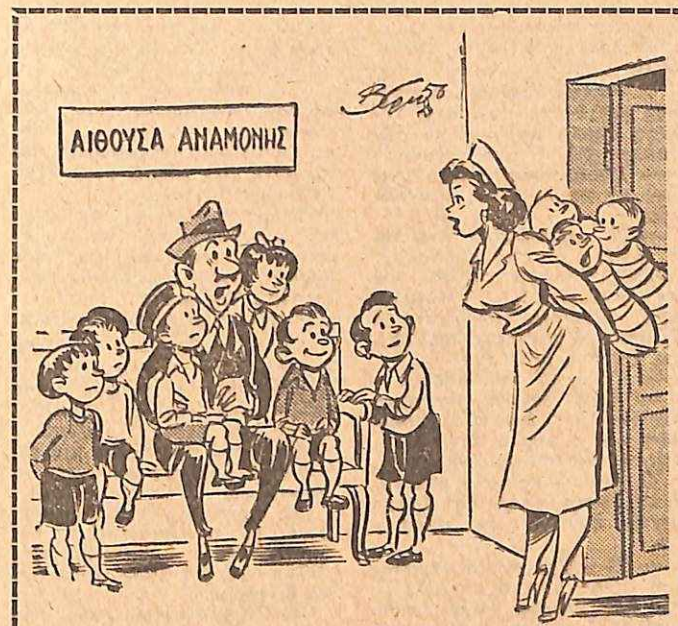
— 'Ο Φερράρι χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Έχεις δη τί κάνουν συνήθως οι ταχυδακτυλουργοί; Προσπαθούνε να τραβήξουνε κάπου άλλο τήν προσοχή τών θεατών, ώστε να μ'η κυττάζουν τα χέρια τους... 'Ε λοιπόν, κάτι ανάλογο θ'α κάνη ο ακροβάτης με τ' άεροπλάνο! Θ'α τραβήξη τήν προσοχή και θ'α μ'α δώση έτσι τήν ευκαιρία να έκμετολλευθώ άνευόχλητος τó ταλέντο μου!

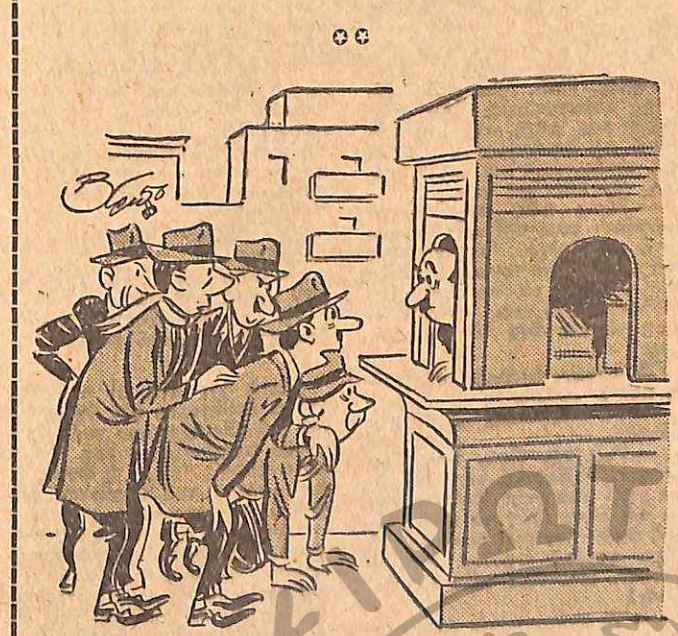
— Καλά, θάχης ό,τι μου ζήτησες. Για πότε τ'α θέλεις; 'Εχουμε Τετάρτη σήμερα. Είναι δυνατόν τήν Παρασκευή; Πρέπει να δώσω οδηγίες προηγουμένως στον πιλότο και στον ακροβάτη...

— Και πότε θ'α γίνη ή δουλειά;

— Τó Σάββατο τó βράδυ.

— Πες τε μου, αδελφή: 'Αγόρι είναι ή κορίτσι;

— Να πής τού εφημεριδοπώλη σου νάοχεται πιο γαρις. 'Εχουμε να πάμε και στις δουλειές μας!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Σύννε γρήγορα, Μπονμπούνα! 'Η πεθερά μου!... (Τού Αρχέλαου)

Είναι ή καταλληλότερη μέρα... γιατί παραδίνουνε τότε τα πλυμένα ρούχα στο ξενοδοχείο.

— Τ'α πλυμένα ρούχα; Τί σχέσηί έχουνε μ' αυτή τήν ιστορία; ρώτησε ο Μάουερ, σαρκαστικός.

— 'Ο Φερράρι κατέβηκε απ' τήν πολυθρόνα του.

— Έχουνε, και πολλή μάλιστα... απάντησε, προχωρώντας προς τήν πόρτα. Θα βρισκόμαι εκεί τó Σάββατο τó πρωί. Νά βρίσκεται τότε κι' ό πιλότος.

— 'Οταν βγήκε ο νάνος απ' τó δωμάτιο, ο Μάουερ ανάσανε βαθεία. Σηκώθηκε και είπε:

— Είν' ένα συχαμένο τέρας! 'Εχω πολλές δουλειές τώρα, Άμπε. Λες στο Λούις ν' ανέβη πάνω;

— 'Ο Γκόλλοβιτς βγήκε απ' τó γραφείο. Σε δυο λεπτά, μπήκε ό Σέγκελ.

— Μ'ε ζητήσατε; είπε στο Μάουερ.

— Ναί. Κάθισε, Λούις.

— 'Ο Σέγκελ πήρε μια καρέκλα, ρίχνοντας στο Μάουερ μια ματιά που πρόδινε τόν εκνευρισμό του.

— Ένα μιά δουλίσσα για σένα, Λούις, τού είπε εκείνος μαλακά. 'Ο Φερράρι θ'α βρίσκεται τó Σαββατόβραδο στο «Ξενοδοχείο τού Ωκεανού», στο Μπρέντγουντ. Θέλω να π'ας και σ'α εκεί. Θ'α τόν περιμένης, στο γυσιόμ, και θ'α κανονίσης τó λογαριασμό του!

— Τού Φερράρι;
— Φυσικά!
— Μά... δεν είναι τόσο εύκολο, κύριε Μάουερ!

— Μ'ε κατάλαβες, ύποθετα. Αυτός ή εσύ, Λούις! Διάλεξε.

*

Τó «Ξενοδοχείο τού Ωκεανού» ήταν πάντα γεμάτο πελάτες, τó Σαββατοκύριακο. 'Ιδιως αυτό τó απόγευμα τού Σαββάτου ή πίσωνα του και τó απέραντο πάρκο είχαν πλημμυρίσει απ' τó πλήθος που είχε έρθει απ' τó Σαν Φραντσκο και τó Λος Άντζελες για να περάση δυο μέρες με μπάνια και ήλιοθεραπεία.

Καθισμένοι σε μια πολυθρόνα, στον ίσκιό ενός δέντρου, ό Κόνραντ κύτταξε τόν κόσμο που διασκέδαζε και φλυαρούσε γύρω απ' τήν πισίνα. Κάπου - κάπου, έρχινε μια ματιά στην άλσος που οδηγούσε στο ξενοδοχείο. Περιμένε να φανή τ' αυτοκίνητο τού Φόρεστ.

Επιτέλους, κατά τις 4½, τó είδε να μπαίνη στην άλσος. Σηκώθηκε αμέσως κι' έκανε νοήματα. Τ' αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε. 'Ο Φόρεστ κατέβηκε, είπε λίγες λέξεις στο σάφερ και προχώρησε προς τόν Κόνραντ, ενώ τ' αυτοκίνητο συνέχισε τó δρόμο του προς τó ξενοδοχείο.

— 'Ο Φόρεστ πέρασε με δυσκολία ανάμεσα στο πλήθος που χαιρότανε τόν ήλιο.

— Γεια σου, Πάβ, είπε στον Κόνραντ. Μά φαίνεται πονηρό, πως διάλεξε ένα περίφημο παρατηρητήριο! Βλέπεις από δω ένα σύνταγμα άμορφες κοπέλλες!...

— Είναι πολλές κόρμος σήμερα. Μά δ'α μπορεί να μπη κανείς στο ξενοδοχείο, χωρίς να τόν περάσουνε με προσοχή απ' τó κόσκινο οι άνθρωποι μας!

— 'Ο Φόρεστ κάθισε σε μια

ΑΣΠΡΟ

ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ASPRO LIMITED ΑΓΓΛΙΑΣ

Έκαστον δισκίον περιέχει 5 κόκκους άκετυλοσαλικυλικού όξέος.

δεύτερη πολυθρόνα και ρώ-
τησε:

— Πώς τὰ πάει ή προστα-
τευμένη μας;

— Ο Κόνραντ έκαμε μιὰ γκρι-
μάτσα.

— Δεν έχει κανένα φόβο.
Ώστόσο, ο Βάινερ έσπειρε την
άμφιβολία στο νου της. Βρί-
σκεται σε κατάπτωση... φοβά-
μαι μάλιστα μήπως δεν θελή-
ση πιά να καταθέσει στη δική.

— Έχει υπογράψει την κα-
τάθεσή της;

— Όχι. Πιστεύει πώς, όσο
δεν την υπογράφει, δεν θα την
αγγίξει ο Μάουερ. Φυσικά,
αυτό είναι παράλογο. Της τό-
νω πη τόσες φορές, κα' αυτή
δεν θέλει ν' ακούσει... και φο-
βάται! Οθάελα να την ήθε και

να προσπαθήσετε να την κάνε-
τε να λογιευθή. Έγώ παραι-
τούμαι πιά!

— Ο Φόρεστ έρριξε μιὰ γρή-
γορη ματιά στον Κόνραντ. Έγ-
στερα έσκυψε μπροστά και τον
χτύπησε φιλικά στο γόνατο.

— Ενδιαφέρεσαι πολύ γι'
αυτή τη μικρή, Πάω; τον ρώ-
τησε.

— Τό μαντέψατε! άπάντη-
σε έκείνος μ' ένα μορφασμό.
Καλύτερα λοιπόν να σας πώ
όλη την αλήθεια! Ναί, ενδιαφέ-
ρομαι τρομερά. Της πρότεινα
μάλιστα να παντρευτούμε... Εί-
μαι τρελλός μαζί της!

— Κι' αυτή μαζί σου;

— Όχι, δεν τὸ πιστεύω.

Γιὰ την ώρα, έχει άλλες σκο-
τούρες στο μυαλό της. Είναι
βέβαιη πώς θα πεθάνη.

— Ο Φόρεστ κύτταξε μιὰ ψη-
λή και λεπτή κοπέλλα με άσπρο
μαγιώ, που ψηνόταν στον ή-
λιο.

— Ο κόσμος είναι γεμάτος
από ωραία κορίτσια, Πάω, εί-
πε. Δεν βρίσκω τόσο επιτυ-
χημένη την έκλογή σου γιὰ τη
μίσ Κόλεμαν...

— Έξ αιτίας του πατέρα
της;

— Ναί, εξ αιτίας του πα-
τέρα της. Ξέρεις πώς σ' έκτι-
μώ πολύ, Πάω. Μια μέρα, θα
γίνης εισαγγελέας. Αν φορ-
τώθης στη ράχη σου μιὰ γυ-
ναίκα με επιβαρυνμένο παρελ-
θόν, κινδυνεύεις να καταστρέ-
ψης την καριέρα σου.

— Ξέρω πώς κυττάτε τὸ
συμφέρον μου, και σας εύγνω-
μονώ γι' αυτό. Όταν όμως
βρῇ κανείς μιὰ γυναίκα, με την
όποια θέλει να περάσει την
υπόλοιπη ζωή του, πρέπει να
ξέρη να θυσιάση την καριέρα
του.

— Ο Φόρεστ διάλεξε ένα που-
ρο και τ' άναψε.

— Τι σκοπεύεις να κάνης;

— Για την ώρα, δεν ξέρω
τίποτε... Έλπίζω να την πά-
ρω μαζί μου στην Άγγλια, με-
τά τη δική. Της τὸ είπα, μα
μου άπάντησε πώς δεν θέλει να
κάνη κανένα σχέδιο γιὰ τὸ
μέλλον. Πιστεύει πώς θα πε-
θάνη!

— Τη δικαιολογῶ απόλυτα
είπε μαλακά ο Φόρεστ. Έλα
και σύ στη θέση της! "Έχει να
κάνη με την πὸ επικίνδυνη
δράση του τύπου μας! Εί-
λικρινά, Πάω, δεν έχει πολ-
λές ελπίδες να γλυτώσει!"

— Ο Κόνραντ έσφίξε τις γρο-
θιές του.

— Εδώ, δεν μπορούν να
της κάνουν τίποτα. Ο κίνδυ-
νος θ' άρχισῃ όταν θα χρειά-
στη να την πάμε στο δικαστή-
ριο.

— Είσαι βέβαιος πώς δεν
έχει φόβο εδώ;... Δεν πρέπει
νάης εμπιστοσύνη σε τίποτε
και σε κανένα, αν θέλῃς να
την προφυλάξης πραγματικά...
Είχαν ιδῇ τη γυναίκα σου στη
Λέσχη Παραδείσης, στο γει-
κό στρατηγείο του Μάουερ.
Ήξερε πὸ βρίσκονταν ἡ μίσ
Κόλεμαν... και τώρα είναι νε-
κρή! Κανείς δεν εἶν' άσφαλι-
σμένος, εφόσον βρίσκεται ἐπι-
κεφαλῇ της οργανώσεως ο
Μάουερ.

— Μα ἡ Τζάνετ δεν έχει
καμιά σχέση μ' αυτά όλα. Ο
θάνατός της ήταν τυχαίος...
Τὸς είχα συστήσει τόσες φο-
ρές να μαζέψῃ λίγο τὸν πο-
δόφυρο της ρόμπα της, γιατί

κρεμότανε και τὸν πατούσε σὲ
κάθε βήμα. Μὰ βαρυνότανε να
πάρεθ βελόνα και κλωστή...

— Μπορώ να κάνω περισ-
σότερα πράγματα γιὰ την
προστασία της Φράνσις. Πή-
ρα κάθε δυνατή προφύλαξη. Θὰ
τὸ ήθε και μόνος σας, όταν
ανεδοῦμε πάλιν.

Τη στιγμή εκείνη, περνούσε
ἀπ' την άλλεα ένα κλειστό ἄ-
σπρο φορτηγὸ αυτοκίνητο, πὸ
έγραφε πάνω, με μεγάλα γυα-
λιστερά γράμματα:

«ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ΜΠΑΡΓΟΥΝΤ».

— Αφού είσαι σύ ικανοποι-
η-ένος, είμαι κι' ἐγώ, είπε ο
Φόρεστ. Μὰ σκέπτομαι πόσο
αξίζει γιὰ μάς ἡ κατάθεσι
αυτῆς της μικρῆς! Είναι ἡ
πρώτη φορά πὸν ἔχομε μιὰ ἐλ-
πίδα να βάλουμε στο χέρι τὸ
Μάουερ...

— Ο Κόνραντ κύτταξε ἀφηρη-
μένα τὸ μικρὸ καμινιὸν τὸν
πλυντηρίων πὸν ἔστριβε στην
άλλεα, γιὰ να χαθῇ πίσω ἀπ'
τὸ ξενοδοχείο.

— Θὰ χρειαστοῦμε ένα χρο-
νικὸ διάστημα ακόμα, γιὰ να
τὸν τσακώσουμε, είπε ο Κόν-
ραντ. "Όσο θάναί ἐλεύθερος,
πρέπει να μείνῃ ἐδὼ ἡ Φράν-
σις.

— Έχομε κινητοποιήσει ὁ-
λα τὰ σκάφη πὸν διαθέτομε...
Βέβαια, ἡ θάλασσα εἶν' ἀπέ-
ραντη! Μὰ, ἀογὰ ἡ γρήγορα,
τὸ γιὰτ τοῦ Μάουερ θα πιά-
σῃ σε κάποιο λιμάνι, γιὰ να
πάρεθ τροφίμα. Τότε θα τὸν
πιάσουμε.

— Ο Φόρεστ σηκώθηκε και
πρόσθεσε:

— Πάμε τώρα να ρίξουμε
μιὰ ματιά στο φρουριό σου.

Κι' οἱ δύο άντρες τράβε-
ξαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο.

— Κατὰ τις 6½, οἱ κουζίνες
κι' οἱ διάδρομοι της υπηρεσί-
ας - ὁ «Ξενοδοχείου τοῦ Ωκε-
ανου» παρουσίαζαν ένα θέαμα
συναγερμοῦ. Ήταν ἡ ώρα της
έτοιμασίας τοῦ βραδυνοῦ φα-
γητοῦ γιὰ πεντακόσια άτομα.

Αντίθετα με τὸ πολυτελέ-
στατο ρεστωράν πὸν λαμποκο-
πούσε, τὰ διαμερίσματα τοῦ
προσωπικοῦ ήταν μισοσκότει-
νά, ὑγρά και στενόχωρα. Οἱ
πασσαρέζοι, ἔξαντλημένοι
ἀπ' τη ζέστη της φωτιᾶς, βλα-
στημούσαν γιὰ τὰ μεγάλα κα-
λόθια με τὰ πλυμένα ρούχα,
πὸν βρίσκονταν στη σειρά στο
διάδρομο και τοὺς δυσκόλευαν
ἀκόμη περισσότερο στὶς κινή-
σεις τους.

Θάμναν ἐκεἶ αὐτὰ τὰ καλά-
θια ὡς τὸ ἐπόμενο πρωί, πὸν
θα τ' αδειάζαν οἱ καμαριέρηδες
και θα τακτοποιούσαν τὸ πε-
ριεχόμενό τους.

Μέσα σ' ένα ἀπ' ὅλα ήταν
κρυμμένος ο Βίτο Φερράρι. Τέν-
τωνε τ' αὐτί του, γιὰ ν' ακού-
σῃ ὅ,τι γινότανε γύρω, και
κρυφοκίτταζε ἀπὸ μιὰ χαρα-
μόδα τοῦ καλαβιῦ.

Περίμενε... Ἡ ὑπομονή είναι
τὸ μεγαλύτερο ἀτού ἐνὸς ἑ-
παγγελματία φονιά, κι' ο Φε-
ρράρι είχε ὑπομονὴ ἀνεξάντλητη.

Εἶχε πληρώσει 20 δολάρια
σ' ένα ὑπάλληλο τοῦ πλυντη-
ρίου, γιὰ να τὸν κρύψῃ μέσα
στο καλόθι. Καὶ τοῦ είχε δι-
στολογοῦν πὸν ἤθελε δῆθεν να
καλογοῦνται τὸν ἀρχιμάγει-
ρο, πὸν ήταν φιλενάδα του.

Τώρα περίμενε μέσ' στο κα-
λόθι. Οἱ δείκτες τοῦ ρολογιοῦ
του προχωρούσαν ἀργά.

Στις 7 και 10 ἡ λιγότεψε

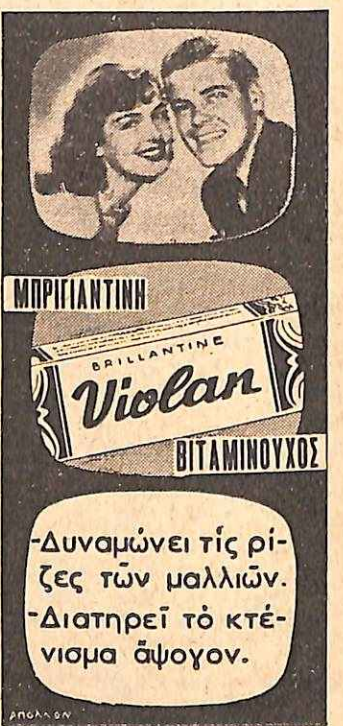
ἡ κίνησι γύρω του. Στις 7½,
ὁ διάδρομος της κουζίνας ήταν
ἐρημος και σιωπηλός.

Ο Φερράρι ἀνασήκωσε τότε
προφυλακτικὰ τὸ σκέπασμα
και γλύστρησε ἔξω ἀπ' τὸ κα-
λόθι. Προχωρώντας κολλητὰ
στον τοίχο, γρήγορα κι' ἀθό-
ρυβα, διέβυνθηκε πρὸς τὸ ἄ-
σανσέρ τοῦ προσωπικοῦ.

Ο διάδρομος ἔδραζε σὲ μιὰ
μεγάλῃ ἀποθήκη, γεμάτῃ κάσ-
σες με ὑποτίλιες της μπυρας.

Τὸ ἄσανσέρ κατέβαινε, τη
στιγμὴ εκείνη. Ο Φερράρι χώ-
θηκε πίσω ἀπ' τις κάσες.

Τὸ ἄσανσέρ σταμάτησε κι'
ἀνοίξε ἡ πόρτα του. Βγήκαν
ἀπ' αὐτὸ δύο γκαρσόνια τοῦ
ρεστωράν, σπρώχνοντας μπρο-
σὶς τοὺς ἑνα τραπέζια με
τροχούς, κι' ἀπομακρύνθηκαν

ΜΟΡΙΦΙΑΝΤΙΝΗ
BRILLANTINE
Violan
ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟΣ
-Δυναμώνει τὶς ρί-
ζες τῶν μαλλιῶν.
-Διατηρεῖ τὸ κτέ-
νισμα ἁσπογον.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78, Τηλ. 25 226

ΑΡΙΔΑΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ της οδῶς Δελ-
φῶν 3 (πάρδος οδῶν Διδότου
και Σκουφᾶ). Δέχεται καθημε-
ρινῶς 11—1 και 5½—7 μ. μ.
Τηλ. 612482 και 612515

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτῆρ. Δέχεται
9-12 και 5-7 ὡς και ἐπὶ συνεντεύξει.
Χαρ. Τρικοῦπη 113—Τηλ. 613-610.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδική θεραπεία ρυτίδων, κρεα-
τοελιῶν και ἀποτελεσματικὴ
θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλα δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29 - 548

στο διάδρομο, ἀφίνοντας ἀνοι-
χτὴ την πόρ- του ἄσανσέρ.

Σὲ μερικές στιγμές, μῆκε
σ' αὐτὸ ο Φερράρι και πάτησε
τὸ κουμπὶ τοῦ ἐννὰτου πατώ-
ματος. Τὸ ἄσανσέρ ἀνέβηκε ὡς
ἐκεἶ, γρήγορα και δίχως τραν-
ταγήματα.

Ο Φερράρι ἤξερε πὸς θ'
ἀντιμετώπιζε τὴν πρώτη
ἐπικίνδυνη φάσι της δου-
λειᾶς πὸν είχε ἀναλάβει: "Αν
βρισκότανε κάποιος στο διά-
δρομο, τη στιγμὴ πὸν θ' ἄ-
νοιγε την πόρτα τοῦ ἄσανσέρ,
κινδύνευε να ναυαγήσῃ ὅλο τὸ
σχέδιό του.

Μὰ ἀφὸ ὡς τώρα τὸν είχε
εὐνοήσει σκανδαλωδῶς ἡ τύχη,
δεν ἔβλεπε γιὰτὸν τὸν ἔγκα-
τέλειπε στο ἔξῃς...

Καθὼς ἀνοίγε την πόρτα,
ἔσφιγγε συγρόνως με τ' ἄλ-
λο χέρι τὸν ρεβόλβερ του.

Ο διάδρομος ήταν ἐρημος.
Βγήκε ἀπ' τὸ ἄσανσέρ και γλύ-
στρησε πίσω ἀπ' την κουρτίνα
ἐνὸς ἀπ' τὰ μεγάλα παράθυρα
πὸν ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα.

Μιὰ πόρτα ἀνοίξε, λίγα βή-
ματα μακρύτερα, και δῆκε
μιὰ νέα γυναίκα. Φορούσε ἑνα
φόρεμα πολὺ νεκολέ. Ο Φε-
ρράρι κύτταξε μ' εὐχαρίστησι
τὸ λαϊμὸ της και τοὺς ἀφρά-
τους ὡμούς της.

Την εἶδε να κλείνει την πόρ-
τα, ἀφίνοντας τὸ κλειδί πάνω
στην κλειδαριὰ, να προχωρῇ
ἀργὰ πρὸς τὸ ἄσανσέρ και να
πατάτῃ τὸ κουμπί.

Μόλις μῆκε αὐτὴ στο ἄσαν-
σέρ, ο Φερράρι ξεπρόβαλε ἀπ'
την κρύπτη του, διέσχισε τὸ
διάδρομο, ἀνοίξε την πόρτα
της καμαράς της κι' ἔρριξε
μιὰ ματιά στο ἐσωτερικό.

Τὸ δωμάτιο ήταν σκοτεινὸ.
Ἐκείσε πίσω του την πόρτα,
τὴ σύρτωσε κι' ἄναψε ὕστερα
τὸ φῶς.

Τὸ κρεβάτι ήταν στρωμένο
και ἡ καμαρα καλοσυγυρισμέ-
νη. Ο Φερράρι συμπέρανε πὸς
είχε ἤδη περάσει ἀπὸ κεἶ ἡ
καμαριέρα, κι' ὅτι ἐπομένως
θαῖμε ἡσυχος μιὰ ὥρα τὸ λι-
γώτερο.

Ἐσθυσε τὸ φῶς, πλησίασε
στο παράθυρο κι' ἀνοίξε τις
κουρτίνες. Τὸ παράθυρο αὐτὸ
ἔβλεπε πρὸς τὴν πῆσινα.

Τὸ πάρκο ήταν κατάφωτο.
Τὰ γκαρσόνια με τὰ ἄσπρα
σμοκὶν κυκλοφορούσαν ἀνάμεσα
στο πλῆθος, κρατώντας δί-
σκους με ἀναψυκτικά.

Ο Φερράρι ἤξερε πὸς τὸ
δωμάτιο της Φράνσις βρισκό-
τανε στην ἄλλη πλευρὰ τοῦ κτι-
ρίου, ἀπέναντι στη θάλασσα.
Δεν ἄγνοούσε πὸς οἱ ἀστνο-
μικοὶ φύλαγαν ὅλα τὰ παράθυ-
ρα τοῦ δεκάτου πατώματος.
Γιὰ να φτάσῃ στο παράθυρο
της Φράνσις, θαπρεπε να
σκαρφαλώσῃ ὡς τη σκεπή, να
περάσῃ την κορυφὴ της και να
ξανασκατεθῇ πρὸς τ' ἄλλο μέ-
ρος.

Ήταν μιὰ ἀπ' τις πιὸ ἐ-
πικίνδυνες ἀναρριχήσεις πὸν
είχε ἐπιχειρήσει ποτὲ του. Μὰ
δεν τὸν ἔνοιαζε. Εἶχε μελετήσει
ἤδη ἀπὸ μακριὰ τὴ στέγη, με
δυνατὰ κυάλια, κι' ἤξερε τὸ
δρομολόγιο πὸν ἔπρεπε ν' ἀκο-
λουθῇ.

Κάθισε στο πεζούλι τοῦ πα-
ράθυρου και κύτταξε τὸ πλῆ-
θος, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.
Στις 9 και μερικά λεπτά, ἔ-
κρινε πὸς είχε πιά σκοτεινιά-
σει, ἄρκετά.

Ἐβγαλε τότε κάτω ἀπ' τὸ

παλτό του ἑνα μακρὸ μεταξωτὸ
σκοινί, πὸν τὸ είχε τυλίξει γύ-
ρω ἀπ' τὸ κορμί του. Στὴ μιὰ
ἄκρη του ήταν δεμένος ἑνα
γάντζος ντυμένος με καου-
τσούκ, και στην ἄλλη ἑνας με-
γάλος κρικός.

Ο Φερράρι ἀνέβηκε ὀρθιος
στο παράθυρο και κύτταξε πρὸς
τὰ πάνω. Τὸ μπαλκόνι μίας
καμαρας τοῦ δεκάτου ὁρόφου
βρισκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπ'
τὸ κεφάλι του. Πέταξε ἐπιδέ-
ξια τὸ γάντζο, πὸν ἔμεινε πια-
σμένος στο κάγκελλο τοῦ μπαλ-
κονιοῦ.

Ἀρχισε ὕστερα να σκαρφα-
λώνῃ στο σκοινί, με ταχύτητα
και εὐκίνησι πειθήνου. Ἐφτα-
σε στο μπαλκόνι, δρασκέλιζε
τὰ κάγκελλα κι' ἔρριξε μιὰ μα-
τιά στο ἀδειανὸ δωμάτιο. Ὑ-
στερα κύτταξε κάτω, γιὰ να
δεβαιωθῇ πὸς δεν τὸν είχε δῇ
κανείς.

Πάτησε ἔπειτα πάνω στα
κάγκελλα και κύτταξε τη σκε-
πή, πὸν βρισκόταν περὶ τὰ
πέντε μέτρα ψηλότερα.

Μιὰ γερὴ ὑδρορροή κατέβαι-
νε κατὰ μήκος τοῦ τοίχου. Ο
Φερράρι πέταξε πάλι τὸ γάν-
τζο του, την ἔπιασε μ' αὐτὸν
και τράβηξε δυνατὰ τὸ σκοινί,
γιὰ να δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχή
της. Ὑστερα πήδησε, κρεμά-
στηκε στο κενὸ κι' ἄρχισε να
σκαρφαλώνῃ στο σκοινί, ὡσπου
ἀπάχθηκε με τὰ δάχτυλά του
ἀπ' τὴν ἄκρη της ὑδρορροῆς.

Τράβηξε πρὸς τὰ πάνω τὸ
σῶμα του, σηκωσε τὸ ἑνα του
πόδι παράλληλα πρὸς τὴν ὑ-
δρορροή και προσπάθησε να
βρῇ τὴν ἰσορροπία του.

Ἡ γυρτὴ σκεπή ὑψωνόταν ἀ-
πὸ πάνω του. Κάτω χαμηλά,
καθρεφτίζονταν τὰ φῶτα στο
μπλε νερὸ της πῆσινας. Τ' αὐ-
τοκίνητα ἔφταναν τὸ ἑνα πίσω
ἀπ' τὸ ἄλλο.

Ο Φερράρι ἄρχισε ν' ἀνα-
σηκώνῃ και τὸ ἄλλο πόδι του
παράλληλα πρὸς τὴν ὑδρορ-
ροή. Κρατούσε ἰσορροπία πάνω
στα χέρια του μονάχα. Μὲ τὸ
παραμικρὸ λάθος, μπορούσε
να πέσῃ πρὸς τὰ πίσω, μέσα

στο μαῦρο βάραθρο πὸν ἔ-
χασκε ἀπὸ κάτω του...

Ήταν ἥρεμος, μὰ είχε συ-
ναίσθησι τὸν κινδύνου πὸν διέ-
τρεχε. Ἐσκυψε λίγο μπροστά,
γιὰ να μαζέψῃ τὰ πόδια του
πρὸς τὸ μέρος του, κατὰ μή-
κος της ὑδρορροῆς. Μόλις είχε
ἀρχίσει να λυγίξῃ τὰ γόνατά
του, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του,
και ἡ ἀπὸ στιγμή τὸ κορμί
του ἔγειρε στο κενὸ...

Τὰ δάχτυλά του σφίξανε
σπασμωδικὰ την κρύα και
σκληρὴ ἐπιφάνεια της ὑδρορ-
ροῆς, κι' ἄφισε να πέσῃ τὸ
κεφάλι του πρὸς τὸ στήθος του.
Μὲ τη μετατόπισι αὐτῇ τοῦ
βάρους τοῦ κεφαλιῦ του, ξα-
ναβρήκε τὴν ἰσορροπία του.

Ἐμεινε ἀκίνητος πάνω ἀπὸ
ἑνα λεπτό. Ο ἰδρώτας κυλούσε
στο πρόσωπό του. Ἀνάσινε
λαχανιασμένα. Εἶχε ἀγγίξει
ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸ θάνατο, κι'
ἡ ἀπόφασί του είχε κλονισθῇ
γιὰ μιὰ στιγμὴ...

Όταν συνῆλθε ἄρκετά, ἔ-
σκυψε πάλι μπροστά. Αὐτὴ τη
φορά, κατὰφερε να λυγίξῃ τὰ
πόδια του κάτω ἀπ' τὸ σῶμα
του, με τὰ γόνατά του κολλη-
μένα στο πηγούνι του. Φαινό-
τανε τώρα σάν μιὰ μικρὴ μαύ-
ρη μπάλλα, μόλις ἰσορροπη-
μένη στο χέλιος της ὑδρορροῆς.
Ὑστερα τέντωσε σιγά-σιγά
τὰ πόδια του, με τὸ σῶμα
του πρὸς τὰ ἐμπρός. Εἶχε ἀφί-
σει τὴν ὑδρορροή, και τὰ χέρια
του ἀκούμπησαν στο κεραμί-
δι της στέγης.

Ήταν ὀρθιος τώρα, με τὸ
κορμί του κολλημένο στη σκε-
πή και τὸ κεφάλι του γυρτὸ
πάντα. Ἐμεινε σ' αὐτὴ τη θέ-
σι, ὡσπου ν' ἀνασάνῃ πιὸ ἑ-
λεύθερα.

Ὑστερα πήρε τὸ σκοινί πὸν
κρεμότανε ἀπ' τὸ λαϊμὸ του,
και πέταξε τὸ γάντζο πρὸς
τὴν κορυφὴ της στέγης. Ἐπα-
νέλαβε τὴν προσπάθειά του
τέσσερες φορές, ὡσπου να τὰ
καταφέρῃ, και κινδύνεψε πάλι
να χάσῃ τὴν ἰσορροπία του.

Μόλις στερεώθηκε ὁ γάντζος,
ξαναβρήκε τὴν αὐτοπεποίθησί
του. Ἐπίσπε με τὰ δύο του
χέρια τὸ σκοινί, σκαρφάλωσε
ὡς ἀπάνω και κάθισε καβαλ-
λικευτὰ στην κορυφὴ της στέ-
γης.

Ἐβλεπε τώρα τὴ θάλασσα
να γλύφῃ τοὺς βράχους, πε-
νήνια μέτρα χαμηλότερα.

Ἡ καμαρα της Φράνσις ἔ-
πρεπε να βρίσκεται ἀκριβῶς
κάτω ἀπ' τὸ μέρος ἐκεἶνο της
σκεπῆς.

Ἐβλεπε τὴν ἀνταύγεια τῶν
φωτισμένων παραθύρων κι' ἄ-
κούγε τὴ μουσικὴ ἑνὸς ραδιο-
φώνου. Πέρασε τὸν ἀστράγαλο
τοῦ ἐνὸς ποδιοῦ του στον κρι-
κο τοῦ σκοινιοῦ και γλύστρησε
σιγά-σιγά ὡς τὸ χέλιος της
στέγης.

Ἡ κλίσι ήταν μικρότερη
πρὸς τὴν πλευρὰ ἐκείνη, κι'
ἔτσι ὑπόρρεσε εὐκολα να καθή-
σῃ, στο κεραμίδι.

Ἐσκυψε με προσοχή πάνω
ἀπ' τὴν ἄκρη της σκεπῆς και
βρέθηκε κρεμασμένος ἀπ' τὸν
αστράγαλο στο κενὸ, με τὸ κε-
φαλί πρὸς τὰ κάτω. Τὸ κεφάλι
του κι' οἱ ὡμοὶ του φτάνανε
ὡς ἑνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, δεν μπόρεσε
να πιστέψῃ τὰ μάτια του...
Εἶνε δρεθῇ με τὴν πρώτη ἔξω
ἀπ' τὸ δωμάτιο της Φράνσις!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Vitapointe
Φιζέρει ἐλαφρὰ χω-
ρίς να λαδώνῃ
PARIS

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γονία ΚΑ-
ΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ Ε-
ΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Οδός Κρήτης 6
(Πάρδος Λισίων, πλατ. Βάθης).
Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον
813-591.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΔΙΣΩΤΗΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΤΕ
ΡΙζική ἀποτρίχωσης
Γενική αἰσθητικὴ ὑπὸ
της Γαλλίδος. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

Ἡ παιδίατρος κ. ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΑ ΚΑΛΕΤΣΟΥΝΙΔΟΥ - ΚΑ-
ΡΑΝΤΗΝΟΥ, θα παρέχῃ πρό-
θεμα τις ἰατρικὲς συμβουλές
της στις ἀνεγνώστες μας
πὸν θα ἐπιθυμοῦν να ἔχουν τη
γνώμη της ἐπὶ ζητημάτων της
εἰδικότητός της. Μποροῦν ν' ἀ-
πευθύνουν τὴν ἐπιστολὴν τους
στὰ γραφεῖα τοῦ «Θεσσαυροῦ»,
ὁδὸς Δραγατσάνου 4, Πλατεία
Κλαυθμόνος, Ἀθήναι.

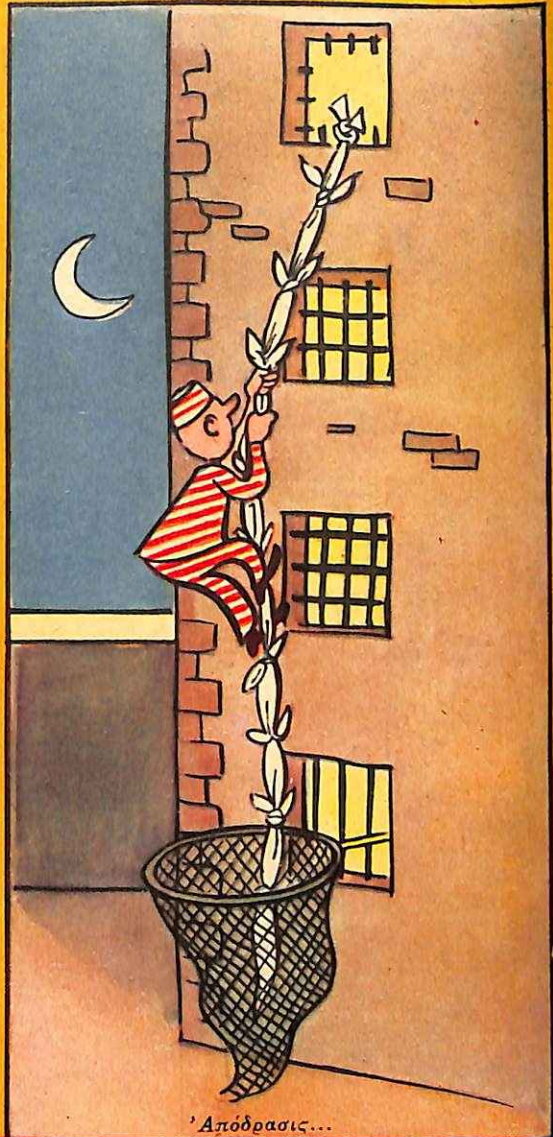

Ομορφη
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ανώδυνος - ἡγχυλημένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ ΕΡΜΟΥ 51

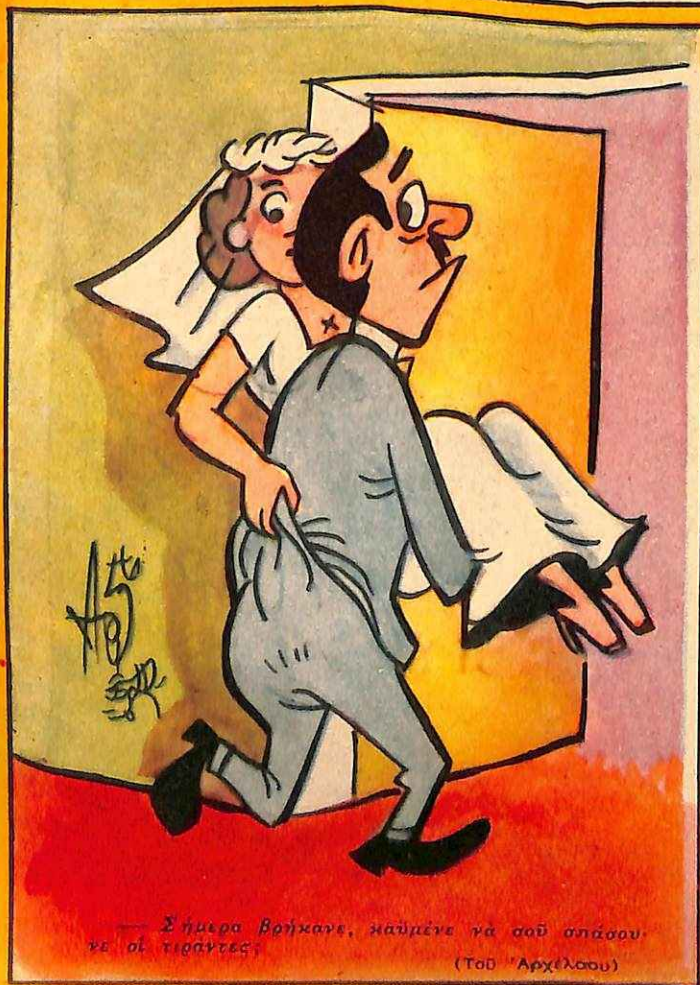
PENE MΑΣΣΩΝ

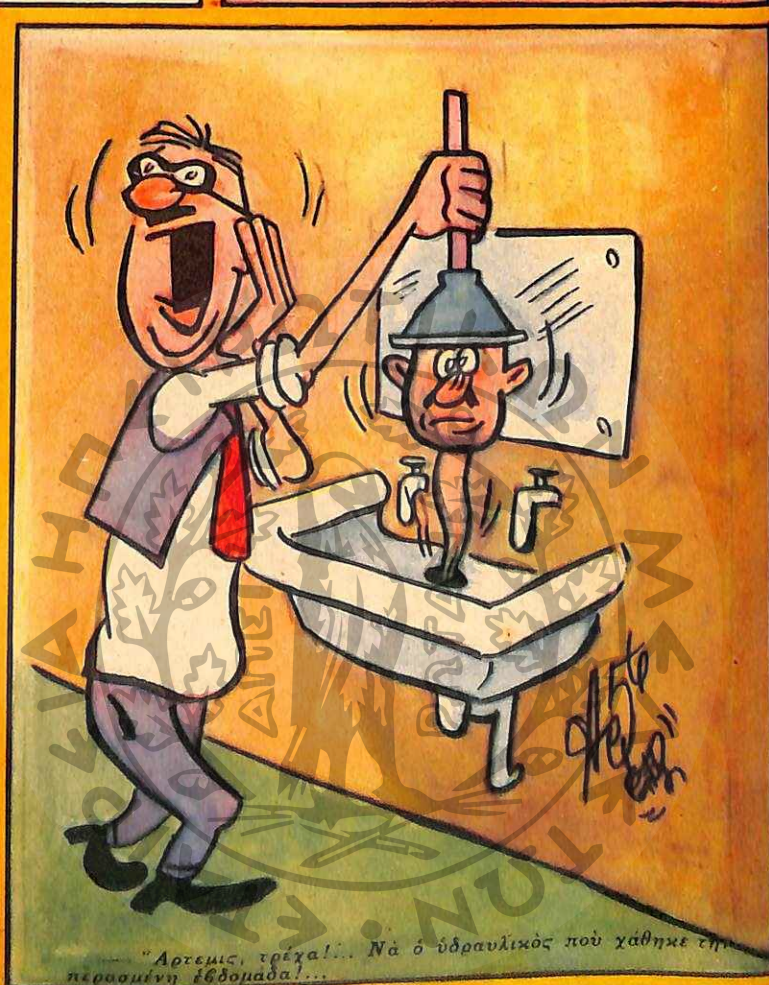
Ὁ σωφὲρ τοῦ ταξί: Εἶπε ἀγκαζέ, κυρία μου. Περά-
στε στὸ ἄλλο.

Ἀπόδρασις...

— Σήμερα βοήκαγε, ναυρένε γὰ σοῦ σπάσου-
νε οἱ τιράντες;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀρεμὺς, τρέχα!... Νὰ ὁ ὑδραυλικὸς πὺλὸς χάθηκε ἐν-
περασμένη ἐβδομάδα!...